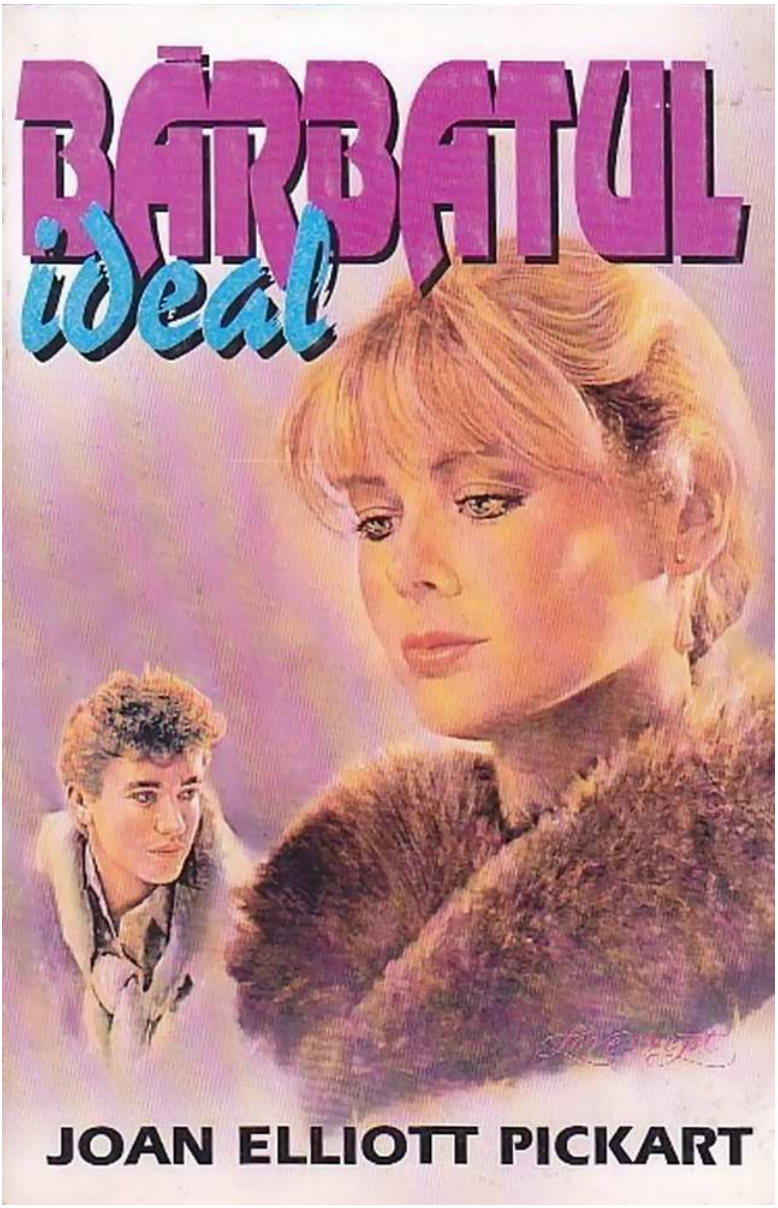

JOAN ELLIOTT PICKART
BĂRBATUL IDEAL

CAPITOLUL 1

Telefonul se auzi strident în camera întunecată şi o mână subţire se întinse şi lovi puternic alarma ceasului deşteptător. Telefonul sună din nou.

— Telefonul, mormăi o voce. Telefonul? Oh, telefonul!

Mallory Carson se ridică din pat şi bâjbâi cu o mână după telefon, în timp ce cu cealaltă răsuci comutatorul veiozei de lângă pat. Reuşind să facă amândouă lucrurile în acelaşi timp, clipi des la contactul brusc cu lumina.

— Da. Alo! spuse ea în receptor.

— Mallory? Bună, draga mea, mama ta e la telefon.

— Mama? întrebă Mallory, trezită acum pe deplin.

— Da, mama ta. Toţi avem una la un moment dat al vieţii, ştii? Ce faci, draga mea? Mallory îşi frecă ochii albaştri şi privi ceasul de pe noptieră.

— Mamă, e unu dimineaţa! De ce m-ai sunat? S-a întâmplat ceva rău?

— Rău? Nu, nu chiar, am doar nevoie să-mi faci un mic serviciu.

— La ora unu dimineaţa?

— Nu ţipa, Mallory. Nu-i frumos pentru o doamnă. Mă întrebam dacă te deranjează să vii până în centru şi să mă iei cu maşina?

— Să te iau cu maşina? repetă Mallory, clătinând uşor din cap. În centru! La ora unu dimineaţa!

— Începi să vorbeşti ca un papagal, repeţi tot ce spun eu. E o rugăminte foarte simplă. Maşina mea e indisponibilă în acest moment şi am nevoie să fac un drum. Îţi explic totul când ne vedem. Vrei să vii?

— Da, sigur, acceptă Mallory, strâmbând din nas şi închizând ochii. Unde eşti?

— Vizavi de Community Center. Mallory îşi deschise brusc ochii.

— Vizavi de… secţia de poliţie se află vizavi de Community Center!

— Bingo! Sunt la răcoare. Pe curând, draga mea. Papa!

— Mamă? Mamă! chemă Mallory în receptor, dar nu auzi decât tonul. Trânti receptorul la loc, aruncă aşternutul

şi fugi spre baie, dându-şi jos cămaşa de noapte din mers.

— Îi sucesc gâtul! bombăni ea. Sunt prea bătrână, ca să-mi facă una ca asta! Mă înnebuneşte pur şi simplu!

Noaptea de februarie, din oraşul Tucson, era umedă şi răcoroasă. Mallory conduse cu viteza permisă de lege până la secţia de poliţie. Aruncase pe ea primele haine pe care pusese mâna… o pereche de blugi decoloraţi, un tricou roşu, cu mânecă lungă, pe care scria: „Copiii *sunt şi ei oameni*”, *iar* în picioare încălţase nişte tenişi care cunoscuseră cu siguranţă şi zile mai bune. Încercarea de a-şi aranja părul lung şi negru dăduse puţine rezultate, astfel că arăta total răvăşit de pe urma somnului. Strângea puternic din buze, în timp ce mâinile îi erau fixate pe volan.

— La închisoare! rosti ea printre dinţi, în timp ce accelera pentru a nu prinde lumina roşie a semaforului. Mama mea e la închisoare! Alte mame fac prăjituri cu ciocolată, dar Clarissa Carson? Nu-u-u, nu Clarissa Carson. Ea e la zdup, la ora unu dimineaţa! Când se apropie de secţia de poliţie, Mallory reduse viteza, hotărând în sinea ei că nu era momentul potrivit pentru o amendă. Intră în spaţiul destinat parcării şi frână brusc în clipa când o maşină sport, de culoare neagră, îi ieşi în cale din direcţia opusă şi parcă în spaţiul spre care se îndrepta ea. Mulţumesc foarte mult, spuse Mallory în sinea ei. Parcă alături de maşina sport, opri motorul şi deschise portiera, lovind aripa maşinii negre, cu zgomot.

— Hei! Ai grijă! strigă o voce profundă. Ai lovit o maşină scumpă. Mallory trânti portiera cu mai multă putere decât era necesar şi văzu îndreptându-se spre ea un bărbat înalt. Lumina portocalie, care ilumina parcarea, conferea o strălucire ciudată bărbatului, transformându-l într-o creatură uriaşă, de culoare portocalie.

— Nu ţi-am lovit maşina, se răsti ea, dându-şi capul pe spate pentru a-i privi faţa portocalie. Avea peste un metru şi optzeci înălţime, îşi spuse ea, apreciind asta, după durerea pe care o simţea în ceafă, când îşi dăduse capul prea mult pe spate. Avea nişte umeri excesiv de laţi şi era

îmbrăcat într-un tricou cu mânecă scurtă şi blugi, care erau probabil albaştri, dar în acea lumină păreau să aibă o nuanţă spălăcită de verde. Privindu-i părul portocaliu. şi umbrele pe care lumina le făcea pe faţa lui, Mallory simţi că e străbătută de fiori de groază.

— Scuzaţi-mă, spuse ea înţepată, dar, vă rog, vreţi să vă daţi la o parte din calea mea? Trebuie să intru neapărat în secţia de poliţie. Bărbatul se aplecă lângă maşină şi-şi trecu palma peste tablă, în locul unde fusese lovită.

— Într-o clipă, zise el morocănos. Mda, bine, nu aţi lovit-o şi nici nu i-aţi luat vopseaua. Dar ar trebui să aveţi mai multă grijă.

— Eu? întrebă Mallory, punându-şi mâinile în şolduri. Tu ai fost cel care conduceai ca un nebun! Mi-ai tăiat drumul şi te-ai băgat aici! Oh, las-o baltă, spuse ea, învârtindu-se în jurul lui. Am alte lucruri mai importante de făcut decât să stau aici şi să te ascult cum te lamentezi pentru maşina ta strălucitoare.

Îşi aruncă poşeta pe umăr şi porni cu paşi repezi, dar în clipa următoare fu depăşită de bărbatul înalt, ale cărui picioare lungi străbătură parcarea, şi intră în clădirea poliţiei înaintea ei.

— E chiar foarte grăbit, şopti ea printre dinţi. Ce fiinţă grosolană şi portocalie! Mallory deschise uşa şi intră în clădirea luminată intens. Un ofiţer în uniformă stătea în spatele unui ghişeu înalt, alţi câţiva se învârteau prin jur, dar în rest atmosfera era liniştită. Foarte liniştită. Bărbatul din parcare vorbea cu voce scăzută cu ofiţerul din spatele ghişeului. Amândoi o priviră când se apropie de ei.

— Mă scuzaţi, spuse ea, aş dori să…

— Aşteaptă-ţi rândul, bombăni bărbatul înalt. Am treburi importante aici.

— Ei bine, şi eu la fel! exclamă ea. Bărbatul se răsuci pentru a o privi, şi Mallory fu surprinsă de ceea ce văzu: acest bărbat nu era deloc portocaliu! Părul avea mai multe nuanţe de blond-cenuşiu, iar figura, incredibil de frumoasă, era intens bronzată. Tricoul era de un verde-pal şi acoperea un piept larg şi foarte musculos. Blugii erau

albaştri, decoloraţi şi se mulau pe şoldurile lui înguste. Era în Tehnicolor! Şi era nemaipomenit!

— Uite, spuse bărbatul, încruntându-se, în timp ce-şi trecu mâna prin părul ciufulit, n-am vrut să fiu obraznic. Sunt însă puţin cam nervos în momentul de faţă. Oh, săracul de el, gândi Mallory visătoare, cu privirea aţintită asupra feţei lui.

— Înţeleg perfect, răspunse ea, zâmbindu-i dulce. Du-te înainte şi vorbeşte cu ofiţerii ăştia amabili, iar eu îmi voi aştepta rândul. Nu e nicio problemă. În afară de faptul că mama ei se afla la închisoare, îşi spuse ea în gând. Sfinte Doamne, mama mea e în închisoare! Dar grăbeşte-te! adăugă ea. Bărbatul o privi îngrijorat, apoi îşi reîndreptă atenţia asupra ofiţerului plictisit de la ghişeu.

— După cum vă spuneam, continuă el, am venit s-o iau pe Mary Louise Patterson. Sunt Michael Patterson, fiul ei. Ochii lui Mallory se lărgiră.

— Tu eşti Mikey? îl întrebă ea. Maxilarul lui Michael Patterson se crispă şi el se întoarse din nou spre Mallory, îngustându-şi ochii.

— Numele meu, şuieră el printre dinţii încleştaţi, este Michael.

— Oh, zise ea aprobând din cap, bineînţeles. Probabil că îţi strică imaginea. Numai că Mary Louise îţi spune Mikey.

— Ştiu asta! Ştiu, dar nu-mi place. Tu cine naiba eşti?

— Eu? Ah, sunt Mallory Carson. Am venit să-mi iau mama, Clarissa.

— Aha, spuse Michael, întinzând un deget lung spre ea. Mallory sări într-o parte. Clarissa Carson este un adevărat pericol! A făcut din mama mea o puştoaică delincventă!

— Să-mi fie cu iertare. Mama mea era o fiinţă absolut normală până a cunoscut-o pe Mary Louise Patterson, acum o lună. Mama ta a făcut-o pe mama mea s-o ia razna. A făcut-o să ajungă la închisoare, asta a făcut!

— Oameni buni, interveni ofiţerul, toată discuţia asta e deosebit de fascinantă, dar n-o puteţi continua în altă

parte? Oh, şi luaţi-vă şi mamele cu voi! Nu sunt arestate, doar cred că sunt. Le voi aduce. Sunt în spate şi joacă gin-rummy cu o pereche pe care am reţinut-o.

— Oh, Sfinte Doamne! exclamă Mallory.

— De fapt, cum au ajuns mamele noastre aici? întrebă Michael, încruntându-se din nou.

— Păi, spuse ofiţerul, au fost la concertul de rock de vizavi, de la Community Center. Nu era voie să se facă fotografii, dar mamele voastre şi-au scos aparatele. Când ofiţerul, care asigura paza, a încercat să le confişte aparatele, l-au lovit în cap cu genţile. N-a fost un exemplu grozav pentru copiii ăia de acolo, aşa că le-am luat şi le-am adus aici.

— Oh, Sfinte Doamne! exclamă din nou Mallory.

— La naiba, oftă Michael. Totul e din cauza acelei cărţi la care lucrează. Cartea aia blestemată la care visează maică-ta, Mallory Carson!

— A mea?! Mama ta e cea care pretinde că ar cunoaşte personal un editor în New York care va fi absolut încântat să o publice. Nu pune asta pe seama mamei mele, Mikey Patterson!

— Michael.

— Nu începeţi din nou, le ordonă ofiţerul, ridicând receptorul. Formă două cifre, apoi aşteptă. Bud? Adu-i pe Bonnie şi Clyde, vrei? Mulţumesc.

Mallory îşi încrucişă braţele peste piept şi începu să bată nerăbdătoare din picior, observând absentă că degetul ei mare ieşea afară printr-o gaură din vârful tenisului. Îşi lăsă capul într-o parte, admirând stratul de ojă care îi acoperea *unghia*. *„Ploaie de zmeură”* era o nuanţă drăguţă, hotărî ea în gând.

Un chicotit înfundat o făcu să-şi ridice capul şi să privească spre Michael Patterson. El privea direct spre ea, zâmbind şi inima ei începu să bată repede când observă transformarea apărută pe faţa lui. Zâmbetul îi produsese uşoare riduri în jurul ochilor şi îi dezvelise nişte dinţi de un alb strălucitor care erau mult prea perfecţi. Era un zâmbet absolut minunat. Şi o irita nespus pe Mallory că venea din

partea unui bărbat care spusese nişte lucruri atât de urâte despre mama ei.

— Ai vreo problemă? îl întrebă ea, încruntându-se. Toată această situaţie nu mi se pare prea amuzantă.

— Situaţia, nu, zise el încă zâmbind. Tu, însă, da. Nu pari mai mare decât o adolescentă, aşa cum stai aici, cu degetul mare ieşindu-ţi prin gaura tenisului. Apropo, e un deget drăguţ.

— Eşti prea amabil, spuse ea, apoi pufni indignată pe nas. Şi te asigur că nu sunt o adolescentă. Privirea lui alunecă de-a lungul corpului ei, într-o examinare leneşă.

— Mallory, zise el, sunt perfect conştient de asta. Ea deschise gura pentru a-i trânti o replică usturătoare, dar nu găsi nimic potrivit. Michael Patterson nu mai zâmbea. O privea de parcă putea să vadă prin hainele ei şi ea simţi furnicături în stomac, care se răspândiră apoi în tot corpul. Nu era o privire prostească şi niciuna neruşinată, ci pur şi simplu o privea, de parcă aprecia cu adevărat ceea ce vedea. Doar Dumnezeu ştia că şi ea îl examinase rapid, dar la fel de amănunţit. Şi, Doamne, cât era de frumos! Şi ce corp! Perfect proporţionat şi bronzat.

— Iată-le, spuse ofiţerul din spatele ghişeului, în carne şi oase. Cei doi criminali de temut!

— Bună, bună, ciripi Clarissa de parcă ar fi fredonat o melodie.

— Salut, copii, zise şi Mary Louise.

— Mamă? rostiră Mallory şi Michael la unison, cu ochii măriţi de uimire.

Cele două femei în vârstă erau îmbrăcate complet în negru: tricouri negre, lungi până la genunchi, şosete negre, ce aveau nişte fluturaşi roz aplicaţi, şi pantofi negri cu tocuri înalte şi ascuţite. Părul le era ridicat în sus, susţinut parcă de o forţă invizibilă şi era vopsit într-o nuanţă ciudată de albastru-verzui.

— N-am mai văzut-o pe femeia asta niciodată, spuse Mallory. Ofiţerul râse. Mallory îl privi fix.

— Okayfac o încercare, zise Michael, în timp ce sprâncenele lui întunecate se uniră într-o încruntătură. Ce

aţi vrut, de fapt, să fiţi?

— Rockeri punkişti, decretă Clarissa, fani ai muzicii heavy-metal. Am vrut să ne încadrăm în atmosfera concertului. Ne-am descurcat foarte bine până când tânărul acela a încercat să ne ia aparatele de fotografiat. I-am spus că facem poze publicului, nu interpreţilor, dar n-a vrut să înţeleagă, a spus că regulile sunt reguli. Aşa că, am ajuns aici, direct la răcoare. A fost o. experienţă minunată.

— Oh, da, adăugă Mary Louise. Foarte revigorantă. Şi, în plus, ai cunoscut-o pe Mallory, Mikey.

— Michael, rosti el ferm. Crezi că am putea pune capăt coşmarului ăsta şi să mergem acasă?

— Ce s-a întâmplat cu maşina ta, mamă? întrebă Mallory.

— Oh, au spus că rămâne încuiată peste noapte, în spatele gardului de la Community Center, până mâine dimineaţă.

— Te aduc eu mâine în centru să o iei, zise Mary Louise.

— Nu, n-o vei aduce, spuse Michael. Eşti pedepsită. Nu ai voie să ieşi din casă.

— Oh, taci prostuţule! exclamă mama lui. Mă tratezi ca pe un copil neascultător.

— Pentru că aşa te comporţi! Asta pune capăt la toate, mamă. M-am săturat. În ultima lună, aţi mers amândouă pe motociclete, purtând ochelari şi spunându-vă Sneak şi Snake…

— Snake şi Jake, îl corectă Mary Louise.

— Nu contează! Aţi frecventat baruri deocheate, aţi făcut parte din pichete de grevă, fără să ştiţi ce revendicări aveţi, aţi zburat cu un balon cu aer şi Dumnezeu ştie ce-aţi mai făcut. E de-ajuns!

— Cu siguranţă că nu e! conchise Mary Louise. Am strâns date pe computer, am adunat fotografii din toată America pentru cartea noastră.

— Am ştiut eu, spuse Michael, încruntându-se spre Mallory. Am ştiut că totul e pentru nenorocita aia de carte. Asta e ideea ţicnită a mamei tale.

— Oh, nu, colaborăm! exclamă Clarissa. Amândouă vom avea trecute numele pe copertă.

— Cred, zise Mallory, că ar trebui să mergem cu toţii acasă şi să analizăm lucrurile la rece, mâine dimineaţă.

— Bună idee, spuse ofiţerul.

— De ce n-am merge cu toţii la o cafenea care e deschisă toată noaptea şi să ne luăm micul dejun? propuse Mary Louise. Astfel, Mallory şi Mikey s-ar cunoaşte mai bine. N-ar fi plăcut?

— Nu, hotărî Michael. Oh, la naiba! gândi Mallory.

— Noi plecăm. Chiar acum, spuse ea, luând braţul mamei sale. Ce Dumnezeu e chestia aia din părul tău? Nu contează. Nu vreau să ştiu. Noapte bună. Vă mulţumim pentru răbdare, se adresă ea ofiţerului.

— Noapte bună, oameni buni, le ură el. Succes!

— Vom avea nevoie, bombăni Mallory printre dinţi.

Afară, Clarissa şi Mary Louise o luară înainte, călcând cu grijă pe tocurile ascuţite şi trăncănind despre seara lor aventuroasă.

— Mallory, rosti Michael cu voce scăzută, trebuie să facem ceva amândoi împotriva ăstora două.

— Amândoi? repetă ea, privind în sus spre el. Oh, ce uşurare, gândi ea, era din nou portocaliu. Numai că acum îşi amintea fiecare detaliu din felul cum arăta, din felul în care respira, în Tehnicolor. Am avut impresia că eşti de părere că tot acest dezastru se datorează mamei mele, spuse ea. El oftă.

— Nu, mama mea e vinovată în egală măsură. Dar trebuie să fie oprite. Purtarea lor începe să devină periculoasă.

— Sunt femei de şaizeci şi cinci de ani, Michael, nu sunt copii.

— Viaţa este un cerc complet. Ele îşi joacă rolul şi au nevoie de o mână care să le conducă. Uite, n-am putea lua prânzul mâine împreună şi să mai discutăm despre asta? Amândoi vom fi în stare să găsim o soluţie care să potolească puţin acest duo dinamic. Prânzurile erau plăcute, gândi Mallory, dar şi mai plăcute şi mai romantice

erau cinele, la lumina lumânării, într-un restaurant intim, cu viori care cântă în surdină. Oh, foarte bine!

— Eşti liberă mâine la prânz? întrebă Michael.

— Da, cred că e o idee bună. Ne întâlnim undeva?

— Am economisi timp în felul acesta. Va trebui să mă întorc înapoi la birou. La Marie Callender, pe Wetmore, la ora douăsprezece şi jumătate, e bine?

— Da, sigur. Michael se opri şi puse o mână pe umărul lui Mallory. Ea privi în sus spre el.

— Îmi pare rău că am fost atât de nepoliticos cu tine, spuse el.

— Grosolan e cuvântul care mi-a venit mie în cap, spuse ea, zâmbindu-i. Dar eşti iertat. N-a fost ceea ce se poate numi o seară tocmai normală. El o privi drept în ochi.

— Nu, zise el, cu siguranţă nu.

Inima lui Mallory începu din nou să bată repede. Îşi porunci să înceteze să mai privească în acei ochi adânci, hipnotici, dar nu putu face nicio mişcare. Rămase acolo, privindu-l fix, întrebându-se cum ar fi să fie strânsă la pieptul acela lat şi sărutată de buzele lui senzuale, şi…

— Atunci, la prânz, spuse Michael cu voce ciudat de răguşită.

— Unde? Oh! Da, sigur, la prânz. Mâine la ora douăsprezece şi jumătate. Noapte bună, Michael, spuse ea, după care se răsuci şi se îndreptă spre maşina ei.

Clarissa o aştepta lângă maşină, arătând triumfătoare cu ciuful ei de păr albastru-verzui. După ce amândouă urcară, Mallory scoase maşina din spaţiul de parcare, având grijă să stea cât mai departe de maşina lui Michael. Mama ei îi făcu veselă cu mâna lui Mary Louise, dar Mallory privi drept în faţă prin geamul parbrizului, concentrându-se numai asupra condusului. Când tocmai ieşea din parcare se recunoscu învinsă şi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare. Michael stătea acolo, în toată splendoarea lui „portocalie”, privind-o, cu mâinile înfundate în buzunarele de la spate ale blugilor. Mallory respiră adânc înainte de a fi în stare să-şi continue drumul.

— Nu-i aşa că Michael este un tânăr chipeş? o întrebă Clarissa.

— N-am observat, răspunse Mallory. Mamă, în legătură cu ce-ai făcut în seara asta…

— A fost prima dată când l-am văzut pe Michael, dar Mary Louise mi-a povestit multe despre Mikey al ei.

— Mikey, spuse Mallory, zâmbind. Pare să nu fie prea încântat de numele ăsta. Am auzit-o pe Mary Louise vorbind despre „Mikey”, când aţi venit în ziua aia să mă vedeţi. Trebuie să recunosc, Michael Patterson este destul de diferit de imaginea pe care mi-o făcusem despre „Mikey”.

— Atunci înseamnă că ai observat ce bine arată, comentă Clarissa. Aţi face o pereche minunată, draga mea.

— Oh, nu, nu începe din nou. Să nu îndrăzneşti să încerci din nou să mă cuplezi cu un bărbat.

— Nici nu mă gândesc, spuse Clarissa, rezemându-se de spătarul scaunului. Te-ai purtat atât de urât când ţi-am aranjat întâlnirea aceea cu fiul măcelarului, încât m-am simţit foarte jenată.

— Avea cincizeci şi şase de ani, mamă! Iar fiul poştaşului avea un metru şi cincizeci. Iar drăgălaşul fiu al grădinarului fusese căsătorit de patru ori. Vrei să continui?

— Ai dreptate. Dar trebuie să recunoşti, Mallory, că Michael e un bărbat care are cu ce umple o pereche de blugi!

— Mamă!

— Nu fi atât de demodată.

— Nu sunt demodată. E doar şocant să te aud pe tine vorbind aşa… atât de plastic! Chiar are cu ce umple o pereche de blugi? Ce Dumnezeu, mamă!

— Ei bine, are. Nu era o glumă, gândi Mallory. Umplea de minune şi tricourile! Bun, îşi spuse ea, era un bărbat nemaipomenit, dar o mamă de şaizeci şi cinci de ani nu trebuia să vorbească în felul acesta.

— Mă îngrijorezi, Mallory, zise Clarissa, oftând adânc.

— Eu? Nu eu sunt cea care a aterizat în închisoare

azi-noapte. Eu dormeam liniştită în patul meu.

— Singură? Aici e miezul problemei. Ai nevoie de un bărbat în patul ăla, care să doarmă cu tine. Un bărbat sexy, viril, un bărbat trăsnet.

— Dă-mi, Doamne, putere! exclamă Mallory, dându-şi ochii peste cap şi privind rugător spre cer.

— Cu bărbatul potrivit, spuse Clarissa, râzând veselă, ai avea nevoie de multă putere. Uite, Michael Patterson arată ca fiind…

— Mamă, ajunge!

— Timpul tău biologic se scurge foarte repede, Mallory. Trebuie să te gândeşti serios şi să faci un copil înainte de a fi prea târziu.

— De-abia mi-am sărbătorit a douăzeci şi noua aniversare, luna trecută. Nu prea cred că mi-a trecut timpul.

— Timpul zboară…

— Şi atunci când mă mai distrez? Să-mi pescuiesc mama din închisoare la miezul nopţii nu e tocmai distractiv.

— Ocoleşti subiectul. E timpul să te căsătoreşti şi să faci un copil. Aş vrea să fi fost suficient de libertină şi să te fi încurajat să faci un copil, indiferent dacă eşti sau nu căsătorită. Mai am de lucrat la mentalitatea mea în privinţa asta. Bărbaţii sunt nişte fiinţe ciudate, totuşi ai nevoie de unul. Ştiu că ai cunoscut o mulţime de tineri şi din câte mi-ai povestit aveau toţi cariere strălucite, în domenii diferite. Dar, Dumnezeule, draga mea, toţi intră şi ies din viaţa ta atât de repede, încât nu pot să le mai ţin socoteala. Nu eşti pregătită să te legi de niciunul dintre ei? îmi doresc atât de mult un nepot, Mallory. Nu vrei să-i îndeplineşti mamei tale o ultimă dorinţă înainte de a muri?

— Nu eşti pe moarte!

— Ei, voi crăpa într-o bună zi. Vrei să mă duc fără să cunosc bucuria de a fi bunică? Să-ţi fie ruşine! Mallory clătină din cap şi o luă pe aleea ce ducea spre casa mamei ei.

— Intră în casă, porunci Mallory ferm, şi bagă-te în

pat.

Eu una sunt epuizată. Tocmai venisem de la o întâlnire şi de-abia adormisem, când ai sunat. Noaptea trecută am fost la concert, iar sâmbătă am fost cu Alison la Phoenix să facem cumpărături. Aventura din noaptea asta nu era trecută în program şi mâine trebuie să mă scol devreme. Sper din suflet că vei putea să-ţi scoţi vopseaua aia din păr. Vorbim mâine.

— Bine, draga mea, zise Clarissa, deschizând uşa. Mulţumesc că m-ai adus. Oh, şi te rog, acordă puţină atenţie faptului că Michael Patterson e un bărbat nemaipomenit de chipeş. Papa!

— Pa! spuse Mallory epuizată. Odată Clarissa intrată în casă, Mallory se îndreptă spre apartamentul ei. Somn, gândi ea.

Avea nevoie de somn. Tot ce-şi dorea era să se bage în pat. Singură? Bineînţeles că singură. Da, voia să se căsătorească şi să aibă copii într-o bună zi, dar nu era chiar atât de uşor. Voia să fie îndrăgostită nebuneşte de bărbatul pe care îl alegea pentru a-şi petrece restul vieţii, dar până acum nu se îndrăgostise de nimeni.

Ceea ce spusese mama ei era adevărat, gândi ea. Cunoscuse o mare varietate de bărbaţi. Majoritatea proveneau din cercuri influente, ca acela în care crescuse şi ea. Erau strălucitori şi plini de succes. Le plăcea să trăiască bine şi câţiva erau chiar interesaţi să întemeieze o familie. Dar asta nu avea importanţă pentru Mallory, pentru că ea îi găsea pe toţi plictisitori. Câţiva bătuseră apropouri despre căsătorie, dar ea nu era încântată de ei.

Era oare prea pretenţioasă? se întrebă ea. Se aştepta ca „Domnul Perfect” să iasă de după un tufiş şi să-i declare că e îndrăgostit nebuneşte de ea? Cerea oare prea mult dacă îşi dorea un bărbat tandru, inteligent şi iubitor, care să iubească copiii şi câinii? Care să fie curajos şi îndrăzneţ? Un bărbat care s-o facă să se topească, atunci când o atingea şi o săruta. Un bărbat frumos, viril, un bărbat trăsnet, care să aibă cu ce umple o pereche de blugi? Un bărbat ca Michael Patterson!

— Ce? întrebă ea cu voce tare. De unde mi-a venit ideea asta? Pleacă de aici, Michael! Ajunsă, în sfârşit, în dormitorul ei, Mallory îşi scoase tenişii şi se aruncă în pat, aşa cum era îmbrăcată, adormind imediat.

CAPITOLUL 2

Deoarece noaptea trecută Mallory anulase alarma deşteptătorului, a doua zi dimineaţă se sculă târziu. Bombănind-o pe mama ei, se îndreptă grăbită spre duş. După ce-şi pieptănă părul negru şi des şi-l răsuci, în opturi, la spate, întinse automat mâna după blugi. Apoi ezită o clipă, amintindu-şi de întâlnirea pentru prânz, pe care o avea cu Michael. Nu, îşi spuse ea, nu era o întâlnire în adevăratul sens al cuvântului. Se întâlneau să discute despre mamele lor neascultătoare.

Dar totuşi… Jumătate de oră mai târziu, Mallory deschise uşa şi intră la Honey Bee. Râsul copiilor îi ajunse la urechi şi o făcu să zâmbească. Honey Bee era una dintre cele mai bune grădiniţe din Tucson şi îi aparţinea. Visul ei devenise realitate.

La ora douăsprezece şi jumătate fix, Mallory intra pe uşa de la Marie Callender, aranjându-şi cu grijă sacoul pe braţ, pentru a ascunde pata umedă de pe fusta unde îi căzuse jeleul de struguri. Rochia de lână, de culoarea mentei, nu era tocmai potrivită pentru a-ţi petrece ziua printre douăzeci de copii. Descoperise însă prea târziu acest lucru şi acum nu mai era nimic de făcut.

Îl văzu pe Michael Patterson, înainte ca el s-o zărească, şi-l examină din creştetul capului până în vârful picioarelor. Stătea sprijinit de bar, într-o poziţie degajată, vorbind cu un alt bărbat. Era îmbrăcat într-un costum maro, o cămaşă de un galben-pal şi cravată. Culori, constată ea. Şi noaptea trecută şi acum era foarte conştientă de culorile lui Michael, de la părul în diferite nuanţe de blond şi pielea intens bronzată, până la culorile hainelor pe care le purta. Poate pentru că prima oară când îl văzuse fusese atât de portocaliu. Ce ciudat să te gândeşti la un bărbat în diferite nuanţe de culori! Ce culoare semnifică forţa? Dar blândeţea? Sau râsul? Râsul era

simbolizat de culoarea galbenă, precum cea a soarelui. Forţa era reprezentată de culoarea neagră: o forţă profundă, plină de putere. Blândeţea de un albastru întunecat. Dar cum era Michael Patterson, când făcea dragoste? în nuanţele pământului… bogat, vibrant, profund.

— Un caleidoscop, şopti ea, cu privirea aţintită asupra lui Michael.

Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, el întoarse capul, şi privirile li se întâlniră de-a lungul încăperii. Michael puse paharul jos pe tejgheaua barului şi-i zise ceva bărbatului de lângă el, dar privirea îi rămase tot timpul aţintită asupra lui Mallory. Apoi se îndepărtă de bar şi începu să meargă spre ea.

Mallory simţi deodată nevoia să pună cât mai multă distanţă între ea şi Michael Patterson. El se apropie de ea, cu siguranţa unui vânător care-şi vânează prada şi ea se simţi ca prinsă într-o capcană, ţintuită în acel loc. Un fior îi trecu de-a lungul coloanei vertebrale şi auzi în urechi bătăile propriei inimi.

Se comporta ridicol! gândi ea. Era într-un restaurant plin cu oameni şi se întâlnea cu un bărbat pentru a discuta despre mamele lor trăsnite. Lipsa de somn, din noaptea trecută, îi paraliza creierul. Dar un vânător trebuia să fie îmbrăcat în haine de culoare verde, pentru a se confunda cu pădurea sau cu jungla, unde urma să-şi captureze…

— Bună, Mallory, spuse Michael, întinzându-i mâna.

— Michael, zise ea, auzindu-şi vocea care suna foarte neliniştită. Îşi puse mâna subţire în mâna lui puternică, simţind căldura care începea să-i urce de-a lungul braţului şi care pătrundea apoi în corp.

— Arăţi nemaipomenit, spuse el, încă ţinându-i mâna. Deşi aveai ceva absolut fermecător şi azi-noapte.

— Dacă îţi plac haimanalele, zise ea, trăgându-şi uşor mâna din mâna lui. Am fost scoasă direct din pat.

— Părul tău arăta nemaipomenit, aşa ciufulit ca al unei ţigănci.

— Aaa… păi, îl prefer mai degrabă ordonat, spuse ea,

atingându-şi cu mâna cocul de la spate. Nu crezi că ar trebui să ne aşezăm? Presupun că nu prea ai mult timp liber.

— Am făcut o rezervare, zise el. Masa e gata. Intrăm?

Restaurantul avea ferestre din sticlă tăiată hexagonal şi era decorat cu numeroase antichităţi, care te făceau să te simţi, undeva, într-o altă epocă. Mallory comandă creveţi cu avocado. Michael un sandviş cu şuncă. După ce chelneriţa plecă, Michael se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului, îşi încrucişă braţele peste piept şi se încruntă uşor. Mallory îşi aranjă şervetul în poală pentru a-şi acoperi pata umedă, apoi îi întâlni privirea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu, nu tocmai. Am auzit numele de Mallory Carson foarte des în ultima lună, de când mama mea a cunoscut-o pe a ta, dar de-abia acum îmi dau seama că ştiu foarte puţin despre tine. Cu excepţia faptului că ai o mamă nebunatică.

— Asta avem în comun, zise ea, zâmbind.

— Cred că ar trebui să descoperim ce altceva mai avem în comun.

— De ce? El păru surprins, apoi izbucni în râs.

— De ce? Pentru că vreau să aflu cine eşti, Mallory Carson, în afara unei femei frumoase. Ce faci pentru a-ţi plăti impozitele?

Frumoasă? repetă Mallory în gând. Atrăgătoare, poate. Drăguţă, da, dar frumoasă? Oh, Doamne! Michael Patterson nu era genul care face complimente gratuit, pentru a cuceri o femeie.

— U-hu, spuse el zâmbindu-i. Crezi că sunt genul masculului seducător, pentru că ţi-am spus că eşti frumoasă, nu-i aşa?

— Am fost luată prin surprindere, zise ea, încruntându-se uşor” Frumoasă” e un pic cam mult. Încearcă „atrăgătoare” şi voi accepta. El râse.

— Nu, spuse el, întinzându-şi braţele peste masă. Rămâne „frumoasă”. Sunt un tip sincer, care spune întotdeauna ceea ce gândeşte. Acum, că am stabilit faptul

că eşti o femeie frumoasă, spune-mi cu ce îţi câştigi existenţa.

— Sunt proprietara lui Honey Bee (Honey Bee – Honey-miere, Bee-albină)

— Ai o albină, care face miere? O singură albină?

— Nu, şopti ea, râzând. E un centru de îngrijire zilnică a copiilor. Am aprobare pentru a mă ocupa de douăzeci de copii. Am deja douăzeci şi o listă care aşteaptă mai multe locuri.

— Foarte frumos. Îţi plac copiii, înţeleg.

— Îi ador.

— Dar nu ai unul al tău?

— Nu încă.

— Ai fost vreodată căsătorită?

— Nu. Dar tu?

— Nu, spuse el printre dinţi. Şi nu am de gând să mă căsătoresc… vreodată. Chelneriţa veni cu comenzile lor şi Michael se dădu la o parte, făcându-i loc tinerei femei să aşeze tava cu mâncare.

— Mallory îi studie faţa un moment îndelungat, înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra mâncării. Era clar că subiectul căsătoriei îl enerva, gândi ea. Cum nu fusese niciodată căsătorit, motivul nu era că trecuse printr-un divorţ neplăcut. Interesant! Şi decepţionant, în acelaşi timp. Oh, era o prostie. Ce-i păsa ei dacă Michael Patterson voia să rămână burlac toată viaţa? Nu schimba cu nimic lucrurile în ceea ce o privea. Părea să aibă în jur de treizeci şi şase de ani. Îl privea cum opta să-şi trăiască viaţa. Nu era în niciun fel treaba ei!

— Ce ai împotriva căsătoriei? îl întrebă ea. Oh, Sfinte Doamne, ce spusese? Şi mai pretindea că n-o ia gura pe dinainte!

— Pur şi simplu nu cred că e un mod realist de a trăi, pentru oameni, în general. Viaţa de zi de zi este şi aşa destul de stresantă şi plină de tensiune pentru a mai pune doi oameni sub acelaşi acoperiş şi a-i obliga să se suporte, indiferent care sunt circumstanţele. Oamenii au nevoie de spaţiu, de libertate şi de intimitate.

— Dar au nevoie şi de o companie, nu crezi? De dăruire. De dragoste.

— Le găsesc în jurul lor, atunci când simt nevoia.

— Poate. Dar pui semn de egalitate între dragoste şi sex? Mă refer la dragoste în adevăratul sens al cuvântului, la a fi îndrăgostit. Nu poţi găsi asta într-un bar, unde te duci la agăţat, să te simţi bine pentru o noapte şi apoi să pleci vesel mai departe.

— Nu simt că-mi lipseşte ceva în viaţă, pentru că n-am fost îndrăgostit niciodată, spuse el. De fapt, din ceea ce am văzut, dragostea îţi poate lua minţile uneori. Nu spun că nu există şi căsnicii reuşite, pentru că ştiu că există. Părinţii mei au avut o căsnicie fericită timp de treizeci de ani, până la moartea tatălui meu.

Dar statisticile au demonstrat că majoritatea căsniciilor sfârşesc prin a fi un dezastru. Am petrecut foarte multe ore, încercând să-i „lipesc" la loc pe membrii unor asemenea căsnicii. Ea băgă în gură un crevete.

— Cum îţi câştigi existenţa?

— Sunt avocat, specialist în divorţuri.

— Oh, înţeleg, murmură ea încet. Asta explică un pic lucrurile. Nu te-ai întâlnit tocmai cu „frişca" căsniciilor.

— Din păcate, nu, spuse el, încruntându-se. E aproape de neimaginat ce sunt în stare să-şi facă oamenii care odată au pretins că se iubesc. Mă refer, pe plan sentimental, mai degrabă decât fizic.

— De ce te-ai specializat în divorţuri?

— Mi-am făcut specializarea în psihologia burlacului, înainte de a face dreptul. Îmi plac ambele domenii şi în felul ăsta pot să-mi folosesc cunoştinţele psihologice în unele cazuri de divorţ. Prima mea responsabilitate este să încerc să împac cuplul. Dacă asta eşuează, îmi ofer serviciile dacă au nevoie de cineva cu care să vorbească. Divorţul este o experienţă traumatică pentru marea majoritate a oamenilor. Vreau să fiu bine înţeles, nu sunt doctor în psihologie, dar unii oameni ezită să solicite ajutorul de care au nevoie.

— Sunt impresionată, recunoscu Mallory. Sunt

convinsă că majoritatea avocaţilor nu acordă atâta interes clienţilor lor. Zâmbi. Şi sunt bucuroasă că nu eşti un doctor în psihologie, plin de ifose. M-ai face să mă simt nervoasă şi să mă tem că la sfârşitul întâlnirii noastre, vei şti mai multe despre mine decât ştiu eu.

— Mă limitez doar la a te cunoaşte, spuse el, luându-i mâna în mâna lui.

Din nou acea căldură, gândi Mallory, simţind cum îi gâdilă braţul. Căldura aceea dogoritoare, degajată de mâna lui Michael Patterson. Era plăcut, doar plăcut, dar totuşi…

— Stai puţin, zise ea, trăgându-şi brusc mâna dintr-a lui. Dacă ai studiat psihologia atât de aprofundat, cu siguranţă că poţi găsi o explicaţie în legătură cu mamele noastre nebunatice. Michael îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs.

— Mallory, spuse el, zâmbindu-i, aceste două scumpe doamne nu sunt nebune. Sunt plictisite! Vociferează întruna despre nemulţumirea produsă de faptul că nu au nepoţi. Mama mea îmi spune mereu că toate prietenele ei sunt bunici şi că şi ea aşteaptă acest lucru din partea mea. Sunt unicul ei copil şi mama mi-a spus că şi tu eşti la fel.

— Plictisite? întrebă Mallory. Şi de aceea se bagă singure la închisoare? Se prostesc, mergând pe motociclete şi pretinzând că sunt Sneak şi Freak?

— Cred că era Snake şi Jake.

— Cui îi pasă? Adevărul e că purtarea lor e cam deplasată, ca să exprime doar plictiseala sau dorinţa de a legăna un bebeluş pe genunchi. Mama mea este văduvă de când aveam zece ani şi n-a lucrat în viaţa ei, dar nu-mi amintesc să o fi auzit, spunând vreodată că s-ar plictisi. Nu a avut niciodată probleme în a-şi umple timpul cu ceva.

— Nici mama mea, spuse Michael, muşcând din sandvişul cu şuncă. Ştii, ar mai putea fi posibilitatea reală de a vrea să realizeze cartea aceea a lor. Dacă e adevărat, atunci n-a fost tocmai frumos din partea noastră că nu le-am luat în serios. Nimeni nu-i prea bătrân pentru a-şi realiza un vis.

— Ce frumos sună!

— Ca titlul unui cântec, dar e adevărat.

— Ce zici de varianta asta? întrebă ea, aplecându-se spre el peste masă. Scumpele de ele vor să ne cupleze şi au pus la cale un plan pentru a ne face să fim împreună. El se încruntă.

— Nu m-am gândit la aşa ceva. Mama a mai încercat asta o dată sau de două ori în trecut.

— Oh, a mea e specialistă în aşa ceva. Nu s-a potolit până ce n-am ameninţat-o că mă mut în Siberia şi-mi deschid acolo un centru de îngrijirea copiilor. Michael, cum să aflăm ce se petrece, cu adevărat, în capetele lor? Avem o întreagă listă de posibilităţi. Dacă acea carte este, cu adevărat, importantă pentru ele, ar trebui s-o termine odată. Dând dovadă, bineînţeles, de mai mult bun-simţ. Dacă însă e vorba de plictiseală sau de vreun plan ascuns, atunci le-aş suci cu plăcere gâturile.

— Sunt întru totul de acord. Partea cea mai grea este până aflăm ce au pus, de fapt, la cale.

— Să le întrebăm? spuse Mallory plină de speranţă.

— Ha! Mary Louise Patterson ar minţi cu neruşinare, dacă ar crede că o face pentru „o cauză bună”, ca s-o citez întocmai.

— La fel ar face şi Clarissa Carson, cred, zise, oftând Mallory.

— Ştii că mama s-a prefăcut că şi-a scrântit glezna odată, pentru că voia să mă cupleze cu o asistentă? A pretins că avea nevoie permanentă de cineva care s-o îngrijească, apoi inventa diverse motive pentru care mă chema la ea acasă. Am prins-o însă. Am venit pe neaşteptate şi am găsit-o jucând popice! Mallory izbucni în râs.

— Foarte ingenios!

— Ei bine, tot ce putem face este să aşteptăm şi să le urmărim de acum încolo cu atenţie. Fii mereu pregătită, Mallory. Încearcă să găseşti orice ne-ar putea ajuta să înţelegem ce se întâmplă. Vom ţine legătura şi vom compara observaţiile.

— Da, bineînţeles, spuse ea, şi se concentră asupra mâncării din farfurie. Strict profesional, gândi în sinea ei. Michael lăsa asta să se înţeleagă foarte clar. Îi spunea că e frumoasă, pentru ca în clipa următoare, să nu fie pentru el decât fiica cuiva. Cât de puţin măgulitor! Cât de dezamăgitor! Ei bine, ce ar fi vrut? se întrebă ea. Ca Michael Patterson să o trântească pe masă şi să o seducă? Oh, cât era de ridicol!

— Hai să trecem la un subiect mai interesant, zise el, trezind-o din reverie. Spune-mi mai multe despre Honey Bee.

— E minunat, spuse ea, punându-şi jos furculiţa şi zâmbind emoţionată. E ceva luminos, o lume veselă şi fericită. Primim copii între doi şi patru ani. Am trei femei care lucrează pentru mine şi care se poartă minunat cu copiii. Sunt licenţiată în ştiinţe administrative, în principal, iar secundar, în dezvoltarea copiilor. Recunoscând că am avut banii de la tatăl meu, cu care mi-am început afacerea, munca grea şi construirea unei reputaţii serioase a căzut însă numai în sarcina mea şi au necesitat multe, multe ore de muncă.

— De ce un centru pentru îngrijirea zilnică a copiilor?

— Pentru că iubesc copiii. Întotdeauna am suferit că am fost singură la părinţi. Obişnuiam să-mi închipui că am o casă plină de fraţi şi surori. Acum am douăzeci de copii care mă înconjură în fiecare zi.

— Dar nu sunt ai tăi cu adevărat. Părintele apare la o anumită oră şi îl ia pe fiecare copil acasă. Astfel eşti liberă să-ţi petreci seara cum doreşti.

— Ce vrei să spui? întrebă Mallory, încruntându-se uşor.

— Nu ştiu, zise el, ridicând din umeri. E o situaţie convenabilă, cred. Te poţi juca, făcând pe mama, fără să ai responsabilităţile reale pe care le implică un asemenea rol. Ea deveni foarte rigidă în scaun.

— Ţi-ai intrat în pielea de psiholog, domnule Patterson? şuieră ea printre dinţi. Nu-mi pasă de insinuarea ta cum că aş juca rolul unei mame frustrate la

Honey Bee. Copiii aceia sunt cu adevărat importanţi pentru mine.

— Hei, îmi pare rău, spuse el, acoperindu-i mâna cu a lui. Îmi cer scuze.

Mallory. Cred că am gândit cu voce tare, încercând să-mi imaginez cum e la Honey Bee. Nu m-a preocupat niciodată până acum un astfel de lucru, pentru că nu am avut de ce. Femeile care muncesc sunt norocoase că există asemenea locuri, unde îşi pot lăsa copiii şi unde pot fi sigure că primesc toată îngrijirea şi dragostea de care au nevoie.

— Dar? întrebă Mallory, încă încruntându-se.

Am impresia că nu ţi-ai dus ideea până la capăt.

— Păi, zise el încet, îmi dau seama că avem foarte multe în comun. Suntem amândoi bine pregătiţi profesional şi oferim o asistenţă de care e mare nevoie. Cu toate acestea, ne putem bucura de faptul că stăm la graniţă, fără să ne implicăm emoţional. Eu depun eforturi maxime când stau de vorbă, de exemplu, cu soţia bătăuşului cronic, dar nu sunt în pielea acelui bărbat şi nici nu-l iau cu mine seara acasă. Amândoi avem de-a face cu vieţile oamenilor, Mallory, dar la sfârşitul zilei băgăm totul într-un sertar al minţii şi nu ne mai gândim la asta până a doua zi dimineaţa. Culoarea pentru Michael Patterson: gri, gândi Mallory dintr-odată. O ceaţă confuză, deasă, cenuşie. Nu era sigură că-i plăcea ceea ce spusese el referitor la ea şi la copiii de la Honey Bee. Suna atât de rece şi de profesional, atât de lipsit de orice sentiment.

— Încă mai eşti încruntată, observă el. Înţeleg că nu eşti de acord cu ceea ce am spus.

— Nu ştiu. Deschizi uşi la nişte domenii la care nu m-am gândit niciodată. E derutant şi destul de neplăcut.

— Subliniez doar cât de multe avem în comun. Mi se întâmplă foarte rar să găsesc pe cineva care să activeze în acelaşi domeniu cu mine. Rar, dar înviorător şi foarte deosebit. Îmi pare bine că te-am cunoscut, Mallory Carson.

Mallory clipi o dată şi apoi realiză că Michael începuse să-i mângâie mâna. Cuvintele *„rar, înviorător şi*

foarte deosebit" îi răsunau în minte, ca şi senzaţia, de acum familiară, a furnicăturilor pe care le simţea în stomac şi care apoi i se răspândeau în corp. Vocea lui Michael avea un timbru gros şi calm ce părea că o învăluie ca o mantie. Se simţi aproape hipnotizată de ochii lui căprui, adânci, şi simţi pulsul accelerându-i-se. Deodată, un sunet ciudat se auzi de sub haina lui Michael. Şi-o descheie repede şi băgă mâna în interior.

— Pager-ul meu, o informă el. Trebuie să sun la birou. Mă scuzi pentru o clipă?

— Da, sigur, spuse ea. Îl privi în timp ce traversa încăperea, observând puterea degajată de corpul lui musculos aflat în mişcare. Respiră adânc, apoi duse la gură o altă furculiţă plină cu creveţi. Michael Patterson era, hotărî în sinea ei, cel mai neobişnuit bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Când o privise cu acei ochi de culoarea ciocolatei, aproape că nu mai putuse să judece clar. Acele furnicături, pe care le simţea în corp, erau ceva ce nu i se mai întâmplase până acum.

Nu era sigură că-i plăcea efectul pe care el îl avea asupra ei. Şi nu era sigură că-l plăcea pe Michael însuşi. Ceea ce spusese el despre lipsa de implicare emoţională în munca ei cu copiii de la Honey Bee nu era adevărat, nu-i aşa? încuia oare, într-adevăr, uşa la ora şase în fiecare seară, pentru ca apoi să nu se mai gândească la acei copii, până a doua zi dimineaţa?

Dar să afirme că se juca de-a mama, fără să aibă responsabilităţile ce decurgeau din această situaţie… Ce tupeu pe capul lui! Asta era chiar o grosolănie.

Portocaliu şi grosolan, exact cum fusese în parcarea de la secţia de poliţie.

Cel mai bun mod de a-l aborda pe Michael Patterson, îşi spuse ea, era cel strict profesional, în legătură cu mamele lor trăsnite, şi să-l privească doar ca pe fiul lui Mary Louise şi nimic mai mult. În acel moment el se aşeză din nou în scaun şi-i zâmbi.

— Eşti gata pentru nişte plăcintă de casă? întrebă el.

— Da, aici este delicioasă. Vreau una cu cremă de

nucă de cocos. Ceva important la birou?

— Nu, doar o modificare în program. Trebuie să stau de vorbă cu un presupus criminal, care încearcă să dobândească un certificat de nebun. El râse.

— E o muncă interesantă. Mintea omului e fascinantă. Nu-ţi dai seama când unul dintre copiii de la Honey Bee e supărat sau preocupat de ceva?

— Păi, ba da. Am o fetiţă de patru ani, o cheamă Amy, care devine foarte nervoasă când îşi petrece weekend-urile cu tatăl ei şi proaspăta lui soţie. Nu cred că şi-a revenit încă de pe urma divorţului părinţilor şi nu poate înţelege de ce tatăl ei are acum o altă familie.

— Vezi? Pe tricoul tău de aseară era scris: „Copiii *sunt şi ei oameni*". *Ceea* ce-i foarte, foarte adevărat. Se opri şi o privi, iar ea se gândi că se va cufunda în ochii lui căprui şi adânci. Începi să-ţi dai seama cât de multe avem în comun, Mallory? Ea se forţa să nu fie captivată de vocea lui minunată.

— Cred că ar trebui să ne concentrăm asupra mamelor noastre, Michael, răspunse ea. Şi, dacă au într-adevăr de gând să ne cupleze, să le spunem că, pur şi simplu, suntem incompatibili.

— Suntem? De ce?

— Pentru că n-am de gând să mă încurc cu un bărbat cu numele de Michael. Toată lumea ne va arăta cu degetul şi va spune: „Iată-i pe *cei doi M*".

El râse şi clătină din cap.

— E nemaipomenit. Cei doi M.

— E un motiv serios. În afară de asta, Mallory şi Michael sună ca într-un vodevil. Sau ca o pereche de caniche. Sau…

— Mallory, o întrerupse el, devenind dintr-odată serios, ţi-e cumva teamă de mine?

— Nu vorbi prostii, spuse ea, aranjându-şi şervetul din poală.

El îi ridică bărbia cu degetul lui lung, forţând-o să-l privească în ochi.

— Te înspăimânt cumva? întrebă el, cu voce scăzută.

N-a fost în niciun caz intenţia mea. Nici n-am vrut să te jignesc în vreun fel în legătură cu munca ta. Eşti o femeie frumoasă, interesantă şi de-abia aştept să te cunosc mai bine. Până acum, îmi place tot ce-am descoperit despre tine.

Bun! gândi Mallory. Ba nu! Rău! Nu voia să aibă de-a face cu bărbatul acesta. Bineînţeles, s-ar putea să fie o experienţă plăcută să primească un sărut mic de pe aceste buze senzuale, dar putea trăi şi fără el.

— Oh, Mallory, şopti el, punând mâna pe masă. Aş dori atât de mult să te sărut. Ai cele mai ademenitoare buze pe care le-am văzut vreodată.

Oh, cerule, gândi Mallory. Nu avea să supravieţuiască acestei situaţii. Ce se întâmplase cu buna şi inofensiva plăcintă cu cremă de cocos? Voia să o sărute? Nu glumea? Ciudat!

— Doriţi şi plăcintă? întrebă chelneriţa.

— Da, răspunse Mallory, puţin cam tare. Cu cremă de cocos. Şi cafea.

— Eu aş dori una cu nuci, vă rog, zise Michael, şi cafea.

— Vin imediat, spuse fata, plecând grăbită.

— În legătură cu mamele noastre, spuse repede Mallory.

— Credeam că am epuizat de mult subiectul acesta, spuse el, zâmbindu-i. Aş prefera, mai degrabă, să discut despre cum ar fi dacă te-aş săruta.

— Ei bine, eu nu!

— De ce?

— Pentru că nu e ceva despre care oamenii discută. O faci şi gata, pentru numele lui Dumnezeu!

— Voi ţine minte asta, spuse el, iar zâmbetul i se mări.

— Michael. Se aplecă peste masă spre el. Dacă mamele noastre chiar au intenţia să publice o carte, vor suferi o mare dezamăgire. Au aparate de fotografiat ieftine şi nu se pricep deloc la făcut fotografii. Pozele acelea n-au cum să iasă bine. În afară de asta, trebuie să aibă aprobare

sau ceva în genul ăsta, de la oamenii cărora le-au făcut fotografii. Nu vreau să văd că idealurile lor sunt sfărâmate.

— Dar încă nu ştim care este visul lor.

— Îmi dau seama. Oh, ce încurcătură!

— O vom lua încet de acum încolo. Încearcă doar să fii foarte atentă, vezi, poate dăm de vreo cheie. Ce părere ai? încercăm aşa, încetul cu încetul?

Mallory ştia că Michael Patterson nu se mai referea la mamele lor. Inima ei începu din nou să bată repede şi simţi o senzaţie ciudată în mijlocul abdomenului. Încetul cu încetul? Ha! Bărbatul ăsta ştia să potrivească cuvintele, era un bărbat dat naibii, care avea într-adevăr cu ce umple o pereche de blugi.

Ce? De unde îi venise ideea asta absurdă?

— Plăcintele şi cafeaua dumneavoastră, spuse chelneriţa.

— Slavă Domnului, bombăni Mallory. Mallory se concentră asupra plăcintei de parcă era cel mai fascinant lucru din lume. O mâncă până la ultima firimitură, îşi şterse buzele cu şervetul, apoi privi încet spre Michael. El stătea sprijinit de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate peste pieptul lat. Etala unul dintre zâmbetele lui ameţitoare, şi Mallory se încruntă.

— Ţi-a plăcut plăcinta? o întrebă el.

— Da. Privirea i se opri pe plăcinta lui, care stătea neatinsă pe farfurie. Ce nu-i în regulă cu plăcinta ta?

— Nu-mi place crema de cocos. Ai mâncat plăcinta mea cu nuci.

Ea îşi puse cotul pe masă şi îşi sprijini fruntea în palmă.

— Nu pot să cred, spuse, simţind că-i ard obrajii.

— Hei, zise el, scuturându-i braţul. Fă ceva minunat pentru ego-ul meu, spunându-mi că eu sunt cel care te-a tulburat atât de tare, nu mamele noastre zăpăcite. Flatează masculul din mine, fragila mea personalitate şi spune-mi că eu, Michael Patterson, ţi-am luat minţile cu şarmul şi corpul meu nemaipomenit. Hai, Mallory, fă-mi o bucurie pe ziua de azi! Ea îşi ridică privirea şi izbucni în

râs.

— Cred că ar trebui să-ţi faci o programare la psihologul din tine şi să-ţi verifici sănătatea mentală. Făcu o pauză, apoi continuă: îmi pare rău că ţi-am mâncat plăcinta. El îi zâmbi, un zâmbet cald şi liniştitor. Apoi, amuzamentul din ochii lui dispăru, fiind înlocuit de dorinţa sexuală.

— Michael, nu, spuse ea încet.

— Să nu te privesc, să nu te admir, să nu mă gândesc că vreau să te sărut şi să te ţin în braţe? De ce nu? Reacţiile mele faţă de tine sunt sincere. Nu pretind că nu te găsesc deosebit de atrăgătoare şi că nu te doresc.

— Şi apoi ce urmează? întrebă ea tăios. Suntem amândoi maturi, aşa că de ce n-am sări imediat în pat împreună? Nu aprob sexul ocazional, Michael. De obicei, nu particip la asemenea conversaţii, dar nu mi-ai dat nicio altă şansă. Acum, trebuie să mă întorc la Honey Bee.

— Mallory n-am crezut nicio clipă că eşti adepta sexului ocazional sau că ai sări din pat în pat, în tot Tucson-ul. Nu asta am insinuat. Am simţit imediat că eşti genul de femeie sinceră, care nu se joacă, într-o relaţie, cu un bărbat. Exact asta am făcut şi eu: am fost sincer. Eşti o femeie foarte frumoasă şi atrăgătoare. Acum, vrei să-ţi mănânci plăcinta cu cremă de cocos sau mi-o laşi mie?

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— Domnule Patterson, ar fi trebuit să intri în politică.

Ai un talent nemaipomenit de a te strecura din diverse situaţii, dând explicaţii evazive. El se încruntă.

— Şi nu mă placi foarte mult pentru că sunt aşa, nu?

— Nu te cunosc suficient pentru a avea o părere. Îşi puse şervetul pe masă. Trebuie să plec.

— Te conduc la maşină, spuse el. Plăti consumaţia şi ea îi mulţumi pentru acest prânz, în timp ce ieşeau din restaurant.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse el. Chiar dacă mi-ai furat plăcinta.

Ea zâmbi.

— E clar că-ţi rămân datoare cu o plăcintă cu nuci.

— Nu voi uita acest lucru, zise el cu voce scăzută. Ea îl privi repede, dar el se uita spre cer.

— S-a înnorat cât timp am fost în restaurant, spuse el. Şi s-a făcut şi mai frig. Nu vrei să-ţi pui haina pe tine?

— Da, cred că o voi pune, zise ea, acum că rochia i se uscase. El îi luă sacoul din mână şi i-l ţinu. După ce ea îl îmbrăcă, îşi trecu mâinile peste umerii ei, prelungind acel moment. Căldura provocată de atingerea lui o străbătu pe Mallory şi ea se simţi incapabilă să vorbească când Michael îi cuprinse umerii cu braţul lui.

— Unde e maşina ta? întrebă el.

— În parcarea laterală, răspunse ea, rugându-se ca vocea să-i sune calmă. Parcarea din faţă era plină, când am venit. El aprobă din cap şi porniră împreună pe trotuar. Michael o trase şi mai aproape de el. Mallory era marcată de forţa degajată de braţul lui, de puterea corpului lui musculos, care era atât de aproape de al ei… Simţi chiar mirosul de pădure al aftershave-ului. Senzaţia de masculinitate, degajată de Michael, o făcu să-şi conştientizeze şi mai mult propria feminitate şi simţi o senzaţie ciudată de siguranţă şi protecţie în timp ce mergea alături de el.

— Iat-o, spuse ea, arătând spre maşină.

— E albastră? Noaptea trecută mi s-a părut că avea o culoare ciudată, aşa, ca supa de mazăre. Şi Michael păruse portocaliu, gândi ea, zâmbind.

— Din cauza luminii din parcare.

— Ce loc potrivit pentru prima noastră întâlnire, zise el, râzând încet, în timp ce se opriră în dreptul maşinii ei.

— Într-adevăr. Îţi mulţumesc încă o dată şi…

— Mallory, o întrerupse el, cuprinzându-i faţa în palme, acum am de gând să te sărut. Ea înghiţi în sec.

— Poftim?

— Ştiu că ai spus că sărutările nu trebuie discutate înainte, dar m-am gândit să te avertizez că te voi săruta.

— În parcare? întrebă ea, cu vocea ciudat de ridicată.

— Sunt nebun în a săruta femei frumoase în parcări, spuse el, coborându-şi încet capul. Îşi apropie buzele de

ale ei, apoi îşi trecu limba peste buza ei inferioară. Ea oftă cuprinsă de o senzaţie minunată, iar el îi cuprinse gura, căutând şi găsind locul dulce dinăuntru. Ea îşi ridică braţele şi-i cuprinse gâtul, afundându-şi degetele în părul lui des. Sărutul se intensifică. Limbile lor se împleteau leneşe, în cercuri seducătoare, şi Mallory simţi că ceva începe să pulseze în adâncul ei. Culoarea focului, îi şopti mintea ei. Sărutările lui Michael erau ca o flacără mistuitoare, plină de dorinţă. O pătrundea până în adânc, aprinzându-i pasiunea din interior. Sânii începură s-o doară şi-i simţi neobişnuit de grei, iar genunchii îi tremurau.

— Mallory, şopti Michael, când buzele lui se despărţiră, în sfârşit, de ale ei, cred că ar fi mai bine să mă opresc. Chiar acum!

— Ce? şopti ea visătoare.

— Mallory, suntem în parcare!

— Oh, Sfinte Doamne, zise ea, dându-se un pas înapoi. El îi luă mâinile şi i le duse pe rând la gură, sărutându-i palmele. Mallory se cutremură.

— A fost un sărut pe cinste, domnişoară Carson, zise el cu voce răguşită. Incredibil, aş spune. Ai fi foarte jignită dacă ţi-aş sfâşia hainele şi am face dragoste pe capota maşinii? Deloc, îşi spuse ea. Părea o idee nemaipomenită.

— Aş supravieţui, răspunse ea, zâmbindu-i. El îi deschise portiera.

— Vom vorbi în curând, îi promise el.

— Despre mamele noastre, spuse ea, urcând în maşină.

— Printre altele. El trânti portiera, iar Mallory fu nevoită să se concentreze pentru a introduce cheia în contact şi a ieşi din parcare. Când privi în oglinda retrovizoare, îl văzu pe Michael stând şi privind-o, în timp ce se îndepărta. Abia după ce trecu de prima clădire, de după restaurant, Mallory răsuflă uşurată.

Acel sărut, se gândi ea, o topise complet. Fusese ceva ce nu mai simţise niciodată până atunci, îi luase minţile şi-i transformase trupul într-un vârtej. Michael Patterson săruta ca un profesionist! Şi era un bărbat foarte

periculos!

Când fusese în braţele lui, cu buzele şi limba care făceau minuni, îl dorise cu disperare, dorise să facă dragoste cu un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse. Doamne, ce se întâmpla cu ea? Nu era adepta sexului ocazional. Nu obişnuia să se sărute la lumina zilei, în parcări aglomerate. Dar totuşi o făcuse. Se lipise de trupul lui Michael, ca un lipici foarte puternic şi-i răspunsese la sărutări, prin abandon. Cât de minunat fusese acel sărut!

— Nu te mai gândi la asta, zise ea cu voce tare. Uită că s-a întâmplat vreodată. Ha! Pe cine voia să păcălească?

La Honey Bee era linişte, pentru că era ora somnului de după-amiază. Mallory intră în biroul ei şi se aşează, oftând, în scaun.

— Ai luat un prânz plăcut? întrebă o voce de femeie, băgând capul pe uşă.

— Bună, Patty, spuse Mallory. Da, a fost un prânz plăcut, deşi n-a produs nicio soluţie miraculoasă.

— Cele două mame de temut? întrebă Patty, râzând. Intră în birou şi se aşează în scaunul din partea opusă lui Mallory. Eu încă sunt de părere că ele joacă un rol, aşa cum fac copiii. Ce crede fiul lui Mary Louise?

— Michael nu ştie sigur ce pun la cale. Am hotărât să aşteptăm şi să le urmărim pentru o vreme.

— Credeam că-l cheamă Mikey. Mallory râse.

— Numai pentru Mary Louise. Crede-mă, Patty, acest bărbat nu arată a „Mikey”.

— Oh? Pare interesant. Arată bine?

— Nemaipomenit!

— Adevărat? întrebă Patty, îndreptându-se în scaun. Crezi că l-ar interesa o femeie de treizeci şi doi de ani, divorţată, cu un băiat de patru ani? O femeie care are numai câteva zeci de kilograme în plus şi un nas cât toate zilele? O femeie care, bineînţeles, sunt eu.

— Nu e nimic rău în legătură cu nasul tău.

— E urât, dar la fel e şi corpul meu. Las-o baltă! Am fost căsătorită cu un bărbat superb. Viitorul meu soţ va trebui să fie urât ca noaptea. Asta va reduce riscul de a

umbla din femeie în femeie. Cu ce se ocupă frumosul Michael?

— E avocat, specializat în divorţuri. Mai are studii de psihologie, cu care îşi ajută clienţii când e nevoie.

— Oh, u-hu, chiar că las-o baltă. N-aş putea niciodată să ascund că sunt un pic cam nebună. Michael e în întregime al tău, Mallory. Du-te şi ai binecuvântarea mea.

— Nu intenţionez să mă duc nicăieri cu Michael Patterson, spuse Mallory. Numai în pat, şopti mintea ei. Nu!

— Hei, zise Patty, n-am vrut să te supăr.

— Îmi pare rău, sunt doar obosită. Încep să cred că viaţa mea mondenă atât de agitată e mai mult decât pot face faţă. Pe lângă asta, să alerg în toiul nopţii la secţia de poliţie îmi reduce şi mai mult timpul destinat somnului. Dacă veni vorba de somn, presupun că drăgălaşii tăi dorm cu toţii?

— Mda. Sau, cei puţin, stau cuminţi. Sper că nu va ploua. Devin atât de sălbatici când eşti nevoit să-i ţii în casă, timp de patru ore. Te termină până la sfârşitul zilei.

— Şi apoi mai ai în faţă o seară întreagă cu Andy, spuse Mallory, încruntându-se.

— Bineînţeles. De unde îşi ia toată energia, nu voi reuşi să aflu niciodată. Mergem acasă, mâncăm, apoi vine ora băii, după aceea povestea sau un joc, apoi bea de zece ori apă înainte de a se culca.

— În timp ce eu, doar încui aici şi merg acasă în apartamentul meu liniştit sau petrec o seară în oraş.

— Oh-h-h, gemu Patty. Sună dumnezeieşte. Nu, glumesc. Nu mi-aş putea imagina viaţa fără Andy. Tatăl lui e o lichea, dar eu am un copil tare drăgălaş. Sigur, sunt zile când îmi doresc ca, a fi mamă, să nu fie ceva ce să-mi ocupe toate cele douăzeci şi patru de ore dintr-o zi. Tu ai fost deşteaptă, Mallory. Eşti mămică toată ziua şi îţi aparţii în întregime seara.

— Michael a spus ceva asemănător azi la prânz. Nu ştiu, Patty. Asta sună de parcă aş fi egoistă, de parcă nu m-aş implica emoţional în ceea ce fac cu aceşti copii. De

parcă mă păstrez pentru serile mele distractive.

— Nu m-am gândit că ai fi egoistă, zise Patty, ridicând din umeri. Ai un stil de viaţă excitant, foarte ocupat, asta-i tot. Căsătoria şi copiii par să nu se potrivească în schema ta de viaţă. Nimic nu e rău în asta. Mă duc să pregătesc paharele pentru suc.

— Vin şi eu într-o clipă, spuse Mallory încet.

— Nu te grăbi, zise Patty, ieşind din cameră. Mallory îşi apăsă degetele tremurânde pe tâmple. Întâi Michael, acum Patty, gândi ea. Ei bine, se înşelau amândoi. Voia cu adevărat propriii ei copii şi un soţ pe care să-l iubească.

Nu-i aşa? Da, sigur, voia. Dar ce spusese Michael? Că ei doi îşi închideau grijile profesionale într-un sertar, la sfârşitul zilei şi se gândeau din nou la ele a doua zi dimineaţa. El nu se punea în pielea unui bătăuş, care-şi bătea nevasta… iar ea nu se punea în pielea unei mame.

La naiba cu Michael Patterson! Totul fusese atât de clar pentru ea până acum, atât de clar îşi imaginase totul în mintea ei. Se va căsători cu bărbatul viselor sale, vor avea copii, iar când copiii vor creşte suficient îi va aduce la Honey Bee în fiecare zi. Va avea ce e mai bun din amândouă… o familie iubitoare şi o carieră strălucită. Dar ce ştia ea, ce ştia cu adevărat, despre asta? Nu fusese niciodată îndrăgostită şi, Dumnezeu s-o ajute, nu fusese nici mamă până acum. Se juca de-a mama cu copiii altor femei. Avusese ea vreodată grijă de un copil bolnav? se întreba. Nu, mamele îşi ţineau copiii acasă, când erau bolnavi. În timp ce Patty îi făcea baie unui Andy neastâmpărat, ea stătea într-o baie plină cu spumă, sorbind leneş dintr-un pahar cu vin alb. În timp ce ea se îmbrăca cu o rochie elegantă pentru a merge la o petrecere, Patty probabil citea „Cei trei purceluşi” băieţaşului năzdrăvan din braţele ei. Cerule, parcă totul s-a întors cu fundul în sus, îşi zise ea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Dintr-odată, se simţea foarte nesigură de ea şi de viitorul ei. Ce fel de joc jucase până acum? Oare găsise, în subconştientul ei, defecte tuturor bărbaţilor care avuseseră intenţii mai serioase? Fuseseră

oare cu adevărat nepotriviţi, sau doar ea găsise de fiecare dată câte o scuză pentru a amâna planurile legate de întemeierea unei familii?

De ce nu se cunoscuse-mai bine până acum? Cine era ea? De ce se temea? Ce voia cu adevărat de ia viaţă? Atât de multe întrebări, întrebări care fuseseră acolo şi până acum, înainte de a lua masa cu Michael Patterson. El intuise ceva în interiorul ei, simţise ceva ce ea, ea însăşi, nu ştia că există. O privise cu ochii lui hipnotici şi găsise drumul spre sufletul ei. Ce-i făcuse el vieţii ei atât de ordonate şi liniştite pe care o avusese până acum?

Oh, la naiba cu Michael Patterson!

CAPITOLUL 3

Mallory ajunse devreme în dimineaţa următoare la Honey Bee. Intră dintr-o cameră într-alta, fără să vadă rafturile pline cu jucării şi cărţi, fără să vadă mobila de culoare deschisă, de înălţimea copiilor, sau paturile înşirate unul lângă altul, din camera de dormit. Cartoane, pe care erau desenate albine mari ce-i zâmbeau, atârnau pe pereţi, dar nici asta n-o înveseli. Petrecuse seara trecută acasă, lucru neobişnuit pentru ea. Şi, în timpul acelor ore, ce-i păruseră nesfârşit de lungi, rumegase pe toate părţile ceea ce-i spusese Michael la prânz şi comparase cu ceea ce credea că vrea ea de la viaţă.

Înţelegea de ce Michael, un avocat specializat în divorţuri, avea nevoie de o minte perfect ordonată, în care „încuia în sertare” evenimentele fiecărei zile. El avea de-a face cu visurile destrămate ale oamenilor, cu vieţile lor distruse. Pentru el, dacă nu era în stare să lase totul la o parte, când părăsea biroul, ar fi fost foarte nesănătos şi lipsit de înţelepciune. Îi înţelegea felul în care se comporta, având o profesie atât de solicitantă.

Dar ce putea spune despre ea? Cum îşi justifica ea comportamentul faţă de copii? Era ceva automat, atunci când îi strângea în braţe, când le ştergea lacrimile sau râdea împreună cu ei? Oare chiar nu ştia cum să dăruiască dragostea cu adevărat? Mallory oftă, simţindu-se obosită atât fizic, cât şi emoţional. Avea, probabil, nevoie de o

vacanţă, dar nu avea cum să şi-o ia acum. Nici nu voia să se gândească în ce necazuri puteau intra Clarissa şi Mary Louise cu aventurile lor. Ea şi Michael trebuiau să le supravegheze cu atenţie.

Michael… în acel moment, uşa de la intrare se deschise şi trei copii dădură năvală, întrecându-se şi salutând-o veseli. Cu un zâmbet slab, Mallory le ieşi în întâmpinare. Ziua la Honey Bee începuse.

Două ore mai târziu, Mallory se aplecă asupra unei măsuţe joase, ajutând o fetiţă să lipească bucăţile unei căsuţe din hârtie. Rezultatul acestei activităţi trebuia să fie agăţat pe perete şi fiecare copil îşi aducea contribuţia cu propria lui imaginaţie. Patty scosese un ţipăt de groază când Andy desenă un chip foarte rotund, declarând că este mama lui.

— Mallory? strigă secretara, băgând capul pe uşă. La telefon!

— Mulţumesc, Denise, spuse Mallory. Se spălă repede de lipiciul de pe mâini, se şterse cu un prosop de hârtie şi se îndreptă spre birou. Mă întorc imediat, Patty.

— Nicio problemă, răspunse Patty. Andy şi cu mine vom avea o discuţie foarte serioasă despre viziunea voluptuoasă, pe care o are asupra: mamei lui. Jason, nu-i colora nasul lui Sally. Limitează-te la hârtie, tinere!

În biroul ei, Mallory ridică receptorul.

— Mallory? se auzi o voce gravă la celălalt capăt al firului.

Michael! se gândi ea şi-şi ţinu respiraţia…

— Aici e Michael Patterson. Ştia asta. Îi cunoştea vocea, gustul, mirosul…

— Bună, Michael, spuse ea, lăsându-se într-un scaun.

— M-am gândit că ar fi bine să te avertizez, zise el chicotind uşor. Vei avea o vizită.

— Vizită?

— Mary Louise Patterson şi Clarissa Carson vor descinde la Honey Bee pentru a face fotografii copiilor pentru cartea lor.

— Oh, nu!

— Oh, da! Tocmai am sunat-o pe mama şi am prins-o când ieşea din casă pentru a o lua pe Clarissa.

— Minunat! bombăni Mallorvăm nevoie de asta, cum am nevoie de o durere de dinţi.

— Înveseleşte-te! Ar fi putut fi mai rău.

— Mă îndoiesc. Cum, mă rog, ar fi putut fi şi mai rău?

— Vin cu maşina mamei mele, nu călare pe motocicletele lui Snake şi Jake.

— Drăguţ, Michael. Prea drăguţ pentru a fi exprimat în cuvinte! El izbucni în râs.

— Fii pe fază, colega, spuse el. Vezi ce informaţii poţi să culegi, vreo cheie, ştii tu ce vreau să spun. Avem nevoie să aflăm mobilul acestei acţiuni, iubito.

— Dacă asta a vrut să fie în stilul lui Bogart, zise Mallory, râzând, nu prea ţi-a reuşit.

— Hm, nu? Oh, bine. Ascultă aici. Dacă eşti liberă, ce-ar fi să ne întâlnim diseară şi să luăm cina împreună? Astfel îmi vei putea spune ce-ai descoperit în legătură cu cele două doamne care au speriat Tucson-ul. La şapte e bine?

Ea se încruntă, în timp ce-şi examină agenda. Avea o întâlnire după-amiază, dar numai pentru ceva de băut. Ar putea fi acasă pe la…

— Ce zici de şapte şi jumătate? îl întrebă ea.

— Foarte bine. Ce zici dacă voi cumpăra pizza în drum spre tine? Ai adresa trecută în carte?

— Da, este trecut apartamentul.

— Grozav! Ne vedem atunci. Oh, şi… succes!

— Mulţumesc, spuse ea sec.

— Şi… Mallory? Lasă-ţi părul liber diseară, te rog. Pa.

— La revedere, răspunse ea tonului care se auzea în receptor. Să-mi las părul liber? repetă ea în gând. Ce tupeu! Era o neobrăzare din partea lui să-i spună aşa ceva. Cum ar fi dacă ea i-ar spune să vină fără cămaşă? Era o idee de-a dreptul tentantă. Oh, ce Dumnezeu!

— Bună, bună, se auzi vocea mamei ei care dădu buzna în biroul lui Mallory, urmată de Mary Louise.

— Vai, vai, ce surpriză, spuse Mallory, încercând să

pară surprinsă. Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite, doamnelor?

— Vrem să facem fotografii cu copiii, pentru cartea noastră, spuse Clarissa.

— Mamă, nu sunt sigură că poţi folosi în carte fotografiile diverselor persoane, dacă nu le ceri înainte permisiunea. Ai discutat asta cu avocatul tău?

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, zise Clarissa, privind plafonul. Am putea rămâne în fundul gol.

— Din nou ai o exprimare foarte plastică, constată Mallory, ridicându-se în picioare.

— Mikey s-ar supăra foarte tare pe mine dacă aş rămâne în fundul gol, spuse Mary Louise. Ar înjura şi ar urla zile în şir.

— Şi eu aş face la fel, zise Mallory.

— Păi, spuse Clarissa veselă, vom opri orice acţiune, până ce voi discuta cu sfătuitorul meu legal. Dar, de vreme ce tot suntem aici, ţi-am putea da o mână de ajutor cu copiii.

— Bună idee, spuse Mary Louise.

— N-aţi vrea, mai degrabă, să mergeţi direct la avocat? le întrebă Mallory. Vreau să spun, la urma urmei, cartea este în capul listei voastre de priorităţi, nu-i aşa?

— Este? întrebă Clarissa. Oh, da, bineînţeles că este. Dar pari obosită, Mallory. E datoria mea de mamă să-mi ajut copilul de câte ori este posibil. Vino, Mary Louise. Să vedem ce fac copiii. Oh, Sper că micul Jeffy este aici. Pur şi simplu mă topesc când îmi zâmbeşte.

În timp ce cele ele ieşeau din cameră, Mallory se sprijini de colţul biroului. Toată povestea cu cartea aia era un pretext! gândi ea. Nici nu le interesa dacă se va publica vreodată sau nu. Scopul pentru care veniseră la Honey Bee, în dimineaţa asta, era acela de a se juca cu copiii. Nu exista niciun dubiu asupra acestui lucru. Michael avusese dreptate. Clarissa şi Mary Louise se plictiseau… şi doreau să fie bunici. Oh, aveau ele un vis, dar nu pe acela de a termina cartea şi de a-şi vedea numele trecut pe copertă. Visul lor era legat de nunţi, apoi de a face baie unor

bebeluşi. Dar până unde mergea oare toată fantezia lor? Includea şi binecuvântarea lui Mallory Carson şi Michael Patterson? Sau s-ar fi mulţumit să se căsătorească fiecare, indiferent cu cine, atâta vreme cât le era astfel asigurată posibilitatea de a deveni bunici? Interesant. Foarte interesant. Ei bine, avea oricum ceva nou de raportat lui Michael diseară.

Michael, se gândi ea. Venea la ea pentru a mânca împreună pizza la cină. Nu era mare lucru. Se putea descurca. Oh, chiar? Putea oare, ea, care se lipise de corpul lui şi-l sărutase ca o nebună, într-o parcare plină de lume, să se comporte decent în propriul ei apartament, singură cu Michael? Sigur că putea. Doar nu era o femeie desfrânată. Îi va povesti ce aflase despre mamele lor, îl va sătura cu pizza şi-l va trimite acasă. Foarte simplu!

Ziua trecu repede la Honey Bee. Copiii le adorară pe Clarissa şi Mary Louise, iar Mallory nu avu ce face decât să zâmbească, văzând raportul dintre cele două generaţii.

— Mamele sunt nemaipomenite, îi spuse Patty lui Mallory după-amiază. Mulţumită lor, nu voi ajunge acasă total epuizată în seara asta. Poate îl voi lua pe Andy diseară să mâncăm în oraş, ca premiu.

— De ce nu chemi o baby-sitter să stea cu Andy şi să-ţi oferi şi ţie o cină în oraş, ca premiu? întrebă Mallory. Poţi vedea şi un film după aceea.

— N-ar fi cinstit, răspunse Patty. Andy merită să fie recompensat pentru faptul că are o mamă care nu e tocmai cu picioarele pe pământ. Ne vom distra bine împreună. Am de gând să le dau Clarissei şi lui Mary Louise un pupic mare la plecare. Au atâta răbdare cu copiii!

— Da, ar fi nişte bunici minunate, spuse încet Mallory.

— Ei, poate bătrânul Mikey le va cadorisi cu unul. Ştii tu, poate ia o fată care să-i facă câţiva Mikey mai mici.

— Pe mine nu mă crezi în stare să produc un nepot? întrebă Mallory, încruntându-se.

— Oh, păi… da, sigur, zise Patty, ridicând din umeri. Dar credeam că tu ţi-ai planificat deja viaţa, în felul în care

o doreşti.

— Jucându-mă de-a mămica în timpul zilei şi având serile libere pentru tot ce-mi pofteşte inima, spuse Mallory, simţind un nod în gât.

— Exact. Au! Kevin şi-a vărsat sucul. Am eu grijă de asta. Treaba unei mame nu se sfârşeşte niciodată, adăugă ea în timp ce se îndepărtă în grabă.

A unei mame adevărate, gândi Mallory cu tristeţe. Una care se pretinde doar a fi mamă, care se joacă de-a mama, încuie uşa la ora şase seara şi pleacă.

La şapte şi jumătate, în aceeaşi seară, Mallory se întoarse repede acasă. Aruncă geanta şi jacheta pe canapea şi intră grăbită în dormitor. Acolo luă repede o pereche de blugi foarte scumpi şi un tricou albastru, din caşmir, şi se schimbă, îşi perie părul, până când deveni o cascadă întunecată ce se revărsa peste umeri. Îşi aminti de rugămintea lui Michael de a-şi lăsa părul liber, apoi începu să-l răsucească în vârful capului într-un coc. În clipa următoare avu un moment de ezitare şi lăsă şuviţele grele de păr să-i cadă din nou peste umeri.

— Oh, la naiba, de ce nu, la urma urmei? se adresă ea propriei reflecţii din oglindă. Putea foarte bine să recunoască faptul că îmbrăcase tricoul albastru, pentru că făcea lucruri nemaipomenite cu ochii ei şi ştia că blugii aceia scumpi erau strâmţi exact acolo unde trebuia. Se îmbrăcase pentru Michael, atunci de ce nu şi-ar lăsa şi părul, aşa cum îi plăcea lui? Nu avea niciun rost să se joace cu toată povestea asta. Jocuri. Să joci nişte jocuri. Din nou acest lucru, sursa ei de confuzie şi nefericire. Cumva, undeva, se pierduse pe sine, pe Mallory Carson, în viaţa pe care o dusese. Voia cu adevărat un soţ şi un copil? Voia? Sau de fapt era perfect mulţumită cu viaţa pe care o ducea? Şi, la naiba, de ce nu ştia exact?

Se întoarse în living-room şi începu să strângă la repezeală ziarele şi revistele care erau aruncate peste tot. Tocmai îşi atârnase jacheta în dulap, când auzi o bătaie în uşă. Deschise şi dădu ochii cu un Michael Patterson foarte zâmbitor.

— Pizza comandată de dumneavoastră, spuse el, intrând în apartament. E încă fierbinte, dacă-ţi vine să crezi sau nu. Ţi-e foame?

— Categoric, zise ea, închizând uşa. Oh, miroase delicios.

— În punga aia de sub braţul meu e bere şi apă minerală. N-am ştiut ce preferi.

— Pizza şi bere. Perfect. Urmează-mă, domnule Patterson.

— Oriunde, domnişoară Carson, spuse el cu voce scăzută. Nu trebuie să-mi spui de două ori. Ea râse, ignorând fiorul care-i traversa coloana vertebrală, şi-l conduse pe Michael în sufragerie, iar ea se duse în bucătărie pentru a aduce pahare şi şerveţele. În regulă, gândi ea. Deci, Michael arată nemaipomenit în blugi decoloraţi şi în tricou închis la culoare, oare-i scoate în evidenţă umerii laţi. Iar, părul lui, de un blond-cenuşiu, pare să-i invite degetele să i se încurce prin el. Era dispusă să recunoască faptul că respiraţia îi devenise neregulată, pentru că el arăta şi mirosea atât de bine. Şi, ce era cu asta?

— Michael, îl strigă ea, am nişte noutăţi de ultimă oră pentru tine!

— Şi eu am una pentru tine, spuse el, direct din spatele ei. Ea se răsuci şi se izbi de pieptul lui puternic, ca de un zid. Îşi înălţă încet capul pentru a-l privi şi braţele lui puternice o încercuiră.

— N-am ştiut că erai aici, murmură ea cu voce tremurătoare. Adică, te credeam în sufragerie.

— Trebuia să vin să-ţi spun ultimele mele noutăţi.

— Oh! Şi care sunt acestea?

— Am de gând să te sărut din nou. Realizez că iar vorbesc înainte s-o fac şi tu crezi că-i o prostie, dar în cazul ăsta e absolut necesar.

— Este? întrebă ea, înghiţind în sec.

— Este. După cum vezi, vreau să-ţi spun de ce am de gând să te sărut din nou. Pentru că sărutul acela din parcare a fost nemaipomenit. Tu te simţi ca în rai în

braţele mele, iar a te săruta este ca şi cum aş gusta nectarul unei flori frumoase. Presupun că sună prosteşte, dar e adevărat fiecare cuvânt. Am retrăit acel sărut de nu ştiu câte ori şi acum am nevoie de încă unul pentru a-mi reîmprospăta amintirile. Deci, am de gând să te sărut…

— Oh-h-h, Sfinte Doamne, şopti ea, simţind că se topeşte în braţele lui. Ăsta a fost cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată. Sărută-mă, Michael. M-ai convins că e o idee nemaipomenită.

— Am crezut fiecare cuvânt pe care l-am rostit, zise el, aplecându-şi capul.

Gura lui se contopi cu a ei, iar ea se ridică pe vârfuri pentru a-i încercui gâtul cu braţele. Un oftat de plăcere îi scăpă, iar el îi răspunse despărţindu-i uşor buzele şi pătrunzând cu limba în gura ei. La început sărutul avu consistenţa ceţei şi a tăciunilor ce ard mocnit, dar apoi tăciunii fură aprinşi de flacăra puternică a pasiunii. Mâinile lui Michael alergau pe spatele lui Mallory, apoi se fixară pe fesele ei, lipind-o mai strâns de el. Ea îi simţi erecţia puternică. El gemu adânc şi sărutul continuă. Mallory simţi că ceva ardea puternic în adâncul ei. În timp ce limbile lor se împleteau într-un dans ritmic, sânii începură s-o doară de dorinţa de a fi atinşi de mâinile puternice dar atât de blânde ale lui Michael. Simţi cum el se cutremură de dorinţă şi-şi lipi corpul mai tare de el.

— Mallory, zise el gâfâind, smulgându-şi gura de pe a ei. Doamne, cât te doresc! Te doresc al naibii de mult.

— Da, şopti ea visătoare, apoi, peste numai o clipă strigă: Nu! Ce fac?

— Mă săruţi, recunoscu el, fără să-i dea drumul din braţele lui. Şi vrei să fac dragoste cu tine. Mă doreşti cu adevărat, Mallory, ştiu asta.

— Şi eu ştiu asta, spuse ea, punându-şi mâinile pe pieptul lui, dar n-am de gând să fac sex cu tine.

— Nu. Nu vom face sex, nu sex ocazional. Vom face dragoste. E o mare diferenţă între aceste două lucruri.

— De semantică, Michael.

— De grad de emoţii implicate, Mallory. Ea se trase

din braţele lui.

— Aşa ceva, spuse ea, din partea unui bărbat care-şi închide emoţiile într-un sertar al minţii? Maxilarul lui se încleştă.

— Mă refeream la munca mea, când am spus asta. Ar fi necesar să înţelegi că trebuie să-ţi laşi profesiunea la o parte la sfârşitul zilei. Şi tu faci acelaşi lucru.

— Da, cred că trebuie să recunosc că fac acelaşi lucru, spuse ea încet.

— Şi că n-are nimic de-a face cu noi doi, ca bărbat şi femeie, care ne dorim reciproc. Se întâmplă ceva nemaipomenit între noi, Mallory. Nu poţi nega acest lucru.

— Da, okay, te doresc, zise ea, cu vocea crescându-i în intensitate. Dar nu ştiu de ce! E oare vorba doar de atracţie fizică? Sau e altceva? Ceva nou şi deosebit? Ceva ce n-am mai trăit până acum? Nu ştiu. Şi ştii de ce nu ştiu? Pentru că nimic nu mi se pare să mai aibă rost în viaţa mea în momentul de faţă. Nimic! De când te-am cunoscut, din cauza lucrurilor pe care mi le-ai spus şi pe care le-ai făcut, am devenit total ameţită şi zăpăcită.

— Nu înţeleg, spuse el, frecându-şi ceafa cu mâna. Lucrurile pe care le-am spus şi pe care le-am făcut? Ce lucruri?

— Oh, Michael. E totul atât de complicat şi… şi pizza se răceşte.

— Hei, zise el, apropiindu-se şi băgându-şi degetele în părul ei. Vorbeşte cu mine. E clar că eşti supărată de ceva şi cred că pe undeva e din vina mea.

— Nu, nu e vina ta, spuse ea, privind în sus spre el. Nu numai. M-am jucat cu viaţa mea. Apoi tu… tu ai spus… Patty a spus Atunci am ştiut că n-am fost sinceră în legătură cu… Acum nici nu mai ştiu ce vreau cu adevărat. Vezi? Ţi-am spus că sunt total ameţită şi zăpăcită. El clătină din cap.

— N-am înţeles un cuvânt din tot ce ai zis.

— Halal psiholog şi avocat mai eşti! spuse ea, reuşind să zâmbească slab.

— Credeam că sunt unul bun. Eram sigur că pot face

faţă la orice.

Dar m-ai ameţit complet, copilule.

— Oh, bine, zise ea, ridicând mâinile în sus. Mă voi descurca eu într-un fel. Cred. Sper. Trebuie!

— În acelaşi timp, spuse el zâmbind, hai să facem dragoste.

— Nu, hai să reîncălzim pizza în cuptorul cu microunde.

— Am presimţit eu că nu vom face dragoste. Unde-i berea? Vreau o bere. Merit şi cer o bere. Mallory râse şi scoase două farfurii din dulap, pe care le trânti în mâinile lui Michael. El le duse în sufragerie. Era atât de tandru, de grijuliu şi de amuzant, gândi ea. Fusese foarte nedrept din partea ei să i-o spună în faţă că era vinovat de confuzia din mintea ei. Dar el nu se supărase, ci dorise sincer s-o ajute. Şi el ar fi putut s-o acuze că, după ce îl sărutase aşa cum o făcuse, ceruse o pauză, până să meargă mai departe. Dar n-o făcuse. Fusese dulce, înţelegător şi iubitor. Iubitor? Tipul de bărbat de care s-ar fi putut îndrăgosti?

Dumnezeule mare, nu! Era ultimul lucru de care avea nevoie în momentul de faţă, îşi spuse ea. Nici măcar nu ştia dacă voia să se îndrăgostească. Şi chiar dacă voia, Michael nu era bărbatul potrivit. Căsătoria era pentru el o adevărată calamitate. Fugea de ea ca de ciumă. Dacă viitorul ei includea un soţ şi copii, bărbatul potrivit nu era Michael Patterson. Pizza era fierbinte când Mallory o puse pe masa din sufragerie. Se aşeză vizavi de Michael şi-i zâmbi.

— Cât de masculin, constată ea. Bei bere direct din cutie.

— Chiar aşa? Ei bine, scumpo, se prosti el, aşteaptă numa pân ce mă vei vedea strivind cutia într-o singură mână.

— Scuteşte-mă, spuse ea, râzând şi luând o felie mare de pizza. Oh, arată foarte bine.

— Sunt un aducător grozav de pizza, Mallorvăcum aş vrea să-mi spui cu ce te-am supărat. Ea scutură din cap şi muşcă din felia de pizza.

— Nu, ha? Se încruntă. Atunci, lasă-mă să mă gândesc. Am ţipat la tine la secţia de poliţie, dar mi-am cerut scuze pentru asta. Ţi-am făcut mama ţicnită, dar am recunoscut că şi a mea e la fel. Am luat un prânz foarte plăcut împreună, la care am subliniat cât de multe lucruri avem în comun. Am spus că eşti frumoasă, tu mi-ai furat plăcinta cu nuci. Sărutul din parcare! Asta e, nu-i aşa? Crezi că ţi-am stricat reputaţia, pentru că te-am sărutat în parcarea unui restaurant.

— Nu.

— Oh! Păi, e foarte bine, pentru că a fost un sărut nemaipomenit! întrecut numai de sărutul din bucătărie. Atunci, ce-am uitat?

— Nimic, Michael, te rog. Îmi pare rău cu adevărat că m-am comportat în felul ăsta. Totul e pentru că am o groază de lucruri în minte, dar de asta nu eşti tu vinovat. Trebuie să-mi fac ordine în nişte gânduri, atâta tot.

— Păi, îţi stau la dispoziţie dacă vrei să vorbeşti cu cineva. Okay? Nu e o discuţie cu psihologul şi avocatul Patterson. Sunt eu, Michael, care te place foarte mult, Mallory Carson.

— Mulţumesc, spuse ea. Ochii li se întâlniră pentru o clipă lungă, o clipă intimă, apoi Mallory îşi feri privirea şi o îndreptă spre berea din pahar. Michael era atât de drăguţ, se gândi ea. Ce culoare semnifica acest lucru? Roz. Roz-deschis şi pufos, ca o pătură moale sau ca un ursuleţ de pluş? Nu chiar. El era mare, puternic şi foarte musculos, ca un cal de curse. Dar mai era şi autoritar şi se mişca cu graţia unei pantere. Nu, cu părul lui nemaipomenit de frumos, în diferite nuanţe de blond-cenuşiu, semăna cu un leu, regele junglei…

— Mallory?

— Ce-i, spuse ea, tresărind uşor.

— Poţi să te întorci de oriunde eşti şi să-mi spui ultimele veşti în legătură cu cele două doamne de temut?

— Oh, da, mamele noastre. Michael, cartea este doar un pretext. Sunt sigură de asta. Mi-au spus că au venit la Honey Bee ca să facă fotografii copiilor, şi eu le-am spus că

ar trebui să ceară permisiunea oamenilor din fotografii, dacă vor să le publice. În loc să dea fuga la avocat, şi-au petrecut toată ziua, jucându-se cu copiii. Sunt convinsă că, de fapt, ăsta era motivul pentru care au venit. Când au plecat, am alergat în urma lor la maşină, ca să le duc aparatele de fotografiat.

— Nu cartea este visul lor?

— Nu, nu cred. Ai avut dreptate, se plictisesc. Şi, după ce le-am privit pe amândouă, jucându-se cu copiii, cred că tânjesc foarte mult după nişte nepoţi. Mama a mai trecut pe la mine, dar niciodată nu şi-a petrecut toată ziua cu copiii.

— Ţi-au stat în drum?

— Cerule, nu! Au fost de un foarte mare ajutor. Am fost toate mult mai puţin obosite la sfârşitul zilei. Le-am asigurat pe amândouă că sunt oricând binevenite, când au chef şi timp. Personalul meu le va aşterne covorul roşu la intrare.

— Nepoţi, zise Michael, încruntându-se. Minunat! Şi ce trebuie să facem noi doi? Să le comandăm o pereche dintr-un catalog de mostre?

— Ar fi o idee. Singura piesă care lipseşte din puzzle e dacă vor sau nu să ne cupleze. N-a fost nicio aluzie referitoare la asta toată ziua, aşa că nu ştiu ce să spun. Ţi-ai expus vreodată părerile în legătură cu căsătoria, lui Mary Louise?

— Da, zise el morocănos. Mi-a spus că am nevoie de un psiholog.

— Oh, zâmbi Mallory. Un fel de *„Doctore, vindecă-te singur”*?

— Ceva de genul ăsta. În niciun caz nu a înţeles de unde am aceste idei.

— Păi, ai spus că părinţii tăi au avut o căsnicie foarte fericită.

— Aşa e, dar asta s-a întâmplat în altă eră… cu mai puţină presiune, mai puţin stres. Bărbaţii şi femeile din ziua de azi se confruntă cu un alt mod de viaţă decât părinţii noştri. Totul se petrece cu viteză maximă. Un

bărbat sau o femeie trebuie să se implice cu totul, trup şi suflet, în munca lui, apoi vine acasă şi se loveşte de nevoile altei persoane. Căsătoria nu e nici măcar pe jumătate un mod realist de a privi viaţa. Presupun că pare foarte egoist ceea ce spun, dar mă confrunt direct cu aceste lucruri în fiecare zi. Nu vreau să mă căsătoresc cu cineva şi apoi să fiu concomitent soţ, prieten, sursă de confort şi de încurajare.

— Dar ai zis că îţi încui treburile de la birou într-un sertar al minţii, înainte de a pleca acasă.

— O fac, până la un punct. Dar ceva tot mai rămâne, mai persistă un timp. Nu pot începe să rezolv problemele familiei mele de cum intru pe uşă. Ne îndepărtăm de subiect, Mallory şi văd că am început să ţin o prelegere. Înapoi la mamele noastre. Bun, cartea e un pretext, după cum ai spus şi tu. Vor nepoţi. Nu ştim însă dacă ţin cu tot dinadinsul să ne vadă pe amândoi îmbrăţişaţi în lumina apusului de soare. Nici n-ar fi aşa de rău.

— Nu?

— Nu. Pot veni la Honey Bee să se joace cu copiii cât vor, din moment ce le-ai spus că sunt oricând binevenite acolo. Asta ar trebui să le satisfacă nevoile materne, pentru o vreme cel puţin. Vom fi atenţi dacă există vreun indiciu că ar vrea să ne cupleze. Suntem cu un pas înaintea lor. Le venim noi de hac!

— Chiar crezi asta?

— Da. Vor trebui să renunţe, mai devreme sau mai târziu. În afară, bineînţeles, de cazul că te căsătoreşti cu cineva.

— Eu? Oh, păi… eu… păi…

— Există vreun candidat la orizont? o întrebă el, privind-o cu un aer serios.

— Nu.

— Sunt surprins. Nu îmi pare rău, înţelegi, dar sunt absolut surprins. Credeam că vreun tip a pus mâna pe tine până acum. Eşti o femeie frumoasă, inteligentă, pe care şi-ar dori-o orice bărbat. Mai adaugă şi „derutată” şi „înspăimântată”, gândi Mallory.

— Nu, spuse ea veselă. Sunt liberă ca pasărea cerului.

— Sunt foarte bucuros să aflu aşa ceva, zise el, iar vocea păru să-i scadă în intensitate. Atunci, nu există niciun motiv pentru care nu ne-am putea întâlni unul cu altul, corect?

— Nu sunt sigură că e o idee bună, Michael. Mamele noastre şi-ar putea face speranţe pentru nimic.

— Nu trebuie să ştie.

— Păi, cred că am evita multă agitaţie, dacă n-ar afla că ne întâlnim.

— Atunci eşti de acord să ne mai vedem?

— Păi, nu… nu sunt sigură, Michael. Nu prea reuşesc să mă comport normal când eşti în preajma mea. E cam derutant.

— Ce-i derutant? Faptul că am împărţit amândoi nişte sărutări nemaipomenite? Faptul că mă doreşti tot atât de mult, cât te doresc şi eu pe tine? Asta-i derutant?

— Da! Cu siguranţă este.

— De ce?

— Pentru că, în mod normal, avansez foarte încet într-o relaţie cu un bărbat. Nu mă arunc una-două în braţele bărbaţilor, în parcări sau în bucătării. Şi Dumnezeu mi-e martor că nu fac conversaţie despre… De ce discut toate lucrurile astea cu tine? El zâmbi.

— Cu cine altcineva ai vrea să le discuţi? îi luă mâna în mâna lui. Vorbim despre noi doi şi despre direcţia spre care ne vom îndrepta de acum încolo.

— Ei bine, nu va fi spre dormitor! spuse ea, eliberându-şi mâna dintr-a lui.

— Mă jigneşti, exclamă el. Crezi că umblu după corpul tău?

— Nu, zise ea, izbucnind în râs. Mi-e teamă că eu umblu după al tău! El rânji.

— Sună destul de plăcut pentru mine. Să-mi scot hainele chiar acum?

— Oh, Michael, oftă ea. Nu ştiu ce să fac. Ai putea să mă acuzi că vreau să te tachinez, după ce s-a întâmplat în

bucătărie. Sunt cu adevărat foarte derutată în privinţa multor lucruri. Poate ar fi mai bine, dacă nu ne-am mai vedea un timp.

— Hei, nu e drept. Nu mă poţi da la o parte ca pe un gunoi. Tocmai te-am găsit. Uite, nu vreau să te grăbesc. Nu te voi seduce şi nu te voi târî după mine în pat. Nu se va întâmpla-nimic între noi, pentru care nu eşti încă pregătită. Am totuşi de gând să continui să te sărut, Mallory Carson. E un lucru situat sus de tot, pe lista mea de priorităţi. Alături de privitul meciurilor de fotbal şi mâncatul sandvişurilor cu unt de alune şi maioneză.

— Dumnezeule, spuse ea. Sunt situată chiar atât de sus, pe acelaşi loc cu untul de alune şi maioneza?

— Da, şi e ceva ce nu spun fiecărei femei, pe care o întâlnesc.

— Sunt onorată, domnule.

— Ar trebui să fii. Vrei ultima bucată de pizza?

— Nu, mănânc-o tu. Ai jucat fotbal?

— Un an, la colegiu. Mi-am fracturat însă piciorul şi asta a fost sfârşitul. Acum mai fac doar jogging şi înot. Mary Louise mi-a dat un set de crose de golf, pentru că, după ea, avocaţii trebuie să joace golf. Doamne, urăsc jocul ăsta! E atât de încet.

— Şi tu treci prin viaţă cu viteza unei rachete. Am observat asta de prima dată.

— Da? E o insultă? Pot fi foarte răbdător dacă situaţia o cere.

— Da, cred că unele divorţuri sunt foarte încâlcite şi complicate.

— Nu mă refeream la munca mea. Mă refeream la tine, la noi. Nu ştiu de ce, dar cred că ai impresia despre mine că sunt foarte repezit şi vreau să-ţi dovedesc că nu sunt aşa. Ne vom mişca într-un pas lent, plăcut şi liniştit. Nu ai niciun motiv să-ţi fie teamă de mine sau de tine şi-ţi vei da seama de asta pe parcurs.

— Pari foarte sigur pe tine.

— Nu, doar hotărât. M-ai dat peste cap prin faptul că mi-ai răspuns la sărutări, Mallory. Gândul la noi doi, făcând

dragoste pur şi simplu, îmi ia minţile. Ne va fi atât de bine împreună, încât, la naiba, merită să aştept pentru asta.

— Oh, chiar aşa? spuse ea, privindu-l fix. Nu-mi amintesc, pe parcursul discuţiei, să fi fost de acord să facem dragoste.

— Toate la timpul lor, draga mea, zise el zâmbind, în timp ce-şi desfăcea o altă cutie cu bere. Toate la timpul lor.

— Uite ce-i, Michael, eu…

— Ai observat, o întrerupse el, că te-ai referit la noi doi ca făcând dragoste şi nu sex ocazional?

— Şi?

— Şi, totul merge foarte bine, chiar foarte bine. Spune-mi, n-ai din întâmplare nişte plăcintă cu nuci ascunsă, pe undeva, prin bucătărie?

CAPITOLUL 4

După ce-i răspunse arogant lui Michael că nu, nu avea plăcintă cu nuci, Mallory duse la bucătărie farfuriile goale şi cutia în care fusese pizza. Când se întoarse, îl găsi pe Michael stând în picioare, cu spatele la ea. Avea mâinile băgate în buzunarele blugilor şi examina cărţile aflate în rafturile de pe peretele cel mai îndepărtat al camerei, în ciuda distanţei dintre ei, ea simţi puterea şi senzualitatea aspră pe care o degaja trupul lui. Părea să ajungă până la ea, să o mângâie, făcându-i pulsul să se accelereze.

Cum ar fi să facă dragoste-nu sex-cu Michael? se întrebă ea şi ştiu imediat răspunsul. Ar fi fantastic, o împreunare nu numai a trupurilor, ci şi a minţilor şi a sufletelor lor. Şi în asta consta pericolul. Cât de uşor ar fi fost să se îndrăgostească de Michael, un bărbat care nu voia să se căsătorească niciodată!

Totuşi, era irezistibil şi ea traversă camera spre el ca trasă de un fir rezistent şi mătăsos. Ajunsă lângă el, inhalându-i mirosul specific, fu nevoită să se abţină de a nu-l atinge. El se întoarse şi-i zâmbi.

— Ai ceva cărţi, spuse el. Şi destul de variate. Ea privi spre rafturile care conţineau o întreagă gamă de cărţi, de la biografii la romane de suspans, multe dintre ele ediţii cartonate, şi ridică din umeri.

— Îmi place să citesc.

— Iar astea, zise el, îndreptându-se spre două tablouri ce atârnau pe peretele din dreapta, sunt picturi, în ulei, originale, nu-i aşa?

Ea privi spre tablouri şi zâmbi, aşa cum făcea întotdeauna când le privea. Unul reprezenta o vază cu flori, o adevărată explozie de culori. Celălalt, era un canal din Veneţia, primăvara. Lumina soarelui, care se reflecta pe zidurile clădirilor şi în apă, era atât de bine conturată, atât de clară, încât tabloul, în totalitate, părea să strălucească.

— Da, sunt originale, spuse ea. Le-am luat din Europa. A fost dificil să le transport până acasă, dar a meritat. M-am îndrăgostit de amândouă de la prima vedere.

El îi studie expresia feţei.

— Ştii, unii oameni achiziţionează astfel de tablouri ca să arate că au bani şi că sunt colecţionari de obiecte de artă. Dar la tine e evident că a contat mai mult frumuseţea lor decât valoarea.

— Oh, da. Se întoarse cu faţa spre el. Mama m-a crescut, învăţându-mă că tata a muncit din greu şi datorită acestui fapt noi am avut din ce trăi… mai mult decât confortabil. Dar întotdeauna a fost stresată de faptul că nu trebuie să credem că toate astea ni se cuvin, că nu trebuie să ne mândrim numai cu ceea ce avem, ci şi cu felul în care ne trăim viaţa.

— Îmi place chestia asta, zise Michael. Şi se potriveşte cu ceea ce ai spus despre Honey Bee. Ai avut banii cu care să începi afacerea, dar faptul că ai muncit din greu şi cu hotărâre ţi-a adus succesul.

— Da. El aprobă din cap şi-şi plimbă privirea prin living-room.

— Este un loc cu adevărat plăcut, spuse el. Luminos, vesel, ordonat. Are amprenta ta, a stilului tău. Neconvenţional, dar elegant. Mama ţine o mie de prostii. Mă înnebuneşte.

— Aşa îmi place, zise Mallory încet. Ordonat.

— Hei, nu deveni tristă, spuse el, zâmbindu-i. Înţeleg că acum te referi la viaţa ta. E atât de rău să trăieşti aşa?

— Nu ştiu. Hai să nu începem din nou să vorbim despre mine şi viaţa mea. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Am priceput. Se îndreptă spre sofa şi se aşeză.

Vino aici, spuse el, bătând cu palma locul de lângă el.

— Vrei puţin coniac?

— După pizza şi bere? Nu, mulţumesc. Vino aici.

— Vrei să pun nişte muzică?

— Pune, dacă vrei, dar ce vei face după aceea? Te duci să speli pe jos în bucătărie? E clar că eviţi să vii lângă mine.

— Aşa e.

— Păi, spuse el, întinzându-şi braţele de-a lungul spătarului canapelei, cred că aş putea veni acolo şi să stau lângă tine, dar vor începe să ne doară picioarele. De ce nu-ţi trânteşti drăguţul tău de popou aici, lângă mine?

— Şi? El ridică din umeri.

— Şi putem sta de vorbă despre vreme sau îţi pot sfâşia hainele de pe tine şi apoi să-ţi rup oasele, făcând dragoste, ce îţi convine mai mult. Doresc să-ţi fiu pe plac. Ea râse, apoi merse spre canapea şi se aşeză.

— În regulă, spuse ea. Mă comport ridicol.

— Prudent e un cuvânt mai potrivit, zise el, zâmbind. Nu fi atât de aspră cu tine.

— Michael, întotdeauna ai fost atât de… oh, nu ştiu… atât de sigur pe tine? Ai ştiut întotdeauna exact cine eşti, ce vrei şi ce nu vrei? El se încruntă.

— Aşa dau impresia?

— Păi, da.

— A fost o exprimare politicoasă, pentru „arogant” şi „îngâmfat”?

— Nu cred. Pari să ai control deplin asupra vieţii tale.

— Oh, mi s-a întâmplat să fiu uneori derutat. Nu-mi place acest lucru, dar se mai întâmplă. Sunt şi eu om, înţelegi? Fac greşeli, trebuie să dau înapoi, să-mi regrupez forţele şi s-o iau de la capăt. Nu acord prea mare atenţie

acestor lucruri, pentru că-mi încetinesc viaţa. Nu am prea multă răbdare cu mine însumi.

— Cu toate acestea, accepţi greşelile celor ce vin să-ţi ceară ajutor pe plan profesional.

— Adevărat, aprobă el, dând din cap. Dar e dovedit faptul că uneori ne suntem cei mai mari duşmani. Când mă împotmolesc, devin foarte frustrat şi nervos. Îmi vine să mă dau dracului.

— Asta nu-i bine, spuse Mallory, încruntându-se. N-ar trebui să-ţi fii cel mai bun prieten? Oricum, ce-ai face dacă ai descoperi că nu mai eşti atât de sigur de cum ţi-ai plănuit propria viaţă? Dacă ai începe să te îndoieşti de acţiunile tale, de părerile tale, de scopurile pe care ţi le-ai fixat în viaţă. Dacă ai începe să te întrebi dacă sunt într-adevăr ceea ce vrei?

— N-aş permite să se întâmple aşa ceva, rosti el tăios. Dumnezeule, Mallory, am treizeci şi şase de ani. Până acum ar fi cazul să ştiu exact ce vreau, cine sunt şi încotro mă îndrept. Altfel, ar fi destul de trist pentru mine.

— Dar oamenii se schimbă.

— Eu nu. Nu am de ce să mă schimb în acest moment al vieţii. Drumul meu e stabilit. Sfârşitul poveştii.

— Dar ai spus singur că nimeni nu e prea bătrân pentru a avea un vis.

— Eu nu am niciun vis, zise el, ridicând din umeri. Am tot ce-mi doresc.

Dar dragostea? se întrebă ea. Nu există nici măcar o bucăţică din Michael, care să tânjească după iubire şi după a fi iubit? Care să dorească să fie o jumătate dintr-un întreg perfect, care să vrea să dăruiască, să râdă, să plângă cu cineva? Nu se simţea niciodată singur, trăindu-şi astfel viaţa?

— Hei, spuse el, strecurându-şi mâna pe ceafa ei. Iar eşti undeva departe. Gândeşti prea mult, Mallory.

— Oh, îmi pare rău. Mă gândeam la ceea ce mi-ai spus. Eşti un bărbat dificil, Michael.

— Cred că glumeşti, zise el, râzând. Mie nu mi se pare deloc că sunt aşa. Merg pe un drum foarte drept şi

neted, de aici până acolo, fără întoarceri, fără ocolişuri.

— Fără schimbări, spuse ea încet.

— Fără. Şi, te rog, nu-mi spune că a te schimba înseamnă a te maturiza. Eu m-am maturizat deja şi mă simt foarte bine aşa cum sunt. Există un motiv anume pentru această discuţie sau doar trăncănim?

— Cum? Oh, încerc doar să te înţeleg, să te cunosc mai bine, cred.

— Ăsta-i cel mai bun lucru pe care l-am aflat pe ziua de azi. Mallory Carson vrea să mă cunoască mai bine. Deci, mi-ai examinat creierul. Vrei acum să treci la corp?

— Nu, mulţumesc, spuse ea zâmbind. Drăguţ din partea ta să-mi oferi.

— Oricând. Ascultă, ce crezi că trebuie să fac, ca să te sărut din nou? Vrei să te anunţ de fiecare dată sau să trec direct la fapte?

— Oh, Sfinte Doamne, gemu ea, dându-şi ochii peste cap.

— Încearcă doar să cooperezi, zise el, aplecându-se spre ea. N-aş vrea să te supăr. Dar chiar trebuie să te sărut, Mallory.

— Eu…

— Eu chiar… îşi frecă buzele de ale ei… o fac.

La început a fost doar o tentativă de sărut, de parcă Michael voia să dea înapoi, aşteptând permisiunea din partea ei. Dar când ea îşi întredeschise buzele, sărutul deveni mai profund, iar el îşi strecură un braţ în jurul mijlocului ei, iar pe celălalt după ceafă. Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui, apoi le plimbă în sus şi în jos, savurând senzaţia pe care muşchii lui de oţel o produceau în contact cu mâna ei. Îi încercui gâtul cu braţele şi-şi adânci degetele în părul lui des. Limba lui o mângâie pe a ei, apoi intră mai adânc în gură, iar ea se lipi mai tare de el.

El se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele pe canapea şi trăgând-o pe Mallory după el, până ce ea ajunse deasupra lui, cu sânii striviţi de pieptul lui puternicii simţea fiecare bucăţică din corpul musculos, îi simţea excitarea puternică şi fierbinte dedesubtul şoldurilor ei. Un

fior de dorinţă îl străbătu şi el îşi băgă mâinile sub tricoul ei. Căldura degajată de Michael, îi aprinse pasiunea din interior şi ea gemu de plăcere. Cu o singură mişcare blândă dar fermă, el se rostogoli, astfel că ea ajunse sub el. El o privi drept în ochi şi mâna începu să-i mângâie sânii. Sfârcurile se întăriră sub dantela sutienului şi el începu să-şi rotească ritmic degetul mare pe ele. Buzele lui trasară o dâră fierbinte pe gâtul ei subţire, până la locul unde pulsul bătea repede şi apoi urcară din nou spre gura ei dulce. Mallory savură fiecare senzaţie care o străbătea, savură durerea pasiunii atât de puternice. Culoarea aprinsă, fierbinte a sărutărilor lui Michael se combina cu negrul, care reprezenta puterea, şi albastrul, simbol al blândeţii lui. Culorile se amestecau una cu alta şi o cuprindeau pe Mallory în mişcarea lor. Mâinile ei nu-şi găseau odihna, căutând neîncetat. Îi ridică nerăbdătoare tricoul pentru a putea atinge şi mângâia pielea fierbinte de dedesubt. El tremură când îi simţi atingerea şi un geamăt îi scăpă din adâncul sufletului.

— Mallory, spuse el, respirând întretăiat, smulgându-şi gura de pe a ei. Îşi îngropă faţa în parfumul părului ei şi luptă să-şi regăsească controlul.

Îl dorea pe acest bărbat, o fulgeră un gând. Voia ca Michael să facă dragoste cu ea. Îl dorea atât de tare, încât o durea. Trupul lui promitea plăceri nebănuite, un extaz care putea fi al ei în întregime. Niciodată până acum nu se simţise atât de vie, atât de conştientă de feminitatea ei. Dorinţa explodă, fără să mai poată fi controlată, în interiorul ei, făcându-i inima să bată sălbatic.

— Oh, Michael, şopti ea. Michael…

— La naiba, spuse el răguşit, apoi se smulse de lângă ea. Se ridică şi se aşeză pe canapea, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi frecându-şi faţa cu mâini tremurânde. Mallory se forţă să se ridice şi se aşeză lângă el, strângându-şi genunchii cu braţele, la piept. Respiră adânc şi-l privi nelinişti pe Michael, ştiind că era furios. O făcuse din nou. Răspunsese sărutărilor lui, îi dăduse de înţeles clar că e de acord să meargă mai departe. Cu toate

acestea îi declarase ferm lui Michael că nu era adepta sexului ocazional. Dar faptele ei nu se potriveau cu vorbele şi el era cu siguranţă furios pe ea că îl condusese pe o cale greşită.

Merita orice acuzaţie usturătoare i-ar fi adus. Liniştea atârna grea deasupra lor.

El privi îndelung plafonul, apoi întoarse capul spre ea. Mallory îşi îndreptă umerii, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

— Scuze, spuse el aspru.

— Ce? întrebă ea cu ochii mari.

— Îmi pare rău, Mallory. Tocmai am încălcat îngrozitor principiul „începutul cu începutul" Ţi-aş putea mărturisi că te doresc mai tare decât pe oricare altă femeie pe care am cunoscut-o, ceea ce este adevărat, deşi sună al naibii de ireal. N-o voi spune. Dumnezeule! îşi scutură capul. Când am început să te sărut, adăugă el, nu mai voiam să mă opresc! îmi pare cu adevărat rău.

— Oh, Michael, te rog, nu spuse asta. Mă simt şi aşa destul de vinovată, fără să te mai aud şi pe tine scuzându-te. Ţi-am spus un lucru, dar am făcut exact pe dos. Ţi-am răspuns la sărutări, în caz că n-ai observat. Aş putea să spun că n-a fost aşa, dar ar fi departe de adevăr. N-aş fi fost aşa mirată dacă următorul lucru pe care ţi l-aş fi spus ar fi fost: „ia-mă, sunt a ta!" Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. El râse. – „ia-mă, sunt a ta", repetă el. Nu credeam că oamenii o mai spun în ziua de azi.

— Adevărul este, spuse ea, încruntându-se, că comportamentul meu faţă de tine e total derutant.

— Tu ai spus-o. Eu zic că-i fantastic. Începem din nou să ne înţelegem foarte bine.

— Nu, nu ne înţelegem.

— Ba da, ne înţelegem, spuse el, ridicându-se în picioare. Şi vreau să plec în seara asta cât acest status-quo este încă intact.

— Dar…

— Găsesc singur drumul. Se aplecă şi-şi lipi buzele de ale ei. Noapte bună.

— Dar…

— Vorbim în curând, spuse el, apoi se îndreptă spre uşă şi dispăru.

— Dar… spuse Mallory din nou, privind fix uşa închisă. Ei, la naiba! Nu m-a lăsat să scot un cuvânt. Fusese Michael din nou portocaliu? se întrebă ea. Nu, nu fusese grosolan. Îşi ceruse scuze doar. Fusese drăguţ din partea lui, mai ales că ea era la fel de vinovată pentru ceea ce se întâmplase. O făcuse din nou, îl provocase. El o atinsese, iar ea se topise. El o sărutase, ea se pierduse complet. Dorise să facă dragoste cu Michael Patterson.

Ar fi făcut-o? se întrebă ea, rezemându-şi fruntea de genunchii îndoiţi. Da. Dar de ce? De ce Michael? De ce atingerile şi sărutările lui o făceau să uite de orice urmă de prudenţă, de ce o făceau să i se dăruiască atât de mult şi să-l dorească şi mai mult? Se pare că începea să pună întrebări în legătură cu toate aspectele vieţii.

Trebuia însă să înceapă să găsească şi nişte răspunsuri, înainte de a-şi pierde complet minţile. Confuzia nu era ceva amuzant. Oftă şi merse la bucătărie să spele vasele, după cina formată din pizza şi bere. Apoi se plimbă fără rost prin apartament, respingând posibilitatea de a se uita la televizor sau a citi o carte. Era neliniştită, incapabilă să stea într-un singur loc. Îi era dor de Michael.

— Minunat, bombăni ea. Acum îmi este dor de el. Mă duc să mă culc.

Peste puţin timp stătea întinsă în pat, privind prin întuneric, cu pătura trasă până la bărbie. O lacrimă îi curse pe obraz şi furioasă, o şterse repede. Amintirile legate de Michael nu-i dădeau pace. Imaginea lui era atât de vie, încât simţea că dacă ar întinde mâna l-ar putea atinge şi cuprinde în braţele ei. Dorinţa faţă de Michael îi străbătea corpul, făcând-o să se foiască în aşternut. Patul era prea mare, prea gol, prea singur. Singurătate. Cuvântul îi răsună în minte, apoi îi căzu ca un bolovan în inimă. Se gândi la petrecerile la care fusese lunile trecute, la întâlnirile cu diverşi bărbaţi cu care fusese la concerte, la filme sau la restaurant. Totul era învăluit în ceaţă şi nu-

şi putea aminti o singură seară în care să se fi simţit atât de bine ca în seara asta, petrecută cu Michael. Jucase continuu un joc, convinsă fiind că viaţa ei mondenă era excitantă şi o satisfăcea pe deplin. Dar acum, în singurătatea dormitorului ei, ştia că nu era adevărat. Era singură.

În seara asta Michael îi umpluse singurătatea cu masculinitatea lui vibrantă, cu zâmbetul lui, cu atingerile lui, cu sărutul lui. Culorile lui Michael îi transformaseră existenţa pustie într-una plină de viaţă şi de bucurie.

Deodată, totul îi apăru foarte clar lui Mallory. Se minţise pe sine în toţi aceşti ani.

Nu dorea să-şi trăiască viaţa singură… să meargă la serviciu, apoi să iasă în oraş şi să se întoarcă acasă, în apartamentul ei gol. Voia să iubească şi să fie iubită.

Numai că nu găsise până acum bărbatul potrivit.

Era Michael bărbatul potrivit? se întreba ea. Nu! se forţă ea să răspundă. Michael nu era tocmai bărbatul care-i trebuia. Adevărat, îi făcea plăcere să fie cu ei, să vorbească cu el, să-l sărute… Dar el nu avea nevoie de dragoste, nu avea nevoie de căsătorie, nici acum, nici altă dată. Nu, Michael nu era bărbatul potrivit.

Încercă să se liniştească, deşi se simţea de parcă cineva o rupea în două. O parte se simţea uşurată că reuşise, în sfârşit, să afle cine era şi ce voia. Dar cealaltă parte era îngrijorată şi speriată că se îndrepta spre un dezastru reprezentat de persoana lui Michael Patterson. În timp ce adormea, ultimul gând, pe care îl mai realiză, fu acela că-i era nespus de dor de el

Ziua următoare la Honey Bee, Mallory fu deosebit de atentă la modul cum celelalte femei din personal se comportă faţă de copii. Comportamentul lor era plin de căldură, de afecţiune şi de o răbdare infinită. Îi îmbrăţişau, le ştergeau lacrimile, îi lăudau pentru îndeplinirea sarcinilor lor de copii. Mallory observă, pentru prima oară, de legătura tacită, invizibilă, ce exista între Patty şi Andy. Era de-abia perceptibilă, dar exista, acea legătură specială dintre o mamă şi copilul ei. Răsuflând uşurată, Mallory

înţelese că nu se jucase de-a mama. Păstrase în inima ei acel sentiment unic, pe care într-o bună zi îl va avea pentru copilul ei. Ea doar completase nevoile acestor copii, până la ora când ei alergau în braţele mamelor lor.

În aceeaşi seară, Mallory luă cina cu două prietene vechi, Becky şi Janice, amândouă căsătorite şi având câte un copil fiecare. Seara fu plăcută, dar ciudată. Mallory se descoperi, chestionându-şi prietenele despre copiii lor, întrebându-le cum decurgea o zi obişnuită, cât de mult erau implicaţi soţii lor în creşterea copiilor. Becky şi Janice refuzară în cele din urmă să mai povestească un singur cuvânt despre acest subiect, declarând că aceasta era seara lor „extraconjugală" Începură s-o întrebe pe Mallory de ce a devenit dintr-odată atât de interesată de lumea biberoanelor şi a guturaiului.

— Trebuie să fie vorba de un bărbat, spuse Becky. Mărturiseşte, Mallory. Cine îţi biciuieşte sentimentele materne?

— Nu fi proastă, spuse Mallory, simţind un val de căldură năvălindu-i în obraji. Sunt doar interesată de vieţile voastre.

— Ha! exclamă Janice. Minţeai prost în liceu şi la fel o faci şi acum. Cum îl cheamă?

— Plăcintă cu nuci, spuse Mallory.

— Ce?

— Asta voi lua desert, plăcintă cu nuci. Becky şi Janice îşi ridicară braţele în sus, în semn că renunţă şi schimbă subiectul. Iar Mallory se gândi la Michael. În timp ce-şi mânca plăcinta cu nuci, care lui i-ar fi plăcut atât de mult, se gândi la Michael. În timp ce conduse înapoi spre casă, se gândi la Michael. În timp ce traversă parcarea şi merse spre apartamentul ei, se gândi la Michael. Şi iată-l pe Michael! rămase cu gura căscată, în timp ce el se dezlipi de uşa apartamentului ei şi se îndreptă spre ea, cu mâinile încrucişate pe piept.

— Drăguţ din partea ta că ai trecut pe aici, spuse el morocănos când ea se apropie. Îţi dai seama că e trecut de ora zece?

— Nu plănuisem să ne întâlnim în seara asta, zise ea, băgând cheia în broască. Michael arată nemaipomenit, îşi spuse ea. Era îmbrăcat cu o jachetă neagră peste un tricou alb din bumbac, iar blugii erau uşor decoloraţi şi-i veneau exact cum trebuia.

Oh, era atât de frumos, dar ea avea o presimţire că înainte ca această discuţie să se încheie, Michael Patterson va deveni portocaliu. Vrei să intri? îl întrebă ea.

— Nu, răspunse el sec, urmând-o în apartament şi închizând uşa. Am venit doar să sprijin peretele ăla, timp de trei ore.

— Îţi repet, spuse ea, încruntându-se la el. Nu aveam nimic stabilit pentru seara asta.

— Ce trebuie să fac? Trebuie să-mi fixez oră la secretara ta pentru viaţa socială? Nu mi-ai spus că vei ieşi în oraş în seara asta.

— Nu m-ai întrebat!

— Unde naiba ai fost?

— Nu e treaba ta, Patterson.

— Pe dracu' nu e, doamnă! M-am gândit la tine toată ziua şi n-am avut un minut liber să te sun. Şi atunci ce s-a întâmplat? Am venit înnebunit până aici să te văd şi tu nici măcar nu erai acasă.

— Şi ce-ai fi făcut dacă veneam cu un bărbat? îi aranjai faţa?

— La naiba, da!

— Michael Patterson, ai foarte mult tupeu! Aşa te comporţi întotdeauna când te gândeşti toată ziua la o femeie?

— De unde dracu' vrei să ştiu? Nu m-am gândit niciodată, până acum, la o femeie, o zi întreagă, Carson!

— Ei bine, asta nu-ţi dă dreptul… Nu te-ai gândit? zâmbi fericită. Niciodată?

— Nu, declară el, trecându-şi mâna prin păr. Niciodată.

— Fir-aş a naibii, spuse ea.

— Şi nu mi-a plăcut acest lucru, spuse el, ameninţând-o cu degetul. Trebuie să mă concentrez în

totalitate asupra clienţilor mei. Nu-mi pot permite, ca mintea mea să fie îndreptată asupra felului cum te-am sărutat şi cum te-am ţinut în braţe. Nu pot să stau să mă întreb, ce faci tu la Honey Bee, cum se desfăşoară ziua ta acolo.

— Nu, sigur că nu poţi, zise ea dulce. Îmi cer umil scuze, pentru că ţi-am invadat spaţiul mental.

— Sper să faci acest lucru, spuse el, încă încruntat. Şi să nu mai permiţi să se întâmple altă dată. Ea izbucni în râs.

— Ţi-ai pierdut complet minţile, domnule Patterson. Nu deţin controlul asupra capului tău. Vrei ceva de băut? Coniac?

— Dă-mi vreo şase pahare, ceru el. Traversă camera şi se trânti pe canapea.

Michael se gândise la ea, îşi spuse Mallory

În gând, îndreptându-se spre barul în care ţinea băuturile. Se gândise la cum o sărutase, la cum o ţinuse în braţe, se gândise la cum îşi petrecuse ea ziua. Nu era bucuros de acest lucru, dar aşa se întâmplase. Trebuia să însemne ceva, pentru că nu i se mai întâmplase niciodată până acum. Părea însă că-i la fel de bucuros de acest lucru, cum ar fi de o durere de spate. Era clar că era furios! Colorează-l în roşu! îşi spuse ea. Aduse două pahare cu coniac şi-i întinse unul, în timp ce se aşeză lângă el. El privi o clipă, lung, lichidul chihlimbariu, înainte de a vorbi.

— Ei bine, oftă el, îţi datorez alte scuze. Nu aveam niciun drept să te întreb unde ai fost. La naiba, nu-mi vine să cred că am făcut acest lucru! Şi, în acelaşi timp, nu-mi vine să cred ce mi s-a întâmplat azi. Luă o înghiţitură mare din coniac, după care rămase cu gura deschisă şi-şi duse mâinile la gât.

— E coniac, nu bere, spuse Mallory. Probabil că ţi-ai topit corzile vocale. De fapt, Michael, nu înţeleg de ce te comporţi aşa pentru simplul fapt că te-ai gândit din când în când la mine.

— Din când în când! încearcă „toată ziua” mai bine.

— Nu începe să ţipi din nou. Nu e vina mea, ştii bine.

Eu mi-am văzut de treburile mele la Honey Bee, apoi am ieşit în oraş cu două prietene. Şi m-am gândit la tine, adăugă ea în gând. Continuu. Dar, cu siguranţă, nu avea de gând să-i spună acest lucru.

— Prietene?

— Da.

— Oh! zâmbi dintr-odată. Drăguţ. Te-ai distrat bine?

— Da, zise ea, punând paharul pe măsuţa de cafea. Dar nu ai niciun drept să…

El făcu semn cu mâna prin aer, ca să tacă.

— Opreşte-te, spuse el. Îmi cer scuze, pentru că am fost atât de deplasat. Dar trebuie să mă înţelegi, Mallory, e o sifuaţie foarte neobişnuită pentru mine. Poate am muncit prea mult, adăugă el, privind spre tavan.

— Oh, mulţumesc, bombăni ea.

— Şi mama mă exasperează în fiecare zi cu prostiile ei. Da, cred că am fost suprasolicitat în ultimul timp.

— Acum chiar că eşti portocaliu! răbufni Mallory, ridicându-se furioasă în picioare.

— Ce?

— Vreau să spun, grosolan. Eu nu sunt un factor suprasolicitant. Mă faci să mă simt ca un punct pe lunga ta listă cu lucruri enervante. Sunt o femeie, nu o… o muscă enervantă!

— Oh, draga mea, spuse el, zâmbindu-i. Ştiu că eşti o femeie. Crede-mă, Mallory, ştiu.

— Nu-ţi lua aerul ăsta de băiat cuminte, cu mine, Michael.

— Ăsta sunt. Un băiat cuminte!

— Ha! Eşti o rachetă.

— Şi tu, zise el, apucând-o de braţ şi trăgând-o în poala lui, eşti frumoasă.

— Atrăgătoare, spuse ea, cu buzele aproape lipite de ale lui.

— Frumoasă, repetă el răguşit. Limba lui îi mângâie buzele, apoi porunci gurii ei să se deschidă pentru un sărut care îi aprinse din nou, în tot corpul, flacăra dorinţei pentru el. Îşi răsuci braţele în jurul gâtului lui, mărind

presiunea gurii lui asupra gurii ei. Limba lui începu să se dueleze cu a ei şi el o strânse cu putere lângă el. Mallory regăsi gustul, senzaţia, mirosul lui Michael. Culorile lui Michael. Flacăra pasiunii îi străbătu întregul corp, făcând-o să tremure şi Michael o strânse mai tare în braţele lui.

— Mallory, spuse el cu voce răguşită.

— Hmmm? Deschise încet ochii.

— Îţi aminteşti când… se opri şi respiră adânc… când am spus că ne înţelegem foarte bine?

— Hmmm? Oh, da, îmi amintesc.

— Ei bine, anulează acest lucru, pentru că eu unul sunt într-o mare, mare problemă. CAPITOLUL 5

Înainte ca Mallory să poată răspunde ceva, Michael o ridică din poala lui şi o aşeză pe perna de lângă el. Apoi, se ridică în picioare şi începu să meargă prin cameră foarte încruntat. Mallory se concentră în a imprima inimii sale un ritm normal, apoi îl privi pe Michael, care măsura camera în lung şi-n lat. – Ciudat, bombăni el, când trecu prin faţa ei. Foarte ciudat!

După ce repetă traseul de şase ori, bămbănind cuvinte de neînţeles, Mallory nu mai putu suporta.

— Michael, spuse ea, totul e absolut fascinant. Sau ar putea fi, dacă aş şti care e problema ta, dar nu ştiu. Începe să fie târziu şi…

— Mallory, o întrerupse el, oprindu-se în faţa ei, ai fi în stare să părăseşti un bărbat aflat la nevoie?

— Ce? întrebă ea, apoi izbucni în hohote de râs.

— La naiba, nu e nimic amuzant!

— Michael, despre ce tot vorbeşti? bombăni întruna, dar nu înţeleg un cuvânt din ceea ce spui.

— Atunci ţi-o voi spune direct. Am venit aici împotriva dorinţei mele.

— Asta, cel puţin, e clar precum cristalul, spuse ea, dând din cap.

— Nu sunt obişnuit şi nu voi tolera ca gândurile mele să fie interferate de o femeie. În ceea ce priveşte corpul meu, sunt total neputincios. Te doresc cum n-am mai dorit vreodată o femeie, acest lucru trebuie să înceteze. Acum.

În acest moment.

— Oh, spuse ea zâmbind. Înţeleg.

— Atât? Asta e toată contribuţia ta la impasul în care mă aflu? Mulţumesc foarte mult. Tu şi cu mine activăm în acelaşi domeniu, îţi aminteşti? înţelegem necesitatea de a privi fiecare lucru din perspectiva lui.

— Spuneai că asta e valabil numai pentru munca noastră, Michael.

— Păi, da, este. Dar nu în întregime. Ceea ce vreau să spun este că uneori e valabil şi în domeniul vieţii private.

— Oh, înţeleg.

— Încetează să mai spui acest lucru!

— Îmi pare rău. Continuă.

— Mallory, unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat la psihologie, este că adesea oamenii au o dorinţă excesivă de a face pe plac părinţilor şi că această dorinţă se extinde şi asupra vieţii lor personale, ca adulţi. Ţinând cont de circumstanţele în care ne-am cunoscut, există o mare probabilitate să fie vorba despre aşa ceva. Sunt sfâşiat, în subconştient, între dorinţa pe care o simt pentru tine şi dorinţa de a-i fi pe plac mamei mele.

— Asta, zise Mallory, trântindu-se pe spătarul canapelei şi încrucişându-şi braţele pe piept, este cea mai mare insultă pe care am auzit-o vreodată. Du-te acasă, domnule Patterson.

— Nu, aşteaptă, zise el, aşezându-se lângă ea. Are sens ceea ce spun, nu vezi? Uită-te la tine. Tu te comporţi normal? Nu. Ai spus singură că nu.

— Şi?

— Şi, ştii cu adevărat de unde vin toate astea? spuneai că eşti derutată în legătură cu viaţa ta.

— Oh, dar m-am lămurit între timp şi…

— Dumnezeule, sunt genial, continuă Michael, fără s-o ia în seamă. Ar trebui să-mi trimit singur o notă de plată. Suntem amândoi victime ale goanei după câştigarea bunăvoinţei părinţilor.

— Începi din nou să mă insulţi. Eşti foarte aproape de

portocaliu şi m-am cam săturat. E adevărat, am fost puţin derutată, dar n-a avut nimic de-a face cu mama. Ştiu cine sunt şi ce vreau. M-am regăsit şi totul mi-e absolut clar.

— Eşti sigură? întrebă el.

— Categoric, răspunse ea, dând din cap hotărâtă. Scuteşte-mă de acest sindrom pe care l-ai descoperit. Îţi aparţine în totalitate.

— Chiar te-ai lămurit? Viaţa ta e din nou într-o ordine perfectă? îţi satisfaci instinctele materne în timpul zilei, la Honey Bee, apoi intri în lumea celor necăsătoriţi în timpul serii. Clar şi concis.

Fără încurcături, angajamente sau complicaţii.

— Păi…

— Bravo ţie, o întrerupse el din nou. Exact în acest punct mă aflam şi eu înainte de a intra în conflict cu subconştientul. Problema e, Mallory, că, punând diagnosticul, nu ai garanţia că automat se va şi corecta totul. Întotdeauna trebuie să iei taurul de coarne. Să te lupţi, dacă eşti în stare.

— Oh?

— Da. Vrei să mă ajuţi să rezolv problema asta? Să-mi regăsesc drumul meu normal?

— Cum?

— Petrecându-ţi timpul cu mine, o mare parte din timp. Sufocă-mă, draga mea. Ştiu că-ţi cer foarte mult, dar nu va dura mult. Ne vom comporta de parcă suntem total angajaţi unul faţă de altul în această relaţie. Astfel îmi voi întări în mintea mea ideea că nu doresc o astfel de relaţie şi totul va fi nemaipomenit. Subconştientul e un drăcuşor poznaş, dar îl pot înfrânge cu ajutorul tău.

Mallory îi studie faţa cu atenţie pentru a vedea dacă glumeşte, dar nu găsi nicio urmă de glumă. Era serios, realiză ea. Pentru un bărbat inteligent, era o mare prostie ceea ce spusese. Ar fi trebuit să vrea să pună distanţă între ei pentru a-şi îndeplini scopul. Nu se gândise oare nicio clipă că el voia să fie cu ea?

— Este cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse ea, scuturând din cap. Vrei să petreci mai

mult timp cu min, ca să reuşeşti să nu mai vrei să-ţi petreci timpul cu mine?

— Da, spuse el, părând foarte încântat de sine. Deştept, nu-i aşa? Vrei s-o faci? Vrei să mă ajuţi? N-ai pleca de lângă un om gata să se înece, nu-i aşa?

— E o prostie.

— Sunt disperat. Mi-am închipuit că ne vom simţi amândoi foarte bine împreună, că ne vom bucura de compania celuilalt, dar lucrurile mi-au căpat de sub control.

— Ţi-ai închipuit că vom ajunge în pat împreună, asta ţi-ai închipuit, îi spuse ea, supărată.

— Făcând dragoste. Oricum, nu-ţi face probleme în legătură cu asta. Psihicul meu e concentrat, în totalitate, asupra reîntoarcerii pe calea cea bună. Mă concentrez asupra nevoilor spiritului, nu ale trupului.

— Bravo ţie, zise ea sec.

— Ei bine? Vrei s-o faci? Vrei să mă ajuţi să trec prin această criză?

— Cred că da, spuse ea. Totuşi, am o vagă senzaţie că am fost insultată.

— Îmi salvezi viaţa, zise el, apucând-o de umeri. Fii binecuvântată.

— Acum, vrei să te duci acasă? Sunt epuizată.

— Te cred, spuse el, dându-i un sărut înfocat.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Eşti un adevărat camarad, Mallory. Pe curând.

— Sigur, spuse ea, după ce uşa se închise în urma lui Michael. Un camarad? repetă în mintea ei. Ce situaţie ridicolă! Şi periculoasă. Michael o înţelesese total greşit. Ea voia tot ceea ce el nu voia: o legătură permanentă, căsătorie, copii. Şi petrecuse astăzi multe ore gândindu-se la un bărbat care nu era dispus să-i ofere nimic din ceea ce-şi dorea. Şi Michael credea că el are probleme? Ha! Ar fi trebuit să le încerce pe ale ei pentru o variaţie!

Ar trebui să alerge în direcţie opusă de Michael, nu să fie de acord să petreacă şi mai mult timp cu el. Şi i-ar fi fost de mare ajutor, dacă ar fi ştiut exact, dacă a fost

insultată sau flatată de cuvintele lui. Fusese foarte plăcut pentru ego-ul ei să afle că era prima femeie care îl zdrunginase atât de tare. Dar nu era deloc plăcut să afle, că cea mai mare dorinţă a unui bărbat era să scape de obsesia care o reprezenta persoana ei. Interferarea ei în lumea lui era la fel de dorită ca termitele şi Michael începuse procesul de a o extermina treptat. Ce lovitură! Da, categoric fusese insultată. Dar, totuşi…

— Oh, las-o baltă, spuse ea cu voce tare. Mă zăpăcesc singură. În ciuda confuziei din capul lui Mallory, oboseala ei era foarte mare şi adormi de îndată ce se băgă în pat.

Zgomotul care îi tulbură somnul adânc era total nepotrivit şi ea deschise un ochi pentru a se uita la ceas.

— Şase, bombăni ea. Minunat! De ce sunt trezită la şase dimineaţa? Pentru că cineva îmi bate la uşă, de asta. Îl omor! Merse împiedicându-se până la uşă, cu cămaşa de noapte înfăşurându-i-se în jurul gleznelor. Puse mâna pe clanţă, apoi ezită.

— Cine e? întrebă ea.

— Michael.

— Michael? şopti ea. Aici? Acum? Ai înnebunit?

— Mallory? Deschide uşa.

— De ce nu? mormăi ea, dându-şi ochii peste cap, înainte de a deschide larg uşa.

— Bună, spuse Michael vesel. Ce mai faci?

— Grozav. Ce vrei?

— Hei, spuse el, intrând în apartament şi trântind uşa după el. Ăsta-i felul în care îl primeşti pe cel care îţi aduce cornuri proaspete? Cafeaua e gata?

— Nu, cafeaua nu e gata, bufni ea, cu vocea din ce în ce mai ridicată. E ora şase dimineaţa!

— N-am fost sigur la ce oră te scoli. Arăţi senzaţional, Mallory. Îţi ador părul când e ciufulit şi arată sălbatic, ca acum. Şi cine a spus despre cămăşile de noapte, din flanel, că nu sunt sexy, înseamnă că nu te-a văzut pe tine îmbrăcată cu una. Nemaipomenit! îşi puse mâna pe ceafa ei. Eşti într-adevăr frumoasă, şopti, coborându-şi capul încet spre ea. Gura lui o captură pe a ei cu buzele calde şi

limba cercetătoare. Sărutul fu blând, dar provocator şi Mallory îi răspunse imediat, simţindu-şi sânii frecându-se de materialul moale al cămăşii de noapte. Când el o trase mai aproape, ea simţi materialul rece al jachetei lui, contrastând cu căldura degajată de ea, care tocmai se trezise din somn. Simţi o dorinţă aproape imposibil de stăpânit de a-şi plimba mâinile peste corpul lui Michael pentru a-l încălzi la focul ce ardea în interiorul ei. Un foc care o mistuia.

— Cafea, ceru Michael răguşit. O eliberă încet şi se dădu un pas înapoi. Fac eu.

— Eu mă voi… începu Mallory, apoi înghiţi în sec, mă voi îmbrăca.

— Bine, spuse el. Dar niciunul nu se mişca. Ochii li se întâlniră şi rămaseră aşa o clipă ce păru fără sfârşit. Zgomotul propriilor bătăi de inimă îi răsună lui Mallory în urechi. Simţi furnicături prin piele şi o căldură ce pulsa undeva în adâncul ei. Atmosfera din încăpere era încărcată de senzualitate, o senzualitate atât de puternică, încât dădea o senzaţie ce putea fi palpată. Era conştientă de fiecare părticică din corpul lui şi fiecare parte din corpul ei părea să tânjească după sărutările lui, după atingerile lui. Înghiţi din nou în sec, de-abia putând să respire, murind de dorinţă pentru el.

— Mallory, zise el atât de încet, încât de-abia auzi. Du-te şi îmbracă-te.

Ea clipi încet, încercând să revină la realitate, apoi se întoarse şi se îndreptă spre dormitor. Foarte vag realiză că picioarele îi sunt grele ca plumbul, părând că nu vor s-o ajute la mers.

Ce se întâmpla cu ea? se întrebă disperată câteva minute mai târziu, când se afla sub duş, lăsând apa fierbinte să-i biciuiască trupul. Cât timp fusese ţintuită locului de privirea hipnotică a lui Michael? Ce putere senzuală exercita bărbatul acesta asupra ei? Dacă o mai săruta sau atingea încă o dată, probabil că s-ar fi transformat într-o grămadă la picioarele lui. Simţise el oare dorinţa ce ardea în interiorul ei? O descoperise în

ochii ei? Ştia el cât de mult îl dorea în acel moment, ce apăruse suspendat în timp şi spaţiu? Avea reacţii total exagerate, se gândi ea. Totul nu durase, fără îndoială, decât câteva secunde. Era pe jumătate adormită. Nu-şi băuse încă cafeaua dătătoare de viaţă. Era perfect explicabil, ca lucrurile să pară distorsionate la ora şase dimineaţa. Acum însă avea lucrurile sub control. Corect? Greşit! La naiba!

Se îmbrăcă în blugi, un tricou roşu cu mâneca lungă şi papuci.

Îşi răsuci părul la spate, în forma cifrei opt şi se fardă puţin. După ce respiră adânc, se îndreptă spre bucătărie în căutarea lui Michael.

— E gata cafeaua? întrebă ea, forţându-se ca vocea să-i sune liniştită. Nu sunt om până nu-mi beau cafeaua. Nu pot fi făcută răspunzătoare de nimic ce spun sau ce fac, înainte de a-mi bea cafeaua.

— Poftim, morişcă, spuse Michael, zâmbind, în timp ce aşează două căni pe masă.

— Mulţumesc, zise ea, aşezându-se pe un scaun. Cornurile arată foarte bine. N-am mai mâncat cornuri proaspete de ani de zile. N-ai clienţi în dimineaţa asta? Nu eşti îmbrăcat ca un avocat scorţos.

— Prima întâlnire este de-abia la zece, spuse el, aşezându-se vizavi de ea.

— Zece? Vai, vai, oră de bancher. Sau de avocat. Trebuie să fie plăcut. Eu…

— Mallory…

— La Honey Bee trebuie să deschid foarte devreme, astfel ca mamele să ajungă la timp la serviciu. Nu mă deranjează, pentru că…

— Mallory.

— Vrei să-ţi încălzesc cornul? îl pot pune la cuptorul cu microunde şi…

— Mallory!

— Naiba să te ia, Michael, gemu ea, luându-şi capul în mâini. Ce vrei să-mi faci? M-ai făcut să mă comport ca o idioată. Dacă sfârşesc prin a mă îndrăgosti de tine, jur pe

ce am mai sfânt că nu mai vorbesc niciodată cu tine!

Michael deschise gura, apoi o închise, apoi o deschise din nou.

— Cum? întrebă el, aplecându-se spre ea, peste masă. Să te îndrăgosteşti? De mine? De ce ai face aşa ceva? Ţi-ai da peste cap întregul plan pe care l-ai făcut pentru viaţa ta.

— Viaţa mea nu este un joc, spuse ea cu voce ridicată. Sunt o femeie, nu un jucător de baschet. Spui că ai luat lecţii nu? învaţă mai bine cum să spui anumite lucruri oamenilor, dacă vrei să obţii anumite răspunsuri. Da, asta e. Parcă ai face un fel de experiment cu mine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ha! Viaţa mea s-a întors complet pe dos, de când te-am văzut complet portocaliu, în parcarea de la secţia de poliţie.

— Păi, nici eu n-am fost de-atunci într-o formă prea grozavă, doamnă, zise el, ridicând vocea. De aceea mă aflu aici, îţi aminteşti? îmi vreau înapoi modul meu de viaţă, Mallory Carson, care în clipa de faţă este în întregime a ta!

— N-am nevoie de viaţa ta! ia-o şi du-te unde vrei!

— Ai simţit şi tu, nu-i aşa? întrebă el cu o voce dintr-odată foarte joasă şi răguşită. Ceva s-a întâmplat când am venit aici. Aerul era atât de încărcat, încât, probabil, ai fi putut prăji cafeaua. Te-am privit şi… Dumnezeule, Mallory, te doresc atât de mult, încât mă doare. Şi tu mă doreşti. Am văzut asta în ochii tăi, pe faţa ta.

— Nu, spuse ea, scuturându-şi capul. Nu. Nu. Nu.

— Ba da, mă doreşti.

— Bine, da. În regulă, recunoscu ea, lovind masa cu palma. Te doresc fizic. Eşti mulţumit? O recunosc. Dar n-am de gând să fac nimic pentru asta. Înţelegi?

— Pentru că ţi-e frică să nu te îndrăgosteşti? Nu pot să cred că ai lăsa să se întâmple aşa ceva. Ai spus că nu mai eşti derutată în legătură cu cine eşti şi ce vrei.

— Nu mai sunt. Totul îmi este acum foarte clar.

— Atunci care-i problema?

Spune-i, ţipă o voce din interiorul lui Mallorvăr fi

trebuit să i-o trântească în faţă, să-i spună că se înşela în privinţa ei. Ea voia un soţ, un angajament pe viaţă cu un bărbat. Michael ar pleca fugind şi nu l-ar mai vedea niciodată.

Oh, cerule, dar nu voia asta. Să n-o mai ţină niciodată în braţe, să nu mai fie sărutată de Michael Patterson. I-ar fi atât de dor de el. Şi ar fi din nou singură. Pentru că… îşi muşcă buza şi privi în jos la cafeaua ei. Pentru că îl iubea. Se îndrăgostise de Michael, ştia asta şi îi venea să-l pocnească direct în nasul lui frumos. Asta era, fără nicio îndoială, cel mai portocaliu lucru pe care îl făcuse el vreodată.

— Hei, vorbi el, ai murit? Ea privi în sus spre el.

— Ce?

— Te simţi bine?

— Da. Mă simt bine. Inima ei urma să fie sfărâmată într-o mie de bucăţi, dar în afară de asta se simţea nemaipomenit. Ţi-am spus că nu sunt eu însămi, până ce nu-mi beau cafeaua.

— Uite, zise el, luându-i una din mâini într-a lui. Suntem amândoi nişte adulţi. Suntem maturi. Suntem conştienţi amândoi de atracţia fizică puternică pe care o simţim unul faţă de celălalt. Dacă ar fi fost doar atât, ne-am fi putut descurca.

— Nu fi crud.

— Ştii ce vreau să spun. Ne-am simţi minunat împreună. Am face dragoste, absolut fantastic. Ar fi o experienţă unică… am dărui, am primi, am împărţi, am descoperi. Oh-h-h, gemu Mallory în sinea ei. Dacă nu tace, va cădea cu faţa direct în cornul de pe masă.

— Poate că tu poţi face faţă acestei situaţii, continuă el, dar eu nu pot. Nu în momentul de faţă. Nu ştiu cum, dar ai reuşit să-mi amesteci fizicul cu psihicul şi acum trebuie să le separ.

— Ai spus că a fost vina lui Mary Louise, nu a mea. Faimosul tău sindrom, îţi aminteşti?

— Mda, bine, indiferent ce-ar fi, trebuie să înceteze. Ai fost de acord să mă ajuţi, petrecând cât mai mult timp

cu mine. Ne-am lovit de o problemă. Ceea ce ai spus... în legătură cu faptul că te-ai putea îndrăgosti... a fost din cauză că nu-ţi luaseşi doza de cofeină, nu-i aşa?

— Bineînţeles, spuse ea, privind fix în cană. Sunt foarte ciudată înainte de a-mi bea cafeaua. Nu lua în seamă nimic din ce-am spus sau am făcut înainte de acest lucru.

— Eşti sigură?

— Foarte, zise ea, trăgându-şi mâna din mâna lui.

— Atunci totul e în regulă? Mă vei ajuta să trec de criza asta? înţelegi, nu-i aşa, de ce nu pot să fac dragoste cu tine, dat fiind circumstanţele?

— Cine te-a rugat să faci? i-o trânti ea.

— Tu m-ai rugat, spuse el, cu o voce insuportabil de intimă, privind-o fix în ochi.

Va începe să plângă, gândi Mallory disperată, era la un pas să izbucnească într-un hohot de plâns şi să se facă complet de râs. Bineînţeles, să te îndrăgosteşti de bărbatul nepotrivit, nu era cel mai nemaipomenit lucru, pe care îl făcuse vreodată.

Oh, de ce nu i-a spus de la început să plece, pentru ca apoi să înceapă să se vindece singură? Oh, Dumnezeule atotputernic, nu încă.

— Doamne, Mallory, arăţi îngrozitor de tristă, zise el. Faptul că ne dorim fizic este ceea ce te-a supărat aşa de tare?

— Nu, sigur că nu. S-au întâmplat foarte multe, într-un timp foarte scurt, asta-i tot.

— Într-adevăr. Trebuie să le mulţumim mamelor noastre pentru încurcătura asta. Dar vom rezolva totul ai să vezi.

— Sigur. Acum trebuie să merg la Honey Bee, spuse ea, împingându-şi scaunul în spate.

— Te urmez cu maşina mea.

— Ce? De ce?

— Am suficient timp să mă duc acasă şi să mă schimb, înainte de a merge la birou. Am fost de acord că trebuie să fim împreună cât mai mult timp putem, îţi aduci

aminte? Angajamentele totale presupun ca cei doi să fie aproape nedespăr ţiţi. În mintea mea fac deja acest lucru cu tine. Trebuie să-mi urmez planul, ca să-mi demonstrez încă o dată, că n-am nevoie să fiu legat de nimeni, niciodată.

— Oh! Presupun că ai dreptate. Totuşi, nu mi te pot imagina la Honey Bee. E foarte mult zgomot, copiii aleargă în toate direcţiile. Cum îţi place jeleul de struguri? Nu contează. Fă ce crezi că ai nevoie, ca să te vindeci de ceea ce ţi s-a întâmplat. Dumnezeule, e ridicol! spuse ea, ieşind din cameră. Absolut nebunesc!

— Nu este, strigă Michael în urma ei. E un plan psihologic foarte sigur.

— Oh, mai lasă-mă, mârâi Mallory printre dinţi, intrând în dormitor pentru a-şi lua geanta. Mută, era complet mută, îşi repeta ea în gând. Îl ajuta pe bărbatul pe care îl iubea, să scape de ceea ce-l enerva cel mai tare: de ea. Ăsta era preţul pe care-l plătea, pentru că se îndrăgostise. Când se întoarse în sufragerie, el stătea în faţa uşii de la intrare. Ea îşi luă jacheta din dulap şi o îmbrăcă, apoi puse mâna pe clanţă.

— Gata, spuse ea.

— Trebuie să te sărut înainte de a pleca.

— De ce?

— Pentru că e un lucru normal între doi oameni, înainte de a pleca de acasă la serviciu. Am petrecut noaptea împreună, apoi…

— N-am făcut aşa ceva, Michael.

— Doar mental, spuse el, bătându-şi tâmpla cu vârful degetelor. Am petrecut noaptea cu tine.

— Nu zău? zise ea, zâmbind dintr-odată. Şi ce-am făcut?

— Nu întreba.

— A fost chiar atât de bine, hm? spuse ea, mişcându-şi sprâncenele în sus şi în jos.

— Termină.

— Îmi pare rău. Bine, deci acum mă vei săruta. Fă-o repede, pentru că nu vreau să întârzii.

— Cât eşti de rece!

— Uite, tu eşti cel care faci tratament pentru nu ştiu ce. Încerc să cooperez, dar e destul de ciudat să mă comport ca o actriţă care joacă un rol. Nu te aştepta să mă excit la un sărut, pe care l-ai prevăzut dinainte în scenariu. E ceva ce face parte din partea clinică. Hai!

— Nu e nimic clinic în legătură cu sărutările mele, Mallory Carson!

— Vrei să nu le mai analizezi atâta şi să-i dai drumul?

— Bine, gemu el şi o luă în braţe. Gura lui se lipi cu putere de a ei şi Mallory se simţi dintr-odată pierdută. Acest sărut nu era nici rece, nici clinic. Oh, nu! Era ceva familiar, ceva de culoarea focului. Fierbinţi, flăcările dorinţei o învăluiră. Oh, gustul lui Michael, senzaţia produsă de buzele şi limba lui. Extaz! Şi, oh, Doamne, cât de mult îl iubea! El îşi ridică încet capul, respirând precipitat şi-şi plimbă degetul mare de-a lungul obrazului ei.

— Şterge „clinic”, spuse ea.

— Speram asta. Dar ai avut dreptate. De acum încolo nu te voi mai săruta, pentru că aşa cere tratamentul. Toate sărutările vor fi… sărutări. Adevărate, fără legătură cu problema pe care o avem. Ai înţeles? Nu va fi nimic ciudat dacă te voi lua în braţe şi te voi săruta.

— E plăcut, zise ea visătoare.

— Da. Începu să-şi aplece din nou capul spre ea, apoi îl dădu brusc la o parte. E timpul să mergem, spuse el. Honey Bee ne aşteaptă.

— Nu mă voi concedia pe mine însămi dacă întârzii. Celelalte femei vin întotdeauna la timp.

— Degeaba. Afară. Dă-i drumul.

— Nu vrei să mă săruţi încă o dată? El gemu.

— Mallory, te rog. Ieşi afară, vrei?

— A fost o întrebare perfect pertinentă, Michael.

— Mallory!

— Foarte bine!

Aerul de dimineaţă era răcoros şi Mallory străbătu repede parcarea, mergând spre maşina ei, în timp ce

Michael se îndrepta spre a lui. Ea aşteptă până ce el veni în spatele ei şi apoi intră în trafic. Maşina sport i se potrivea de minune, constată ea, privind deseori în oglinda retrovizoare. Era strălucitoare şi avea un motor putemiq, aşa că trebuia să fii un adevărat expert pentru a-i înţelege toată complexitatea. La fel era şi Michael. Oh, ce avea să se facă? Nu avea putere să-l gonească, dar el oricum va pleca de lângă ea. De îndată ce îşi va lămuri dilema va ieşi din viaţa ei. Dar până atunci? se întrebă în sinea ei. Se va bucura de prezenţa lui atâta timp cât era lângă ea. Dumnezeule, unde îi era mândria? Mallory Carson îndrăgostită era o fiinţă nouă şi uimitoare. La limita senzaţiei de greaţă. Începu să se imagineze cum se va atârna în fiecare zi de Michael, ca o femeie isterică.

Nu, ca o femeie îndrăgostită, pentru care nu existau reguli dinainte stabilite. Şi cum va rămâne cu nopţile? în timp ce-şi va umple mintea şi inima cu amintiri legate de Michael, le va include şi pe cele legate de cum au făcut dragoste? Da. Era absolut convinsă că va face dragoste cu Michael Patterson. Deşi, nu ştia încă cum se va întâmpla acest lucru, pentru că Michael nu avea de gând. El voia să-şi despartă compartimentul fizic de cel psihic, sau ceva în genul ăsta. Ei bine, avea şi ea drepturi. Până acum făcuse totul după regulile lui. Până aici, însă, domnule „Tip Simpatic”. Voia corpul acelui bărbat! Oh, Sfinte Sisoe! Să-ţi fie ruşine! începea să gândească precum mama ei. Dar era oare drept, se întrebă Mallory, să-l seducă pe Michael-dacă va putea, bineînţelescând el considera că nu era pregătit pentru a face dragoste cu ea? Oh, Doamne, acum conştiinţa ei îşi băga nasul în toată încurcătura asta.

Trebuia însă neapărat să se gândească la asta. La naiba!

Oftând, Mallory intră în parcarea de la Honey Bee. Michael se strecură în spaţiul de lângă ea şi se întâlniră în faţa maşinii ei.

— Frumoasă clădire, spuse el, plimbându-şi privirea de la un capăt la altul.

— Am vrut să fie special proiectată, ca să răspundă

necesităţilor copiilor. Vino înăuntru şi… Oh, Doamne, ce cauţi oare aici?

— Cum?

— Prietena mea Patty ştie că eşti fiul lui Mary Louise Patterson. Dacă mamele noastre află că ai fost pe aici, vor da o amploare total deplasată întregii poveşti.

— Adevărat. Bine, am venit ca să-mi continui studiile psihologice pentru a le folosi apoi în practica de avocatură. Voi observa copiii ai căror părinţi sunt divorţaţi, felul în care se adaptează social, cum se comportă faţă de ceilalţi copii şi fată de adulţi. Cum ţi se pare?

— Splendid, spuse ea, zâmbindu-i. Te pricepi la aşa ceva, nu?

— Da, mă pricep, zise el încet. Mă pricep, pentru că oamenii care vin la mine, merită să aibă tot ajutorul pe care li-l pot acorda. Sună destul de concis?

— Sună minunat, spuse ea. Şi îl iubea şi mai mult pentru asta. Cum va suporta când acest bărbat va ieşi din viaţa ei? El îi atinsese coarda sensibilă, iar acum toată fiinţa ei părea că renaşte când el se afla în preajma ei. Doamne, cât îl putea iubi!

— Pot acum să intru? întrebă Michael, trezind-o din visare.

— Da, bineînţeles, vino înăuntru. Am întârziat puţin, aşa că vei fi întâmpinat de tropăitul picioruşelor mici. Înăuntru, îi arătă lui Michael diversele încăperi şi-l prezentă personalului. Patty îşi înclină capul şi zise:

— Deci, tu eşti Mikey… vreau să spun, Michael Patterson. Mama ta e o păpuşă.

— Poate fi o adevărată teroare, dacă îşi pune în cap, spuse el zâmbind. Dar şi ea zice la fel despre mine, aşa că suntem chit.

— Ei bine, Andy al meu o adoră. Nu are o bunică, aşa că se bucură imens de compania Clarissei şi a lui Mary Louise. Oh, Mallory, mama lui Amy mi-a spus că tatăl lui Amy va veni s-o ia după-amiază pentru weekend. Am pus-o să semneze că e de acord ca el s-o ia. Amy e supărată şi spune că nu vrea să se mai ducă vreodată în casa tatălui

ei. Am încercat să stau de vorbă cu ea, dar e foarte îmbufnată.

— Vorbesc eu cu ea, spuse Mallory. Mititica! Pur şi simplu nu se poate adapta schimbărilor din viaţa ei.

— Nu e cea despre care mi-ai povestit în ziua aceea, la restaurant? întrebă Michael. Mallory îl privi surprinsă.

— Ba da. Sunt uimită că ţi-ai amintit.

— Tatăl s-a recăsătorit după divorţ?

— Da.

— Vrei să mă laşi pe mine să vorbesc puţin cu ea?

— Nu te deranjează? întrebă Mallory. Eu mi-am epuizat rezerva de explicaţii, încercând s-o lămuresc, şi mama ei e foarte îngrijorată.

— Păi, o voi întreba doar ce a păţit, ce o supără, să văd dacă pot scoate ceva de la ea. Unde e?

— Acolo, la fereastră. E îmbrăcată în rochiţa aceea roz. El dădu din cap şi traversă încăperea spre fereastră, se opri la câţiva metri distanţă de Amy şi privi afară.

— Ce face? îi şopti Patty lui Mallory.

— Nu ştiu, spuse Mallory.

— Mallory, e cel mai grozav, cel mai sexy, cel mai masculin bărbat pe care ochii ăştia bătrâni l-au văzut vreodată.

— Da, este… arată bine.

— Arată bine? E trăsnet! Parcă ar fi înconjurat de o aură, de…

— Taci, Patty, o să te audă. Uite, arată cu mâna afară pe fereastră. Din felul cum îşi scutură capul, deduc că lui Amy nu prea-i place ce-i spune. Priviră cum Michael se apleacă până ajunse la acelaşi nivel cu Amy.

— Oh, oftă Patty, priveşte acele coapse îmbrăcate în acei blugi decoloraţi!

— Patty!

— Mallory Carson, nu fi atât de încuiată! Mă pot prosti dacă am chef. Îţi dau voie să mă opreşti, dacă vezi că încep să-i deschei cămaşa.

— Oh, bine, spuse Mallory, râzând. Voi ţine minte. Priveşte-i coapsele cât vrei! Michael se aşează pe mochetă,

cu spatele la perete şi picioarele întinse şi încrucişate la glezne. Amy era lângă el, exact în aceeaşi poziţie. Începură să măsoare palma ei cu a lui, apoi comparară lungimea picioarelor. În cele din urmă, Michael îşi acoperi inima cu palma şi continuă să-i vorbească, în timp ce Amy îl asculta cu ochii aţintiţi într-ai lui.

— Înţeleg, şopti Mallory. Sau cred că înţeleg. Îi spune că tăticii au mâini şi picioare mai mari decât fetiţele. Acum îi vorbeşte despre dragostea din inima tăticilor.

Sunt sigură, Patty. Îi spune că tatăl ei are o inimă suficient de mare, pentru a o putea iubi şi pe ea şi noua lui familie.

— Oh, ce uşurare, zise Patty. Cred că voi începe să plâng!

Şi ea continua să iubească, se gândi Mallory. Pentru totdeauna.

În următoarele cincisprezece minute sosiră, alergând, mai mulţi copii şi Mallory îl salută pe fiecare, în timp ce era foarte conştientă că Michael şi Amy continuau să vorbească. Când, în cele din urmă, Michael vru să se ridice în picioare, Mallory simţi că numai se strânge, văzând-o pe Amy cum îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui. El o ţinu strâns în braţe pentru o clipă, apoi începu s-o gâdile, până ce fetiţa nu mai putu de râs, după care se îndreptă spre Mallory.

— Drăguţ copil, spuse el.

— Mulţumesc, zise ea, clipind pentru a goni lacrimile. I-ai spus cât de multă dragoste are tatăl ei în inima lui, nu-i aşa?

— Am ajuns şi la asta, spuse el, dând din cap. Întâi ţi-am jignit culoarea leagănelor, apoi am trecut la lucruri mai serioase. E foarte derutată şi nu-şi găseşte locul.

Tatăl ei trebuie s-o asigure că e la fel de importantă pentru el şi că o iubeşte la fel de mult ca mai înainte.

— Voi vorbi cu el când va veni să o ia. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, Michael.

— Am auzit ce-ai spus, zise Patty, care trecu pe lângă ei. Apropo, cei de la Marină au debarcat.

— Stai puţin, spuse Mallory. Despre ce vorbeşti?

— Mary Louise şi Clarissa tocmai au intrat pe uşa principală.

CAPITOLUL 6

— Oh, bunule Dumnezeu, spuse Mallory, privind disperată la Michael.

— Nu intra în panică, zise el. E valabilă aceeaşi poveste. Sunt aici ca să fac cercetări pentru studiul meu. Haide să întâlnim dinamicul duo, în hol.

— Dar… începu Mallory, apoi se grăbi pentru a ţine pasul cu picioarele lungi ale lui Michael. În hol, Michael se opri atât de brusc, încât Mallory se lovi de el. Clarissa şi Mary Louise erau deja în dreptul uşii de la intrare şi îşi agăţau hainele în cuierul de lemn.

— Păstrează-ţi calmul, îi şopti Michael cu colţul gurii. Nu strica totul acum, iubito.

— Tot prost îl imiţi pe Bogart, spuse Mallory. Vrei să mă asculţi o clipă? Eu am fost cea de la care ai aflat despre Honey Bee în ziua aceea, la restaurant. Asta înseamnă că te-ai mai întâlnit cu mine, din noaptea aceea de la secţia de poliţie, ca să afli că acest loc există.

— Oh, bunule Dumnezeu, ca să folosesc limbajul tău, zise Michael. Clădirea asta are vreo uşă prin spate?

— Cum a rămas cu *„păstrează-ţi calmuliubito”*? întrebă ea.

— Totul se va afla. Ne-am dat singuri de gol.

— Michael, încetează. Mamele nu trebuie să creadă că între noi este ceva.

— Trebuie să găsesc o soluţie, spuse el. Sper. Clarissa şi Mary Louise se întoarseră şi începură să meargă pe hol. Zâmbiră fericite în clipa când văzură perechea ce le aştepta înlemnită. Mallory gemu slab.

— Mikey, strigă Mary Louise, ridicând capul pentru a-l privi. Ce surpriză!

— Numele meu e Michael, spuse el. Bună, mamă, Clarissa.

— E minunat să te văd din nou, Michael, zise Clarissa. Bună dimineaţa, Mallory dragă.

— Bună, murmură ea slab.

— Ce cauţi aici, Mikey? întrebă Mary Louise.

— Michael. Am venit aici în scop profesional pentru a observa tulburările de comportament ale copiilor ce au părinţii divorţaţi. Acum, subiecţii cresc într-un mediu total diferit ca în trecut şi e important să fac un studiu asupra gradului lor de maturitate, să trec totul într-un grafic, pentru a putea prevedea impactul lor în societate, mai târziu.

— Aşa e, zise Mallory, dând din cap repede. Nu-i aşa că-i fascinant? Nu înţelesese totul din ceea ce spusese Michael, pentru că făcuse eforturi supraomeneşti să nu izbucnească în râs. Ce explicaţie găsise!

— Ceea ce-i fascinant, spuse Mary Louise, este că ai ales tocmai Honey Bee pentru a-ţi face studiul. Nu-mi amintesc să-ţi fi pomenit despre Mallory că deţine un centru pentru îngrijirea copiilor.

— Nu? o întrebă Michael, ridicând din sprâncene. Nu-ţi aminteşti că mi-ai spus despre Honey Bee? Ei, nu te îngrijora, mamă. Nu-i ceva neobişnuit să uiţi micile amănunte, la vârsta ta.

— Michael Francis Patterson! Nu uit micile amănunte, spuse indignată Mary Louise.

— Francis? repetă Mallory, gata să izbucnească în râs. Francis? Michael îi aruncă o privire furioasă.

— Cum ai aflat despre Honey Bee, Michael? întrebă Clarissa.

— Cum am aflat despre Honey Bee, o imită el. Da. Păi… Am aflat despre Honey Bee, pentru că… pentru că… îşi aruncă braţul în jurul umerilor lui Mallory şi o trase lângă el. Mallory şi cu mine nu avem secrete unul faţă de celălalt. Din clipa în care ne-am cunoscut, în atmosfera romantică din parcarea secţiei de poliţie, am fost nedespărţiţi. Am râs, am vorbit, am petrecut împreună… momente foarte plăcute. Suntem încă în toiul descoperirilor.

— Ţi-ai pierdut minţile? ţipă Mallory, încercând să scape din îmbrăţişarea lui Michael. El o ţinu însă mai

strâns.

— E ruşinoasă, spuse el. Nu-i aşa că-i drăguţă? Haide, draga mea, n-are de ce să-ţi fie jenă.

— Eşti mort, Patterson, şuieră ea printre dinţi.

— Oh-h-h, dar este minunat, exclamă Mary Louise, bătând din palme.

Sunt atât de emoţionată, încât îmi vine să plâng de bucurie.

— Oh, Doamne, zise şi Clarissa, apăsându-şi palmele pe obraji. Este splendid, Splendid. I-am spus lui Mallory că sigur ai cu ce să umpli o pereche de…

— Mamă! strigă Mallory.

— Ei bine, are cu ce, declară Clarissa, ridicându-şi sfidător bărbia. E un bărbat foarte sexy.

— Mulţumesc, spuse Michael solemn. Mi-ai făcut cea mai mare bucurie pe ziua de azi, Clarissa.

— Nu-mi vine să cred, zise Mallory, dându-şi ochii peste cap. E un coşmar, din care mă voi trezi.

— Eşti adorabilă, spuse Michael, sărutând-o pe tâmplă. Clarissa şi Mary Louise oftară mulţumite. Mallory gemu. Acum, continuă Michael, iată care-i planul nostru. Toţi patru vom merge la cabana mea de pe Mount Lemmon, în weekend.

— Ce? şopti Mallory.

— De ce? întrebă Qarissa, încruntându-se. N-ai prefera să mergi singur cu Mallory? Cum veţi descoperi ceea ce aveţi de descoperit unul despre celălalt, dacă veţi avea cu voi două doamne în vârstă?

— Nu aveţi nevoie de însoţitori, zise Mary Louise, împingându-l pe Michael în piept cu vârful degetelor. Eşti sau nu eşti fiul tatălui tău?

— Presupun că sunt, spuse Michael. În afară de faptul că ai avut ceva cu poştaşul.

— Ştii ce vreau să spun, spuse Mary Louise, bătându-l pe braţ.

— Vreau să merg acasă, mârâi Mallory printre dinţi, dar nimeni n-o băga în seamă.

— Ascultaţi aici, spuse Michael. Eu sunt cel care are

o diplomă de psihologie, corect? Ştiu flexact ce fac. Mallory şi cu mine suntem doi oameni foarte familişti. Cu alte cuvinte, vă suntem foarte devotaţi. Este absolut necesar pentru noi doi, să fim siguri că toţi patru putem funcţiona ca o unitate şi că deci nu există nimic care să ne umbrească relaţia. Ştim că voi două sunteţi prietene foarte bune, dar asta este altceva. Nu putem începe descoperirea noastră, până nu vedem dacă există armonie între toţi patru. De aceea, vom face excursia la cabană.

— Cred că voi ceda nervos, bombăni Mallory.

— Oh, spuse Clarissa, părând destul de derutată.

— Îmi mai poţi explica o dată? întrebă Mary Louise.

— N-am timp, spuse Michael. Trebuie să mă întâlnesc cu nişte clienţi. Acum, vreţi să ne scuzaţi, doamnelor? Vreau să-mi iau la revedere de la Mallory între patru ochi. Porni spre biroul lui Mallory, iar ea îl urmă. Vă iau pe amândouă mâine dimineaţă în jur de ora opt. Luaţi-vă cu voi haine groase. Va fi frig acolo, sus. Pa! O împinse pe Mallory în birou şi închise uşa după ei.

Imediat, Mallory se depărtă de Michael, îşi puse amândouă mâinile în şold şi îl privi fix. El îşi ridică mâinile în semn de pace şi merse cu spatele până se lovi de perete.

— Nu te enerva, spuse el. Îţi voi explica totul. Ea se apropie încet de el, cu pumnii încleştaţi şi ochii albaştri, sclipind de mânie.

— Te voi strangula cu propriile-mi mâini, îl ameninţă ea. Te voi arunca până pe acoperişul lui Transamerica. Te voi da drept hrană la urşii polari de la Reid Park Zoo.

— Există în tine o violenţă suprimată, ştiai asta? o întrebă el. Vreau să-ţi explic.

— Vorbeşte, Patterson. Ai trei secunde.

— Uite, era o situaţie foarte delicată. Mamele noastre sunt dure precum granitul. Dacă le spuneam că ne-am întâlnit şi am luat prânzul împreună a doua zi după ce ne-am cunoscut, ar fi putut ghici că ne-am întâlnit ca să vorbim despre ele ca despre nişte copii neascultători. Asta le-ar fi dărâmat, Mallory. Le-ar fi zdruncinat încrederea în ele. Nu-mi puteam permite acest risc.

— Continuă, spuse ea, privindu-l fix.

— Weekend-ul ne va servi într-un dublu scop. Vom fi amândoi împreună, aşa cum am stabilit. Ne vom plimba prin pădure… chestii din astea. Dar cât timp vom fi în compania mamelor noastre ne vom ciondăni.

— Ce? De ce?

— Ca să le dăm peste cap orice plan de a ne vedea împreună. Acum sunt absolut fericite că ne-au văzut împreună, dar vor constata cât suntem de incompatibili. Nu vor vrea să fim nefericiţi. Vor dori până la urmă să ne despărţim şi să ne vedem fiecare de drumul lui.

— Înţeleg, spuse repede Mallory. Şi ăsta este, bineînţeles, scopul tău final. Vrei să te eliberezi de acel lucru ciudat, care te-a atras atât de mult de mine. Ei bine, Michael, sunt de acord. Voi coopera cu tine la planul pentru weekend.

— Grozav, spuse el zâmbind. Eşti un adevărat…

— Camarad, da, ştiu. Nu, nu vei plânge, îşi zise ea în gând. Dar, oh, cât de tare o durea! îl iubea atât de mult şi el nu voia decât să scape de ea. Concepuse chiar un plan pentru a fi sigur că mamele lor nu vor mai dori să-i cupleze în viitor. Nu, nu avea să plângă, pentru că odată ce ar fi început, n-ar mai fi fost în stare să se oprească. Atunci, spuse ea, ai face mai bine să pleci, ca să nu întârzii la întâlnirea cu primul client.

— Aşa e. Se apropie de ea şi îi cuprinse mijlocul cu braţele. S-a întâmplat ceva?

— Nu, sigur că nu. A fost doar o dimineaţă cam agitată. Vreau să-ţi mulţumesc din nou, pentru că ai stat de vorbă cu Amy.

— După cum am mai spus, e un copil drăguţ. Mi-a zis că funda din părul ei se asortează perfect cu rochia. Mi-a plăcut asta. În ciuda confuziei din capul ei, e încă preocupată de cum arată. Am cunoscut un bărbat, un client de-al meu, care-şi pierduse picioarele într-un accident. Soţia lui n-a putut suporta şi a intentat divorţ. Ei bine, tipul era o epavă. De fiecare dată când ne întâlneam şi vorbeam despre asta începea să plângă. Îşi scotea o

batistă impecabilă, proaspăt călcată, şi plângea. În cele din urmă l-am întrebat ce-i cu acele batiste. Mi-a spus: „*Chiar dacă plâng ca un copil, vreau s-o fac cu clasă*”. În acel moment, am ştiut că-şi va reveni, şi aşa s-a şi întâmplat.

— Oh, Michael, spuse Mallory suspinând.

— Hei, îmi pare rău. N-am vrut să te întristez.

— Nu, nu m-ai întristat. Numai că… Michael, te rog, sărută-mă. Îmi dau seama că mă comport ciudat, dar nu lua în seamă şi sărută-mă. Te rog.

Gura lui îi opri suspinul şi buzele se lipiră dele ei. O sărută blând, de parcă i-ar fi fost frică să nu spargă un porţelan fin. Ea îşi uni mâinile după gâtul lui şi îşi lipi cu putere buzele de ale lui, pătrunzându-i adânc cu limba în gură. El gemu şi fu trăbătut de un fior. Sărutul deveni mult mai puternic, iar Mallory îşi şterse cu grijă o lacrimă de pe obraz. Michael o lipi de el, strivindu-i sânii de pieptul lui lat. Voia doar să-l simtă, să-l guste. Voia să fie epuizată de senzaţii, nu de gânduri, adevăruri, fapte despre situaţia fără speranţă în care se afla. Voia să-i simtă corpul dorindu-l pe al ei, pentru că ştia că el nu va accepta niciodată cuvântul „dragoste”. Se agăţă de el de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea vreodată drumul să plece.

— Încetează, spuse el în cele din urmă, cu voce răguşită de dorinţă.

— Îmi pare rău, zise ea, dându-se un pas înapoi.

— Oh, Mallory. Îşi plimbă degetul mare pe dâra lăsată de lacrimă pe obraz. Ce se întâmplă? Te-am rănit cu ceva? N-am vrut să fiu atât de dur.

— Nu, nu, nu m-ai rănit. A fost doar o dimineaţă foarte încărcată emoţional. Mă simt bine, mă simt cu adevărat bine. Trebuie să pleci, altfel vei întârzia.

El se încruntă, în timp ce-i examina faţa palidă.

— Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă el.

— Foarte sigură, răspunse ea, reuşind să zâmbească slab.

— Ce zici de asta? Le dau mamelor noastre nişte bani şi le însărcinez să cumpere mâncare pentru cabană. În felul ăsta nu vei fi nevoită să faci faţă toată ziua

întrebărilor lor.

— Da, bine.

— Vorbim mai târziu, spuse el, apoi îşi lipi buzele de ale ei. Pa.

— La revedere, zise ea încet. După ce Michael închise uşa în urma lui, Mallory traversă camera şi se trânti într-un scaun, îşi sprijini coatele de tăblia biroului şi începu să-şi frece tâmplele. Evenimentele din această dimineaţă, din clipa în care Michael sosise la ea în apartament, o dăduseră complet peste cap.

Viaţa era formată doar din nişte ore, se gândi ea. Aşa părea, cel puţin. Pătrunsese atât de adânc în interiorul lui Michael, aflase cum era el ca bărbat, ca avocat, ca fiu. Era chiar mai sensibil şi mai grijuliu decât îşi imaginase. Da, o viaţă. Aşa Simţea, că îl iubeşte… şi îl iubeşte… de-o viaţă. Michael avea toate calităţile pe care sperase să le găsească la un bărbat… cu o singură excepţie. Nu o iubea, nu credea în dragoste şi în viaţa împreună cu o femeie. Era atât de aproape şi în acelaşi timp atât de departe de fericirea la care visase. Nu avea nicio speranţă, iar acest gând îi produse o durere în inimă şi îi aduse noi lacrimi în ochi.

Suspinând, Mallory se ridică şi merse în baia mică a biroului ei. După ce-şi aruncă apă rece pe faţă, îşi îndreptă umerii, îşi ridică bărbia şi se forţă să zâmbească. În clipa aceea auzi la uşă un ciocănit.

— Intră, strigă ea. Clarissa deschise uşa şi băgă capul înăuntru.

— Noi plecăm la piaţă, spuse ea. Mary Louise şi cu mine răspundem de haleală. Asta-i expresia din jargon pentru mâncare.

— Oh, înţeleg, zise Mallory râzând. Sunt sigură că veţi procura o haleală delicioasă.

— Mallory, spuse Clarissa, intrând înăuntru, eşti îngrozitor de palidă. Nu te simţi bine?

— Mă simt foarte bine. Probabil am uitat să-mi dau de dimineaţă cu fard în obraji.

— Ei, e de înţeles. Cu siguranţă că ai alte lucruri în

minte. Ce şoc plăcut, bineînţeles, să te văd pe tine şi pe Michael împreună. Oh, Mallory, e un tânăr minunat şi e evident că ţine la tine. Sunteţi o pereche atât de reuşită. Îmi doresc ca…

— Ce-ţi doreşti, mamă?

— Eşti fiica mea, dragă. Îmi dau seama că eşti de-acum o adevărată femeie, dar asta nu-mi diminuă instinctele materne. Simt totuşi că ceva nu e în regulă. Te-am văzut împreună cu Michael, am auzit ce-a spus, dar am sesizat o urmă de tensiune la tine, draga mea. Michael părea relaxat şi fericit. Dar tu eşti fericită, Mallory? Nu, ţipă Mallory în sinea ei. Inima ei se frângea într-o mie de bucăţi. Va plânge probabil cât pentru următorii zece ani. Asta nu avea cum s-o facă fericită.

— Da, bineînţeles că sunt, spuse ea. Totul s-a întâmplat foarte repede, asta e. Acum, duceţi-vă şi faceţi rost de haleală şi nu-ţi mai face griji din cauza mea. Ne vom simţi cu toţii nemaipomenit în weekend-ul acesta, pe Mount Lemmon. Poate chiar va ninge. N-ar fi amuzant?

Sper să-mi amintesc unde mi-am pus mănuşile cu un deget. Trebuie să mă duc s-o ajut pe Patty. Va crede că am părăsit-o.

— Vorbeşti prea repede, spuse Clarissa, încruntându-se. Ăsta e un semn clar că eşti…

— Emoţionată, o întrerupse Mallory. O ocoli pe mama ei şi se îndreptă spre uşă. Cine n-ar fi? Am un bărbat nou, extraordinar, în viaţa mea, perspectiva unui weekend palpitant, numai lucruri bune la care să mă gândesc. Ne vedem mâine dimineaţă, mamă. Pa, pa.

— Pa, pa, draga mea, spuse Clarissa, încă încruntată.

Dimineaţa se trezi foarte agitată şi Mallory fu recunoscătoare cerinţelor multiple ale copiilor, în felul ăsta nu avea timp să se gândească la relaţia ei, lipsită de orice speranţă, cu Michael. După masa de prânz copiii se culcară şi Mallory stătu lângă

Amy, privind-o cum doarme. Văzu funda roz din părul fetiţei şi zâmbi, realizând că într-adevăr se asorta perfect cu rochiţa.

Cuvintele lui Michael îi răsunau în memorie şi-şi aminti de importanţa acordată de el faptului că Amy era preocupată de cum arată. Apoi se gândi la bărbatul cu batiste călcate cu grijă. Voia să plângă cu clasă, spusese el.

O panglică roz de satin, se gândi ea, mergând încet pe hol. Ceva ce-i era specific lui Amy. La naiba, era sau nu era ea prima femeie care îi luase minţile lui Michael Patterson? Da, era.

— Ei, bravo mie, zise ea cu voce tare, zâmbind dintr-odată. Nu ştiam ce zace în mine. Felul ei propriu de a fi, îşi spuse ea. Îi dăduse peste cap existenţa atât de liniştită a lui Michael, fără să facă nimic altceva decât să fie ea însăşi. Ce-ar fi să se gândească serios la asta? Ce-ar fi să înceapă o campanie de cucerire a inimii lui Michael Patterson… burlacul convins?

Dar dacă dădea greş? Oricum va plânge dacă îl va pierde pe Michael, dar măcar aşa va şti că a luptat pentru dragostea unui bărbat. Da, tot va plânge, dar va plânge cu clasă! Mallory nu încetă să zâmbească tot restul zilei. Tristeţea ei dispăruse ca luată de vânt şi se simţea plină de viaţă, străbătută de fiori de emoţie. Când tatăl lui Amy veni s-o ia, îl invită la ea în birou, unde îi explică ceea ce aflase de la Michael. Bărbatul îi fu atât de recunoscător pentru că aflase cauza nefericirii fiicei sale, încât îi scutură mâna lui Mallory, până când realiză că o doare. Ştia că tatăl lui Amy ascultase fiecare cuvânt rostit de ea, pentru că îl auzi spunându-i fiicei sale că funda din păr se asortează perfect cu rochiţa. Amy încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, Michael, şopti Mallory, privindu-i pe tatăl şi fiica, plecând de la Honey Bee, ţinându-se de mână. Traficul de vineri seara era foarte aglomerat, încât, când Mallory se întoarse acasă, îi fu necesar un interval dublu de timp, pentru a ajunge acasă. Auzi telefonul sunând când intră în casă.

— Alo? zise gâfâind, ridicând receptorul.

— Ai întârziat, spuse o voce groasă.

— Michael?

— Bineînţeles, mormăi el îmbufnat. Cine altcineva

ştie exact când trebuie să ajungi acasă? Ea se încruntă.

— Eşti bine dispus. Ce problemă ai, domnule?

— La naiba, Mallory. Am fost îngrijorat din cauza ta. Ştii ce spun statisticile, pe o rază de zece mile de casa ta, în legătură cu accidentele de automobil?

— Nu. Nu ştiu, zise ea, zâmbind. Ce spun statisticile?

— Oh! Păi, nu ştiu exact, dar sunt sigur ca arată lucruri înspăimântătoare.

— E foarte frumos din partea ta că ţi-ai făcut griji, dar sunt în deplină siguranţă, în sufrageria mea. Îşi făcuse griji pentru ea! Inima ei cânta. Îşi făcuse, îşi făcuse, îşi făcuse… Unde eşti? îl întrebă ea.

— Încă la birou şi voi mai sta câteva ore. Datorită faptului că o anumită femeie mia scurteircuitat circuitele mentale, am uitat complet că luni dimineaţă trebuie să plec în California, pentru a lua parte la o conferinţă. De vreme ce sunt vorbitorul principal, cel mai potrivit lucru ar fi să-mi pregătesc discursul pentru blestemata aia de conferinţă.

— Cât timp vei lipsi?

— Mă întorc cel mai târziu miercuri seara.

— Oh!

— Ei, cred că ar fi bine să mă apuc să scriu discursul ăla. Aş fi vrut foarte mult să te văd în seara asta, dar cred că va trebui să amân până mâine dimineaţă. Te… aaa… pleci undeva în seara asta?

— Păi, stai să mă gândesc, zise Mallory încet. Nu, cred că stau acasă. Am chef să fac o baie lungă, cu multă spumă.

— O baie cu spumă? Cu spumă?

— Cu multă spumă, cu aromă de caprifoi. Îmi voi pune o muzică lentă, în surdină, voi stinge toate luminile şi voi aprinde o lumânare în baie. Toate la un loc creează o atmosferă incre-di-bilă.

— Dumnezeule, gemu Michael, simt că mor.

— Îmi place la nebunie cum se simte pielea mea după o baie cu spumă, e atât de mătăsoasă, pe moale şi…

— Mallory!

— Da, Michael, spuse ea cu inocenţă.

— Nimic. Baie plăcută. Ne vedem mâine dimineaţă. Pa.

— Pa, pa, zise ea scurt, apoi trânti receptorul. Ţi-am făcut-o, Patterson, spuse râzând. Ţi-am făcut-o de-a binelea. În timp ce se îndrepta spre bucătărie, gândindu-se ce să mănânce, telefonul sună din nou. Se întoarse şi răspunse veselă.

— La naiba, Mallory! ţipă Michael.

— Oh, sfinte Doamne, spuse ea, punându-şi mâna la inimă. M-ai speriat de moarte.

— Asta mă va scăpa de efortul de a te strânge de gât! Cum vrei să mă concentrez asupra unui discurs despre asimilarea psihologiei în practica juridică, când stau şi mi te închipui făcând baie cu spumă, la lumina lumânării şi pe fondul unei muzici lente? Spune-mi, Mallory, cum vrei să fac asta?

— Păi, Dumnezeule, zise ea, înăbuşindu-şi râsul. Ţi-am întrerupt şirul gândurilor? Îmi cer scuze. N-am vrut decât să-ţi povestesc cum îmi voi petrece seara.

Aici. Singură. Cu uşa încuiată, de parte de zgomotul şi confuzia lumii de afară. Ah, e atâta linişte şi atât de multă spumă!

— Mallory, te avertizez. Încetează!

— Eşti într-adevăr foarte nervos, Michael.

— Pentru că mă înnebuneşti.

— Ţţţ. Ţţţ.

— Asta e. M-am săturat. Acum voi închide şi îmi voi scrie discursul. Refuz să mă mai gândesc o singură secundă mai mult, la tine şi la baia ta afurisită cu spumă. Ai înţeles? Sunt din nou stăpân pe gândurile mele, Mallory.

— Sigur că eşti, Michael, zise ea şi mai dulce, alungă-mă din mintea ta şi scrie-ţi drăguţul tău discurs. Sunt sigură că va fi extraordinar. Oh, apropo, ce crezi că ar mirosi mai plăcut, esenţa de caprifoi sau de liliac? El gemu.

— Nu mai pot suporta.

— Ne vedem mâine dimineaţă, zise Mallory.

— Mda, spuse el, apoi trânti receptorul, Mallory zâmbi când puse jos receptorul, apoi mângâie cu vârful degetelor plasticul alb. Imaginea ui Michael, senzaţia produsă de atingerea lui îi invadă corpul şi se simţi cuprinsă de dorinţă. Închise ochii pentru a savura fiecare senzaţie care-i străbătea corpul. Era ca şi cum Michael ar fi fost acolo, aproape, trebuia numai să întindă mâna şi…

— Bunule Dumnezeu, îşi spuse ea, făcând ochii mari şi simţind cum pasiunea din interior creşte. Du-te şi mănâncă, Mallory Carson.

Nu era nicio cale, se gândi Mallory, o oră mai târziu, prin care să creeze atmosfera seducătoare, cu care îl aţâţase pe Michael. Nu i-ar fi putut face faţă. Dacă plăcerea unui hamburger mult prea prăjit, nu-i alungase gândul de la Michael, consumând-o, atunci nici baia cu spumă nu-i va schimba dispoziţia.

Îi era dor de Michael, ştia asta, dar refuza să sufere din cauza acestui lucru. Era prea târziu pentru a-şi mai înfrâna sentimentele. Îl iubea, pur şi simplu. Era jumătatea unui întreg, parte a perechii. Celălalt membru al perechii nu voia să coopereze întru totul, dar va avea ea grijă de asta.

La naiba, se gândi ea, în timp ce-şi scotea geanta de piele din dulap, Michael nu înţelegea ce semnificaţie avea îngrijorarea lui din seara asta, vizavi de ea? Nu realiza că începuse să ţină la ea? Erau oare burlacii, cu diplomă în psihologie, mai isteţi decât ceilalţi oameni? Nu. Michael era în primul rând bărbat şi apoi psiholog. Un bărbat care nu fusese niciodată îndrăgostit şi care, probabil, n-ar avea cum să recunoască acest sentiment, atunci când l-ar simţi pentru prima dată. Partea cea mai proastă era că Michael făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să scape de obsesia ei. Era un comportament absolut portocaliu din partea lui. Ei bine, domnule Patterson, pregăteşte-te, pentru că eu sunt gata să mă lupt cu tine. Să mă lupt pentru dragostea mea. Să mă lupt pentru viaţa mea.

La şapte şi jumătate în dimineaţa următoare, Mallory era un pachet de nervi. Petrecuse o noapte agitată, foindu-

se şi răsucindu-se în pat, moţăind din când în când, pentru a-l visa din nou pe Michael. Excursia la Mount Lemmon o atrăgea din ce în ce mai puţin. Nu voia să le convingă pe cele două mame că ei doi nu erau făcuţi unul pentru celălalt. Voia să facă dragoste, nu să se certe!

Îşi îmbrăcă tricoul verde, apoi îşi plimbă palmele umede pe coapsele îmbrăcate în blugi. Părul îi cădea ca o cascadă întunecată peste umeri, machiajul slab era absolut impecabil. Era mai pregătită ca niciodată, se gândi ea, dar nu voia să meargă. Dacă acest weekend, la Mount Lemmon, era ceea ce Michael avea nevoie ca să-şi realizeze tratamentul acela nenorocit?

Auzi o bătaie la uşă şi merse să deschidă, total ameţită. Se forţă să zâmbească şi deschise uşa.

— Bună, zise Michael.

— Bună. Vino înăuntru. Se dădu înapoi pentru a-i face loc, apoi închise uşa după el.

— Oh, Mallory, spuse el, băgându-şi degetele prin cascada de păr negru. Eşti atât de frumoasă, îmi place părul tău când stă aşa. Cu adevărat frumos, îi cuprinse faţa în mâini şi se aplecă spre ea. Un oftat de plăcere scăpă de pe buzele lui Mallory când gura lui i-o acoperi pe a ei. El profită de acest lucru şi pătrunse cu limba printre buzele desfăcute, în întunecimea caldă a gurii ei. Ea îi răspunse total. Simţi că ia foc. Geamătul din adâncul gâtului se împletea cu al lui Michael. Sărutul lui o lăsă fără suflare şi plină de o dorinţă dureroasă pentru el.

— Oh, Mallory, spuse el răguşit, ridicându-şi uşor capul. Trebuie să existe o lege împotriva a ceea ce-mi faci tu mie. Ea clipi o dată, apoi încă o dată, dar nu spuse nimic, continuând să-l privească.

— Nu mă privi în felul ăsta, zise el, dându-se înapoi. Ştiu că există o lege împotriva gândurilor care-mi trec acum prin minte.

— Există o lege care îţi interzice să faci dragoste? întrebă ea, uimită că mai are încă voce.

— Păi, nu, dar a face dragoste e o hotărâre la care ambele părţi consimt şi… Destul, nu mai pot suporta

această discuţie. Unde e bagajul tău? întrebă, privind prin cameră. Eşti gata de plecare?

— Da, spuse ea încet. Sunt gata, Michael. El îşi dădu capul pe spate şi se încruntă uşor în timp ce-i studie faţa. Ea îşi ridică bărbia şi îi întâlni privirea severă.

Îi pricepuse aluzia, îşi spuse ea. Ştia că aşa era. Acum o rumega în mintea lui şi părea că se luptă cu sine însuşi. I-o spusese. Îi dăduse de înţeles că era gata să facă dragoste cu el. Ce gândea oare? Ce va face oare? Ce va spune oare?

— Hai să mergem, zise el morocănos, evitându-i privirea. Mamele noastre ne aşteaptă. Mary Louise a dormit la Clarissa, peste noapte, aşa că nu ne vom opri decât o singură dată.

— Bine, spuse Mallory, oftând. Dacă era aşa de frumoasă, îşi spuse ea, de ce nu era irezistibilă? La naiba! Când Michael îşi punea ceva în cap, era încăpăţânat ca un catâr. Va fi mai greu decât îşi imaginase ea. Când ajunseră în parcare, Mallory se opri brusc.

— Aşteaptă puţin, spuse ea. Cum pot patru persoane să călătorească într-o maşină sport, cu numai două locuri?

— Nu pot. Am un Bronco cu tracţiune pe patru roţi. Pe aici, doamnă, zise el, arătându-i cu mâna.

— Sunt impresionată, domnule, spuse ea zâmbind. Şi, mă rog, cum arată această cabană, că avem toţi patru loc în ea?

— Nu prea rău. Sper că anul viitor voi avea suficienţi bani, ca să trag curent electric şi să aranjez ţevăraia din interior.

— Cum? spuse ea, cu ochii mari. Vrei să spui că nu există… Oh, bunule Dumnezeu!

— Ce păcat, zise Michael, clătinând din cap. Nu vei putea să faci una dintre faimoasele tale băi cu spumă.

— Minunat, bombăni ea şi Michael începu să râdă.

Clarissa şi Mary Louise priveau pe fereastră, când Michael ajunse în faţa casei. Curând, cele două lădiţe cu mâncare fură puse în maşină. Mamele sporovăiau despre diverse lucruri, în timp ce Michael se îndrepta spre Santa

Catalina Mountains de la marginea oraşului. Vârful lui Mount Lemmon era ascuns printre norii deşi şi cenuşii, iar Michael spuse că se pregătea, fără îndoială, să ningă. Mallory fusese de nenumărate ori la Mount Lemmon şi nu era prea încântată de drumul în serpentine care urca până sus. Michael conducea maşina de teren cu multă grijă, luând curbele cu viteză mică. Mallory începu să se relaxeze, până când îşi aminti ce spusese el despre cabană şi-şi imagină o casă dărăpănată şi friguroasă, plină de păianjeni.

— Brr, spuse ea.

— Ce-i? întrebă Michael.

— Nimic. Mamă, ţi-ai adus aparatul de fotografiat ca să faci poze pentru carte?

— Am renunţat la carte, zise Clarissa. Am făcut douăzeci şi patru de poze ale indexului lui Mary Louise, pentru că l-a ţinut în dreptul obiectivului, întregul film a ieşit negru. Nu mă întreba cum s-a întâmplat.

— Aţi renunţat la carte, hm? spuse Michael. Condoleanţele mele, doamnelor.

— Nu era ceva chiar atât de important, zise Clarissa, ridicând din umeri. Ne vom îndrepta spre preocupări mai îndrăzneţe de acum, nu-i aşa, Mary Louise?

— Oh, absolut, răspunse Mary Louise. Ştiu că editorul nostru va fi dezamăgit, dar asta e. Îşi va reveni. Mallory şi Michael îşi zâmbiră.

— Mai avem zece minute, spuse Michael. Hei, a început să ningă. Va fi ca într-o poveste, acolo sus. Minunat! O casă foarte, foarte friguroasă, se gândi Mallory, strâmbând din nas. A cui fusese ideea asta prostească? Poate că toţi păianjenii vor îngheţa şi vor muri.

— Mikey, dragule, spuse Mary Louise, Clarissa şi cu mine ne-am schimbat puţin planurile.

— Michael. În ce fel v-aţi schimbat planurile?

— Păi, ştiu că ai fi vrut să fim toţi patru împreună, acolo sus, dar putem încerca asta şi în oraş. Are loc un concurs de bridge în apropiere şi Clarissa şi cu mine am

sunat şi am făcut rezervări pentru masă.

— Cum? strigară Mallory şi Michael în acelaşi timp.

— Du-ne până acolo, spuse Mary Louise. Ştii cât iubesc bridge-ul, Mikey. Doar nu vrei să pierd această ocazie de a participa la concurs, nu-i aşa?

— Nu. Nu, sigur că nu, zise el, încruntându-se. Atât că m-ai luat prin surprindere. Sper să vă distraţi bine amândouă.

— Ne puteţi lua mâine la orice oră, când vă înapoiaţi acasă, spuse Mary Louise.

— Mda, bine, zise Michael încruntat. Mallory auzi câteva voci care ţipau în mintea ei. Fără mame? Fără însoţitori? Ea şi Michael vor fi singuri, peste noapte, în acea cabană? Singuri? Trebuia să se liniştească, să analizeze totul foarte calm. Era întorsătura cea mai bună pe care o puteau lua lucrurile. Voiam să-l aibă pe Michael numai pentru ea, să-l facă să nu se gândească la altceva decât la ea şi să realizeze astfel cât de tare ţinea la ea. Şi voia să facă dragoste cu el. Indiferent cum se va sfârşi relaţia lor, voia să împărtăşească această uniune specială cu bărbatul pe care îl iubea atât de mult, singurul pe care-l iubise vreodată. Aşa că, foarte bine. Vor fi singuri. Oh, ajută-mă Doamne!

Îi aruncă o privire lui Michael cu coada ochiului şi văzu că strângea atât de tare volanul, încât încheieturile degetelor se albiseră. În ciuda cuvintelor calme adresate mamei sale, Michael nu era încântat de schimbarea aceasta de program.

Ei bine, gândi Mallory, ar fi trebuit să mulţumească din suflet pentru această schimbare. Nu orice bărbat avea norocul să fie singur, cu corpul ei nemaipomenit, într-o cabană pe munte. Bărbatul ăsta, ar trebui, să nu mai înceteze cu binecuvântările.

— Aici se ţine concursul de bridge, spuse Michael. Vă lăsăm aici şi noi mergem la cabană. Singuri, repetă Mallory în sinea ei. Singuri.

CAPITOLUL 7

Clarissa şi Mary Louise dispărură în clădire, vorbind

vesele. Michael întoarse maşina şi porni din nou pe drumul în serpentine.

— Pun pariu pe zece dolari, zise el, că nu există niciun concurs de bridge. Uită ce-am spus, că suntem cu un pas înaintea ăstora două.

— Au intenţii bune, spuse Mallory încet.

— Ce să spun!

— Mie îmi pare bine că nu va trebui să ne prefacem că ne certăm, Michael. Nu sunt actriţă şi, în afară de asta, ar fi fost destul de necinstit.

— Oamenii disperaţi fac lucruri disperate. Vrei să ştii ceva? După ce am reuşit să-mi alung din minte imaginea ta în afurisita aia de baie cu spumă şi am început să mă concentrez asupra discursului meu, am început să mă gândesc la Amy. M-am gândit dacă s-a împăcat cu tatăl ei, dacă el a fost sau nu receptiv la ceea ce i-ai spus.

— E foarte frumos din partea ta, zise Mallory, privind afară pe fereastră.

Michael izbi cu mâna în volanul de oţel, făcând-o pe Mallory să tresară.

— Frumos? spuse el. Nu, e vorba de un bărbat care şi-a pierdut controlul. Ştii de ce m-am gândit la Amy? Pentru că e o persoană care are legătură cu tine, pentru că te face nefericită s-o ştii supărată. Da, vreau ca Amy şi familia ei să se înţeleagă, dar grija mea principală este îndreptata spre tine, Mallory.

— Şi nu-ţi place acest lucru, nu-i aşa?

Întrebă ea răsucindu-se în scaun pentru a-l privi drept în faţă. Nu poţi să suporţi să fii îngrijorat din cauza mea, când ajung târziu seara acasă sau când sunt preocupată de soarta unei fetiţe. La naiba, Michael. Vocea începea să-i crească în intensitate. Te deranjează atât de tare faptul că eşti îngrijorat din cauza mea? Eşti chiar atât de închis în tine? Oh, Dumnezeule mare, ce lucru îngrozitor spusese.

Ştia cât de mult îi păsa lui de ceilalţi oameni… şi de ea. Problema era că nu-i plăcea să-şi piardă controlul din cauza sentimentelor faţă de ea.

El îşi smuci capul pe spate şi o privi, apoi imediat îşi îndreptă atenţia asupra drumului, cu maxilarele încleştate.

— Închis în mine? repetă el cu voce scăzută. Igocentric? Egoist? Asta e impresia pe care o ai despre mine? Credeam că înţelegi ce vreau să pun. Mă dedic clienţilor mei în întregime, cât e ziua de lungă, mă implic în situaţii foarte delicate din punct de vedere emoţional. Viaţa mea personală îmi aparţine şi trebuie să o protejez, pentru că e tot ce am. Ce se va alege de mine, omul, dacă nu am grijă de ea?

— Ştiu, spuse Mallory oftând. Îmi pare rău. Înţeles ce ai vrut să spui.

— Şi tu îţi conduci viaţa în acelaşi fel.

— Nu, eu…

— Iată cabana, zise el, luând-o pe un drum îngust. Privirea lui Mallory se îndreptă asupra construcţiei din cărămidă.

— Cabana, spuse ea. E o casă, o casă adevărată. Nesuferitule! îl lovi peste braţ. Nici nu-ţi poţi imagina ce-mi închipuisem. El râse.

— O căsuţă dărăpănată, cu uşa pe jumătate spartă?

— La care adaugă diverse insecte căţărătoare. Eşti o figură! El opri motorul.

— Am cumpărat acest loc de la nişte oameni care au locuit aici cu ani în urmă. Îmbătrâniseră şi au hotărât că drumul e prea lung pentru ei, aşa că s-au mutat în oraş. Vino. Îţi fac un tur al casei.

— Iau o cutie cu mâncare. Adică, cu haleală.

— Le aduc eu mai târziu, spuse el, deschizând uşa. Vreau să dau drumul la încălzire înăuntru şi să fac focul în cămin.

— N-are rost să vin cu mâinile goale. Iau cutia aia cu…

— Nu, zise el ferm. Nu trebuie să cari lucruri grele. Asta e treaba mea şi eu o voi face. Hai să mergem.

— Cum vrei, spuse ea, deschizând portiera maşinii şi dându-se jos de pe scaun. Cât de masculin devenise! Aproape că spusese: „Eu Tarzan, tu Jane”. Şi era cel mai

frumos, cel mai dulce lucru pe care-l auzise vreodată. Oricum, dacă domnul Patterson se aştepta ca ea să gătească, pentru că asta era o treabă de femeie, se înşela. Afară ningea cu fulgi mari şi ea îşi lăsă capul pe spate şi scoase limba pentru a prinde un fulg de zăpadă. Râse încântată, apoi observă că Michael o priveşte.

— Arătai ca o fetiţă când ai făcut asta, spuse el. Ea zâmbi.

— Nu m-am putut abţine. Nu văd zăpadă prea des.

— Ai fulgi de zăpadă în păr, ca nişte mici cristale sau ca ochiurile unei dantele. Eşti atât de frumoasă Mallory. Ce naiba o să mă fac cu tine?

Iubeşte-mă, şopti mintea ei. Asta era tot ce putea face. Renunţă să te mai lupţi şi iubeşte-mă la fel de mult cum te iubesc şi eu pe tine.

— Hai să mergem, zise el îmbufnat, apoi se răsuci şi porni spre uşă.

Cabana de munte era o casă în adevăratul sens al cuvântului şi Mallory fu încântată, în timp ce Michael o conduse prin toate camerele. Parchetul lucea, mobila, din lemn masiv, părea confortabilă şi îmbietoare. Existau două dormitoare, o bucătărie modernă, în albastru şi alb, şi un cămin mare din piatră în living-room. De asemenea, mai exista, şi Michael făcu mare caz, de asta, o baie echipată cu tot ce-i trebuie, care unea cele două dormitoare.

— Mare scofală, spuse Mallory pufnind indignată. Michael izbucni într-un hohot de râs. Un foc fu curând aprins în cămin.

— E o locuinţă frumoasă, Michael, spuse Mallory.

— Da, şi mie îmi place. Nu ajung aici atât de des cât aş dori. Sunt foarte ocupat şi nu ştiu când trec săptămânile. Acum, când sunt aici, îmi dau seama cât de dor mi-a fost de locul acesta. E atât de liniştit, de relaxant, un adevărat refugiu.

Nu însă şi de data asta, se gândi Mallory cu o ironie amară, privindu-l în timp ce pleca să aducă bagajele. De data asta îşi adusese problema cu el. Pe ea.

Privirea ei căzu pe uşile deschise ale dormitoarelor.

Fiecare avea un pat dublu şi fusese decorat cu un gust tipic masculin. Care era oare camera lui Michael? se întrebă ea. El, bineînţeles, va pune bagajul ei într-un dormitor şi pe al lui în celălalt. Michael Patterson nu avea nici cea mai mică intenţie să facă dragoste cu ea. Oh, o dorea, fără îndoială. Atâta timp cât ea ştia acest lucru era sigură pe ea. Dar el nu se va lăsa doborât de astfel de dorinţe. Nu un tip dur ca Michael Patterson. Privi jocul flăcărilor din cămin, apoi se întoarse când îl auzi pe Michael intrând în casă. Avea valiza lui într-o mână, geanta ei agăţată de umăr şi o cutie cu mâncare în cealaltă mână. Împinse uşa cu spatele, puse bagajele jos lângă perete şi duse cutia cu mâncare la bucătărie.

Acum, asta ce mai însemna? se întrebă Mallory, privind bagajele. Nu însemna nimic. Absolut nimic. Michael venise încărcat şi lăsase o parte din lucruri lângă uşă.

Începea să devină paranoică, analizând şi căutând explicaţii pentru fiecare mişcare a lui. Strâmbându-se dezgustată de sine, merse la bucătărie şi se oferi să despacheteze cutia cu mâncare.

— Sigur, spuse el. Eu mă duc să o aduc pe cealaltă. După aceea, vrei să mergi la o plimbare prin zăpadă înainte de masa de prânz?

— Da, ar fi nostim, zise ea, cotrobăind prin cutie.

— Oh, baclavale! îmi plac la nebunie baclavalele.

— Dacă sunt făcute cum trebuie. Crocante la exterior şi moi înăuntru.

— Absolut, spuse ea, râzând. Nici nu le-aş mânca altfel. Vezi cât de mult ar fi trebuit să ne certăm de dragul mamelor noastre, Michael? Suntem de acord şi în legătură cu felul cum ne plac baclavalele.

— Mda, zise el încet, se pare că avem foarte multe în comun.

Ea privi repede spre el, surprinsă de tonul lui deosebit de serios. Căută pe faţa lui un răspuns, ceva care să-i explice această schimbare de dispoziţie. Înainte să poată spune ceva, el se întoarse şi ieşi din cameră,

bombănind ceva în legătură cu cea de-a doua cutie cu mâncare.

Lui Michael îi plăceau baclavalele? se minună ea. Fusese oare tulburat, pentru că aveau aceleaşi gusturi? N-avea niciun sens. Trecuse destul de mult timp de când ea îl colorase în gri: derutant, neclar, ceţos. Dar se comportă din nou aşa.

El se întoarse însă în bucătărie, extrem de vesel şi exclamând în legătură cu frumuseţea zăpezii proaspete de afară, iar Mallory îşi spuse în gând că psihanaliza cuvintelor şi faptelor oamenilor nu era punctul ei forte.

După ce mâncarea fu scoasă din cutii şi aşezată la locul ei, Michael puse un ecran în faţa focului, o luă pe Mallory de mână şi o trase afară din casă.

— Priveşte, spuse el, arătându-i zăpada ce acoperea totul. Arăta ca o ilustrată. Mallory îşi puse mănuşile.

— Frumos, dar rece, spuse ea. Am face bine să ne mişcăm până nu ne îngheaţă sângele.

— Nu îngheaţă aşa de repede.

— Crede-mă. Ştiu eu cum e sângele meu. Degetele de la picioare deja au îngheţat. Şi nasul.

— Nu zău? zise el, zâmbindu-i. Ce parte a anatomiei tale urmează?

— Urechile, spuse ea. Îşi îndoi coatele şi începu să alerge pe loc. Trebuie să-mi menţin sângele în mişcare. Michael râse şi îşi scoase mănuşile din buzunar. Mallory continua să ţopăie pe loc. Din celălalt buzunar, Michael scoase o căciuliţă albastră tricotată.

— Urechile le pot proteja, zise el. Mama mi-a făcut asta.

— E drăguţă, spuse ea, fără să se oprească.

— Mallory, opreşte-te o clipă cât să-ţi pun asta pe cap.

— Oh, zise ea oprindu-se. Dar ce se va întâmpla cu urechile tale?

— Eu am sânge de bărbat. Nu îngheaţă în următoarele douăzeci de minute.

Îi îndesă căciula pe cap, controlând cu grijă dacă

urechile sunt complet acoperite. Apoi îşi băgă mâinile înmănuşate prin părul ei, aranjându-i şuviţele lungi în faţă. Ea stătu nemişcată, de-abia respirând şi-i privi fix faţa care era atât de aproape de a ei. Ochii li se întâlniră… şi apoi buzele.

Degete, nas şi urechi îngheţate fură date uitării când simţi căldura sărutului lui pătrunzându-i în corp, ca un foc de pădure. Îşi ridică mâinile peste jacheta lui, pentru a-i înconjura gâtul, şi el o trase mai aproape. Hainele groase, cu care erau îmbrăcaţi nu diminuară cu nimic senzaţia uimitoare de a fi ţinută în braţe de

Michael. Fulgi uriaşi de zăpadă cădeau peste ei acoperindu-i, dar nici unuia dintre ei nu părea să-i pese. În cele din urmă, Michael gemu şi se desprinse din îmbrăţişare.

— Eu… începu el, apoi tuşi pentru a-şi recăpăta vocea. Nu-şi slăbi strânsoarea din jurul ei. Nu ştiu ce părere ai tu, spuse el, dar eu m-am încălzit. De fapt, pot zice chiar că sunt un pic cam supra-încălzit.

— Oh, Michael, şopti ea. Michael.

— Da?

— Nimic. Doar Michael. Când mă săruţi în felul acesta nu mai găsesc nimic inteligent de spus.

— Eu aş putea recunoaşte că te doresc, că vreau să fac dragoste cu tine, dar nu sunt sigur că e ceva deosebit de inteligent.

— De ce nu e? întrebă ea, apoi respiră adânc. Spune-i, se gândi ea. Era timpul să nu mai fie timidă, să renunţe la jocuri şi la aluzii răutăcioase. Vreau să fac dragoste cu tine, Michael, zise Mallory. Te doresc foarte mult. El respiră adânc şi îşi strânse braţele în jurul ei. Îşi ridică privirea spre cer şi rămase aşa o clipă lungă, lăsând în mod intenţionat fulgii să-i cadă pe faţă. Când o privi din nou, Mallory fu uimită să constate o urmă de dure întipărită pe faţa lui.

— Nu ştiu ce să fac. Te doresc al naibii de mult, Mallory. N-am fost niciodată până acum într-o astfel de situaţie. Niciodată. Mi-e o frică de moarte să fac pasul ăsta

cu tine.

— Michael…

— Vino, spuse el, dându-i drumul din braţe şi luând-o de mână. Hai să ne plimbăm. Să nu uităm că sângele tău îngheaţă repede. Ce-ţi fac degetele de la picioare?

— Bine.

Mallory îşi muşcă nervoasă interiorul obrazului cât timp se plimbară. Privi în jur copacii înalţi acoperiţi în întregime de zăpadă, dar nimic nu reuşi s-o înveselească. Era mult prea conştientă de mâna puternică a lui Michael care o ţinea strâns, de corpul lui lângă al ei şi de liniştea apăsătoare.

Era linişte, mult prea multă linişte şi era sigură că Michael îi putea auzi bătăile sălbatice ale inimii. Şi totul în jur era alb. Ce semnifică culoarea alb? se gândi ea. Însemna oare noul? începutul? Sau era culoarea singurătăţii pe care ea o căutase? în interiorul lui Michael se dădea o luptă, o luptă puternică cu sentimentele pe care le avea pentru ea. Voia să facă dragoste cu ea, dar găsea în interiorul lui forţa necesară pentru a se rupe de ea. Oh, Michael!

— Mallory, începu el, întrerupând tăcerea, îmi înţelegi teama? Ştiu că nu-i frumos să vorbesc despre femeile din trecutul meu, dar vreau să înţelegi. N-am făcut niciodată sex doar ca să fac, ca să-mi satisfac nevoile organismului. Am dăruit atât cât am primit, am făcut dragoste. Le-am respectat pe acele femei, mi-a făcut plăcere compania lor, atât în pat, cât şi în afara patului. Dumnezeule, nu-mi vine să cred că mă plimb şi discut despre viaţa mea sexuală.

— Continuă, spuse ea încet. Te ascult.

— N-am făcut niciodată promisiuni deşarte, m-am minţit. Acele femei au ştiut întotdeauna pe ce poziţie se aflau. Da, le-am respectat şi mi-au plăcut, dar nu m-am implicat emoţional, nu cu adevărat. Nu ţi se pare că sună îngrozitor?

— Nu, înţeleg

— Dar cu tine e altfel, nu vezi? Emoţiile mele sunt

total scăpate de sub control în ceea ce te priveşte. Am simţit un bolovan în stomac, seara trecută, când ai ajuns târziu acasă. Nu mi-am putut-o scoate din minte pe Amy, pentru că era importantă pentru tine, şi… La naiba, lista ar putea continua la nesfârşit. Simt că vreau să te protejez, mă simt posesiv şi chiar gelos în ceea ce te priveşte. N-am mai ţinut la cineva atât de mult, încât să fiu gelos, de când eram în clasa a şaptea.

Îţi spun, Mallory. Pur şi simplu nu mă pot controla.

— Şi nu eşti fericit din cauza asta, nu-i aşa? întrebă ea, înghiţindu-şi nodul pe care-l simţea în gât.

— Drace, nu, nu sunt!

— Oamenii se schimbă, Michael.

— Eu nu. Ţi-am mai spus asta.

— Da, îmi amintesc.

— Şi ai fost de acord să mă ajuţi să trec prin criza asta. De aceea ne aflăm aici. Am crezut că, petrecând cât mai mult timp cu tine, voi… ei bine, până acum, tot ce-am obţinut este o durere în abdomen, pentru că vreau să fac dragoste cu tine. Şi odată cu această dorinţă vine şi frica. N-am iub… n-am fost niciodată implicat emoţional când am făcut dragoste cu o femeie.

— Doar o tăvăleală bună în pat, spuse Mallory. Să te ia naiba, gândi Mallory. Nu ştia dacă să izbucnească în lacrimi sau să-l lovească. Michael începea să se coloreze în toate nuanţele de portocaliu. Îşi interzicea să recunoască că ţine la ea. Când vorbise despre sentimentul protector pe care-l simţea faţă de ea, vorbise ca despre o boală. Nervii ei erau deja întinşi la maximum. Nu mai putea suporta. Şi adăugă ea, făcând un gest scurt cu mâna.

— Mda, păi, aşa ceva. N-a fost sex emoţional, înţelegi, dar nimic aproape de… Ei bine, ştii tu.

— Dumnezeule, Michael, îţi este oare cuvântul dragoste atât de respingător, încât nici nu-l poţi pronunţa? Oamenii se îndrăgostesc în fiecare zi unii e alţii. Se căsătoresc, fac copii, îşi petrec restul vieţii împreună. Nu este o sentinţă de închisoare e viaţă. Este un mod de a trăi.

— Nu pentru oameni ca noi, Mallory. Noi nu trăim în

felul acesta. Noi ştim exact cine suntem, ce vrem, spre ce direcţie ne îndreptăm. Fără complicaţii inutile. Suntem foarte asemănători, ca două boabe de mazăre într-o păstaie.

Asta era prea mult! O furie, imposibil de controlat, izbucni în interiorul lui Mallory şi îşi smuci mâna din mâna lui Michael. Era furioasă, rănită şi derutată şi nu ştia cu ce să înceapă.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui mie cine sunt şi ce vreau, strigă ea furioasă.

— Ce? Ce s-a întâmplat cu tine?

— Tu, asta s-a întâmplat cu mine. Mi-ai lipit o etichetă. Crezi că mă cunoşti de la A la Z, dar nu mă cunoşti deloc. Am făcut tot ce mi-ai cerut, ţi-am urmat ordinele. Ei bine, ştii ce? M-am săturat! Am şi eu drepturi, domnule Patterson. Şi am visuri dorinţe şi necesităţi. Ai spus că a face dragoste este ceva la care trebuie să consimtă amândoi. El întinse mâna după ea.

— Mallory…

— Taci din gură, spuse ea, ferindu-se de mâna lui, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Noi doi n-am consimţit asupra nici unui lucru. Eu m-am supus. Ei bine, s-a terminat. Cum rămâne cu dorinţele mele? Vreau să faci dragoste cu mine, Michael. Cred că este crud din partea ta că vrei cu atâta disperare să-ţi separi latura emoţională de cea fizică. Cred că este crud că nu te-ai gândit nici măcar o secundă la ce-mi faci mie în felul ăsta.

— Uite, eu…

— Nu merit aşa ceva, Michael? întrebă ea, dându-se înapoi, în timp ce lacrimile începeau să-i curgă repede pe obraji. Trebuie ca totul să fie sub controlul tău? Nu merită să-ţi asumi riscul de a face dragoste cu mine?

Se dădu încă un pas înapoi şi se izbi de trunchiul unui copac. Impactul loviturii scutură crengile şi o cantitate mare de zăpadă căzu pe Michael.

— Aaah! strigă el. La naiba, e rece! Mi-a intrat pe sub jachetă.

Ce era atât de amuzant, Mallory nu-şi dădea seama,

dar era. Aşa că începu să râdă. Râse până când nu mai putu respira şi se îndoi, ţinându-se cu mâinile de burta care o durea. Râse până când lacrimile de supărare fură înlocuite cu lacrimi de veselie. Râse până privi faţa lui Michael. Atunci se opri.

— O-ho, spuse ea, văzându-i expresia furioasă.

— Îmi pare bine că ţi se pare amuzant, domnişoară Carson, şuieră el printre dinţi, înaintând către ea. Încă un hohot de râs scăpă de pe buzele lui Mallory, apoi se întoarse şi o luă la goană spre casă. El se răsuci, alunecă cu un picior şi ateriză cu burta în zăpadă.

— Vino înapoi! strigă el. Se chinui să se ridice în picioare, mai alunecă o dată, apoi porni după ea. În timp ce se îndrepta spre casă, Mallory se gândi că ar alerga mai repede dacă ar înceta să mai râdă. Picioarele lungi ale lui Michael o vor ajunge foarte curând şi nu putea spune că el era în cea mai bună dispoziţie. Ar putea s-o omoare şi s-o ascundă sub zăpadă şi nimeni nu i-ar găsi corpul până la primăvară. Casa începu să se vadă, iar Mallory se bucură în sinea ei. Tăie prin curte şi ajunse la uşa de la intrare. După ce o trânti, se rezemă cu spatele de ea, răsuflând uşurată. O clipă mai târziu fu împinsă în faţă, când Michael intră ca o vijelie în casă. Ea merse cu spatele, alunecând pe parchet, până se lovi de speteaza canapelei. Se arunca peste canapea şi ateriză pe pernele moi. În clipa următoare o arătare uriaşă, cu hainele complet ude, apăru şi se trânti peste ea, acoperindu-i corpul în totalitate.

— Michael, spuse ea, în timp ce ochii albaştri îi sclipeau amuzaţi, drăguţ că te-am întâlnit aici. Apropo, cântăreşti o tonă.

— Nu, nu cântăresc o tonă, spuse el. E zăpada. Grea, udă şi rece. Zăpada care m-a udat până la piele. Zăpada care m-a transformat într-un bloc masiv de gheaţă. Zăpada scuturată pe mine de către tine.

— Nu de mine. Copacul a scuturat-o. Oh, ar fi trebuit să vezi ce mutră ai făcut. Unică, absolut unică. Hai, dă-te jos de pe mine, ca să ne schimbăm hainele astea ude.

— Nu.

— Poftim?

— Nu, nu mă dau jos de pe tine.

— Mă striveşti.

— Nu te strivesc. Îmi susţin greutatea în mâini ştii asta foarte bine.

— Vom face pneumonie.

— Focul ne va încălzi. Te simţi bine sub mine, Mallory, cu hainele ude şi tot restul. Foarte bine.

— Oh, spuse ea încet, perfect conştientă de fiecare strop de masculinitate din el… haine ude şi restul.

— Fiecare cuvânt pe care l-ai spus e adevărat, continuă el. Am fost egoist şi crud.

Am fost atât de răscolit de propriul meu zbucium interior, încât nu m-am gândit nicio clipă la tine, la sentimentele tale. Îmi pare rău. Îmi pare cu adevărat rău. Ştiu că nu faci sex ocazional şi sunt mândru că vrei să faci dragoste cu mine. Şi, Manory, meriţi să risc să-mi pierd complet controlul asupra sentimentelor mele. Voi rezolva asta cu mine însumi dacă se va întâmpla, dar, doamnă, da, meriţi acest risc.

— Oh, Michael, şopti ea.

— Voi face dragoste cu tine şi pentru tine, spuse el cu vocea răguşită de pasiune. Chiar acum. Chiar aici. Pe această pătură din faţa căminului. Prin consimţământul amândurora. Consimţi, nu-i aşa, Mallory? întrebă el, cu buzele aproape lipite de ale ei. Nu-i aşa?

Răspunsul ei fu un sunet înfundat, acoperit de gura lui Michael. Sărutul fu devastator şi ea nici nu observă că el îi descheiase haina, până când nu simţi mâna lui înmănuşată pe abdomenul ei. Valuri de dorinţă explodară în interiorul ei şi începu să se mişte nerăbdătoare sub el.

— Pauză, şopti el, ridicându-se. Stând lângă canapea, el îşi scoase repede mănuşile şi jacheta. Mallory se aşează pe canapea şi începu cu mâini tremurătoare să-şi scoată mănuşile, pantofii, ciorapii uzi şi căciula albastră. Cu spatele la Michael îşi coborî încet haina de pe braţe. Acesta era momentul, cânta inima ei. Momentul pe care-l aşteptase, pentru care se rugase atâta. Va face dragoste cu

bărbatul pe care-l iubea.

— Mallory. Vocea lui era ca o catifea de culoare indigo, se gândi ea visătoare şi se întoarse încet cu faţa spre el. Pulsul i se acceleră când privirea se opri asupra corpului lui gol. Flăcările din cămin îl luminau, făcându-i pielea bronzată să lucească precum o statuie. Pieptul lat şi picioarele musculoase erau acoperite cu cârlionţi de păr întunecat. Erecţia puternică îi arăta dorinţa pentru ea.

Acesta era Michael. Bărbatul. În toată splendoarea lui. Era tot şi mai mult chiar decât îşi închipuise ea vreodată.

— Michael! Numele lui suna ca o rugăminte, pe buzele ei.

El se apropie şi-i cuprinse faţa în mâini. Îi sărută fruntea, obrajii, vârful nasului, gura. Ea îşi plimbă mâinile pe pieptul lui, savurând senzaţia produsă de părul şi de muşchii lui de oţel. El apucă marginea tricoului ei şi i-l scoase peste cap. Apoi scoase sutienul şi-şi ţinu respiraţia în faţa frumuseţii ei.

— Frumoasă, spuse el, cuprinzându-i în mâini sânii goi. Eşti atât de frumoasă!

Îşi puse mâinile pe mijlocul ei şi-şi aplecă capul pentru a-i cuprinde în gură sfârcul de un roz întunecat. Mallory suspină de plăcere şi se prinse de umerii lui. El se mută la celălalt sân şi ea îşi arcui spatele şi închise ochii pentru a savura fiecare senzaţie.

— Michael, şopti ea. Oh, te rog. El îngenunche în faţa ei, mângâindu-i pielea mătăsoasă de pe coapse. Picioarele nu o mai susţinură şi ea îngenunche în faţa lui, iar el îi supse cu putere gura. Dintr-o singură mişcare o ridică în braţe, apoi se lăsă jos, împreună cu ea, pe pătura din faţa căminului. Ea se lipi de corpul lui puternic, în timp ce continuau să se sărute sălbatic. Singurele zgomote care se auzeau erau focul care trosnea şi respiraţiile lor întretăiate.

Michael o înălţă deasupra corpului său pentru a putea ajunge din nou la sâni. Începu să traseze cercuri cu limba-n jurul unuia, apoi îl trase cu putere în gură. Ea îi

şopti numele, gemând de plăcere.

Apoi, el se rostogoli astfel că ea ajunse sub el. O privi direct în ochi, iar Mallory văzu că ai lui erau întunecaţi de dorinţă.

— Spune-o din nou, spuse el cu vocea încărcată de pasiune. Spune-mi că mă doreşti. Spune-mi, Mallory.

— Da, oh, da, te doresc. Te rog, Michael, nu mă face să mai aştept. Am atâta nevoie de tine. El o pătrunse încet, privindu-i faţa, în timp ce se adâncea în ea. Ea zâmbi şi se desfăcu pentru a-l primi. El pătrunse adânc, tot mai adânc, unindu-şi corpul cu al ei şi devenind unul singur. Apoi o sărută uşor, aproape reverenţios şi începu să se mişte. Îşi strecură mâinile sub şoldurile ei şi o ridică spre el, începând străvechiul dans al dragostei. Ea îi primi fiecare mişcare fără să ezite, strigând de plăcere. Culorile aprinse ale pasiunii o orbiră şi se agăţă de el cu putere.

Dragostea lui Michael era aşa cum îşi închipuise: bogată, sinceră. El dăruia şi ea primea beuroasă ceea ce el oferea, răspunzându-i cu toată inima ei. Se înălţă sus, tot mai sus, căutând, până ce curcubeul care o cuprinse dispăru şi ea cunoscu extazul absolut.

— Michael! strigă ea. El îi acoperi gura cu a lui, în timp ce corpul i se cutremură. Apoi se prăbuşi peste ea, îngropându-şi faţa în părul ei parfumat. Niciunul nu vorbi şi nu se mişcă. Focul trosnea, iar ei stăteau întinşi la căldura lui. Apoi, el se ridică şi-i privi faţa îmbujorată.

— Incredibil, spuse el, cu vocea încă plină. Se dorinţă. N-am simţit niciodată… Incredibil.

— Da, aşa eşti, spuse ea zâmbind.

— Nu eu. Noi. Împreună. Sunt prea greu?

— Nu, eşti minunat.

— Mă voi da la o parte. Pe săptămâna viitoare îi plasă mici sărutări de-a lungul gâtului.

— S-ar putea să ni se facă foame până atunci, spuse ea, râzând.

El îşi scutură capul şi-i zâmbi.

— Aş renunţa chiar la untul de alune şi la maioneză, ca să fac dragoste cu tine.

— Fir-aş a naibii! Nu zău? El aproba din cap, apoi zâmbetul îi dispăru.

— Nu vreau să încep să mă gândesc acum, Mallory, spuse el cu voce scăzută. Ceea ce am împărţit amândoi a fost fantastic. Tot ce vreau să fac este să te privesc, să te sărut, să te simt. Vreau să-mi umplu simţurile de tine, Mallory Carson. Mă voi gândi mai târziu, zise, aplecându-şi capul spre al ei. Mult mai târziu.

Dorinţa îi cuprinse din nou. Plutiră din nou împreună spre tărâmul de culori şi zăboviră acolo. Apoi Mallory îl strânse pe Michael cu putere în braţele sale. Îşi lipi buzele de umărul lui şi-i gustă pielea sărată. El se întinse şi trase cuvertura de pe canapea peste ei. Apoi, la lumina slabă a focului, adormiră, ţinându-se în braţe. Mallory deschise ochii şi se întrebă ameţită unde se afla. În timp ce somnul i se risipea, întoarse capul şi-l văzu pe Michael dormind.

Era atât de frumos, se gândi ea. Chiar şi adormit avea acea aură a puterii. Făcuseră dragoste… Nu existau cuvinte care să descrie, care să exprime extazul trăit. Dumnezeule mare, cât îl iubea!

Se mişcă puţin pentru a-şi privi ceasul şi fu şocată să constate că era ora cinci după-amiază. Stomacul ei scoase un sunet care-i aminti că nu mâncase nimic de dimineaţă. Dar nu voia să părăsească paradisul braţelor lui Michael. Nu voia să-l trezească din somnul atât de liniştit, pentru că atunci va începe să se gândească la ceea ce se întâmplase între ei. Spusese că va amâna orice gând, va închide toată această întâmplare într-unul din sertarele minţii lui, dar ea ştia că nu putea rămâne acolo la nesfârşit. Dacă va fi furios pe sine că n-a rezistat în faţa dorinţei fizice? Dacă îi va părea rău că au făcut dragoste? Nu, hotărî Mallory, nu se va întrista şi nu va suferi acum, pentru lucruri care nu se petrecuseră încă. Dar dacă… O mână caldă se aşeză peste abdomenul ei şi ea tresări surprinsă.

— Cineva cântă aici la o chitară bass, spuse Michael cu voce somnoroasă. Ţi-e foame?

— Mor de foame, răspunse ea, întorcându-se cu faţa spre el şi zâmbind.

— Hai să facem un duş, apoi vom mânca. Facem duş separat, altfel nu vom mai ajunge să mâncăm niciodată. Voi fi un gentleman şi te voi lăsa pe tine mai întâi.

— Vrei de fapt să găseşti baia încălzită şi plină de aburi.

— Mă voi încălzi şi voi scoate aburi, dacă nu-ţi iei fundul ăsta drăguţ de lângă mine, spuse el, căutându-i sânii cu mâna.

— Am plecat. Îl sărută repede, apoi traversă camera. Îşi luă geanta de voiaj şi peste câteva minute se afla deja sub apa fierbinte a duşului. Sânii îi erau sensibilizaţi de mângâierile lui Michael, iar corpul o durea din cauza dormitului pe podea. Dar se simţea minunat. În dormitorul lui Michael se îmbrăcă în pantaloni de catifea reiată de culoare neagră şi un tricou mov de angora. Apoi, fluierând veselă intră în living. Zâmbetul îi dispăru când îl văzu pe Michael.

El înteţise focul din cămin şi stătea gol în faţa lui, frumos ca o statuie. Se sprijinea cu mâinile de marginea poliţei cu atâta putere, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Ea îl văzu respirând adânc, cutremurându-se, iar apoi umerii îi căzură, zdrobiţi parcă de greutatea gândurilor care-l frământau.

Un fior rece o străbătu pe Mallory. În interiorul lui Michael se dădea o bătălie. Cine oare va câştiga?

CAPITOLUL 8

— Duşul îţi aparţine, zise Mallory, forţându-se să imprime o notă de veselie vocii ei.

— Ce? Michael se întoarse şi o privi. Oh, da, mă duc imediat. O sărută în grabă pe buze când trecu pe lângă ea, apoi îşi luă valiza şi dispăru în baie. Mallory îl urmări cu privirea, simţind o durere puternică în inimă. Era clar, îşi zise ea, că făcuse acel lucru pe care-l amânase mai devreme. Nodul pe care-l simţi în gât îi arăta că nu era deloc optimistă în privinţa rezultatului.

Oftând, îşi luă hainele ude şi le agăţă la spălătorie. Apoi pregăti masa şi scoase din frigider ingredientele pentru o salată.

— Mâncăm fripturi la cină, spuse Michael, intrând în bucătărie. Era îmbrăcat în blugi şi un tricou vişiniu. Fripturi mari, groase, în sânge. Faci o salată. Foarte bine. Ce altceva? Ştiu. Vom încălzi pâinea franţuzească. Mamă, ce foame îmi e!

Ea îl privi, căutând pe faţa lui un semn care să-i arate că acea veselie era forţată, dar nu găsi nimic. El scoase două fripturi din frigider, exclamă ceva legat de subţirimea lor, le spălă şi le puse apoi pe grătarul din cuptor.

Avea nevoie să mănânce, îşi spuse Mallory. Poate că după ce va mânca, va pricepe mai uşor acţiunile lui Michael. Ştia că îl găsise adâncit în gânduri în faţa focului. Simţise practic emanând tensiunea care-l consuma pe dinăuntru.

Acum era vesel şi bine dispus. Chiar fluiera!

În timp ce rupea salata, Mallory privi afară pe geam. Ninsoarea se oprise şi se înserase. Norii cenuşii mai acopereau încă cerul, acoperind stelele. Mallory avea senzaţia că ea şi cu Michael ajunseseră pe un tărâm necunoscut, precum Dorothy în ţinutul Oz. Dar acea călătorie fusese un vis, pe când ceea ce trăiau ei era realitate. Doamne, nu voia ca Michael să o părăsească. Îl iubea, voia să-şi petreacă tot restul vieţii alături de el. Şi mai spunea, că nu visa cu ochii deschişi!

— Hei, îţi aduci aminte de mine? zise el, cuprinzând-o cu braţele după mijloc. Smulsă din visare, ea îl privi peste umăr.

— Nu. Cine eşti?

— Sunt tipul care a făcut dragoste cu tine în faţa focului.

— Ce a făcut? Unde? El o răsuci şi o lipi de el.

— Hai să vedem dacă îţi pot reîmprospăta memoria, spuse el. Gura lui se lipi de a ei şi ea oftă de plăcere, îşi plimbă mâinile peste spatele lui, savurând căldura pe care o degaja. Inima îi bătea repede când el îşi ridică privirea.

— Ei bine? o întrebă el.

— Îmi amintesc cine eşti, spuse ea, zâmbindu-i. Mikey, nu-i aşa?

El chicoti şi o lovi peste fund. În timp ce Michael întoarse fripturile pe cealaltă parte, ea băgă pâinea în cuptor să se încălzească. Curând mirosul de pâine caldă şi friptură în sânge umplu încăperea şi stomacul ei făcu din nou zgomot.

— Am auzit, spuse Michael. Ar fi mai bine să te hrănesc înainte de a muri de foame. Stai jos, doamnă: masa este gata. Mâncarea fu delicioasă şi niciunul nu vorbi câteva minute, până ce îşi potoliră foamea. Mallory tocmai ducea furculiţa la gură când văzu o încruntătură pe faţa lui Michael.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu, doar… hai să ne bucurăm de acest weekend, bine? Fără discuţii aprinse, fără să ne căutăm în suflete. Vreau să fiu cu tine. Să râdem şi să vorbim. Să facem dragoste. Orice altceva mai poate aştepta. Nu îţi ordon, ci te rog. Ai avut dreptate când ai spus că până acum eu am condus totul. Ce părere ai? Vrei să uităm de restul lumii cât suntem aici?

— Da, spuse ea zâmbind. Sună minunat. Timp împrumutat, gândi ea. Momente furate. Nebunesc sau nu, avea de gând să facă aşa cum o rugase el.

— Dacă nu îţi poţi termina friptura, spuse el, aplecându-se şi privind în farfuria ei, te ajut eu.

— Atinge-te numai şi te înţep cu furculiţa asta. Am de gând să mănânc până la ultima bucăţică.

— Uhu, zise el, dându-se înapoi în scaunul lui. Eşti periculoasă în acţiune.

— Şi tu eşti la fel, Patterson, spuse ea, mişcându-şi sprâncenele.

— Îmi place când vorbeşti urât. Ea râse. Pe toată durata mesei vorbiră despre filmele pe care le văzuseră, despre campionatul de baschet de la Universitatea din Arizona şi diverse alte subiecte neutre. Încă nu terminaseră de vorbit când terminară de mâncat şi se apucară să strângă împreună în bucătărie.

— Mary Louise te-a învăţat să găteşti? întrebă Mallory în timp ce ştergea masa.

— Da. Mă punea să stau pe un scăunel şi să fac prăjituri încă de pe vremea când mergeam la grădiniţă. Mai târziu m-a învăţat să pregătesc o masă completă.

Spunea că soţia mea trebuie să-mi fie partener, nu servitoare. Tata era răspunzător cu spălatul rufelor. Părinţii mei aveau destui bani ca să ia o menajeră care să facă toate astea, dar au considerat că e important să învăţ să-mi port singur de grijă.

— E foarte bine, spuse Mallory. Pari să fi avut o copilărie fericită.

— Am avut. Aproape perfectă. Câteva bătăi în timpul şcolii, dar nimic semnificativ.

— Bătăi cu pumnii? De ce?

— Odată, când eram în clasa a şasea, am avut concurs de făcut prăjituri şi i-am spus unei fetiţe că a ars prea tare prăjiturile, iar alteia că trebuia să cearnă făina de două ori, dacă voia ca prăjitura să nu fie tare ca piatra. Una din fete mi-a spart nasul.

— Bine ţi-a făcut, spuse Mallory, râzând.

— Niciunul dintre băieţi nu îndrăznea să se lege de mine, pentru că eram mai mare decât ei. Am făcut sport pe toată durata liceului şi şi-au dat seama curând că nu trebuie să se pună cu mine. Îmi place să gătesc. Începi de la nimic şi poţi să faci tot ce vrei.

— Eşti stăpân pe situaţie, zise ea repede, aşezând scaunele în jurul mesei.

— Da, cred că da. Nu m-am gândit niciodată până acum. Bine, acum dacă am terminat, hai să ne bem cafeaua în faţa focului. Se aşezară pe pătură şi se sprijiniră de canapea, întinzându-şi picioarele spre foc. Pentru un timp niciunul nu vorbi.

— Focul ăsta este de-a dreptul hipnotic, spuse Michael în cele din urmă.

— Da, m-a topit de tot.

— Mallory… Privi în ceaşca de cafea. Sunt foarte bucuros că eşti aici. E foarte plăcut să stau cu tine în faţa focului. Îţi mulţumesc pentru… pentru tot.

Mulţumesc şi la revedere? se întrebă ea. A fost

minunat, poate ne mai întâlnim?

— Vrei să guşti o baclava? o întrebă el.

— Ce? Oh, nu, sunt încă plină de la cină. Mănâncă dacă vrei.

— Mai pot să aştept. Îi dădu la o parte părul de pe faţă. Aş vrea să dormi în patul meu la noapte, Mallory, spuse el. Vreau să fac dragoste cu tine şi apoi să mă trezesc lângă tine mâine dimineaţă. Din nou repet, nu-ţi ordon, ci te rog. Se opri şi o privi direct în faţă. Vrei?

— Da. Da, vreau. Ce părere ai de asta? N-am petrecut niciodată o noapte întreagă cu un bărbat, nu m-am trezit niciodată lângă cineva pe care… Pe care să îl iubesc, continuă ea în gând. Ce vreau să spun este că eu… Ei o întrerupse.

— Sunt încântat şi onorat să aud asta. Eşti o femeie rară şi deosebită, Mallory Carson. Ea îi zâmbi, un zâmbet plin de căldură, apoi se priviră unul pe altul o clipă lungă. O emoţie, pe care Mallory n-o putu descifraşi străbătu faţa lui Michael şi ea îşi aplecă faţa spre el pentru a-l studia.

— Am ceva pe nas?

— Nu, dar uneori treci foarte repede de la o stare la alta, asta-i tot. E dificil să ţin pasul cu tine. Dar, de fapt, am ştiut de la început că eşti iute ca o rachetă.

— Da, spuse el, întorcând capul şi privind în foc. O rachetă. Şi un tip controlat, stăpân pe situaţie. Aşa-i?

— Da, aş spune că a fost o descriere ce ţi se potriveşte perfect. El râse. Un râs care-i provoca fiori lui Mallory. Îl privi, în timp ce-şi termina cafeaua, apoi puseră ceştile goale lângă cămin. După ce mai adăugă un buştean pe foc, se aşeză, oftând lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, Michael? întrebă ea. Puse mâna pe umărul lui şi-i simţi muşchii tensionaţi. Ştiu că ai spus că nu vrei ca ceva să-ţi tulbure acest weekend, dar e evident că te frământă ceva. Eşti ca o coardă întinsă. El îşi lăsă capul pe spate şi o privi derutat.

— Mă cunoşti atât de bine? o întrebă el. Întotdeauna am crezut că mă pricep să-mi ascund sentimentele şi problemele destul de bine. Nimeni, în afara mamei mele n-

a reuşit să vadă dincolo de masca pe care mi-o pun.

— Te cunosc atât de bine, spuse ea. Dar şi tu simţi când sunt supărată.

— Tu dai măcar nişte indicii. Arunci o tonă de zăpadă peste cine te-a supărat.

Ea izbucni în râs.

— Nu eu am făcut-o, ci copacul.

— Voi bate copacul. Ah, Mallory. Vino aici. Îşi petrecu braţul după umerii ei. Fără discuţii şi gândit în profunzime, îţi aminteşti?

Ea se ghemui mai aproape, aşezându-şi capul pe umărul lui. El începu să-i mângâie încet braţul, într-un fel care-i produse fiori.

— Ţi-e frig? o întrebă el.

— Deloc.

Flăcările dansau şi trosneau, în timp ce ei stăteau şi le priveau. Mallory zâmbi simţindu-l pe Michael că se relaxează, simţind tensiunea dispărând din corpul lui puternic. Da, îl cunoştea, gândi ea. Îl cunoştea şi îl iubea. La suprafaţă părea că ştie exact cine este şi ce vrea. Era cu siguranţă invidiat pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă, de cei care nu încetau să-şi pună întrebări şi să se îndoiască. Dar ea îl cunoştea foarte bine. În clipa de faţă era foarte nesigur, derutat de emoţiile pe care ea i le producea. Lupta împotriva lor, furios că aşa ceva i se întâmplă tocmai lui. El chicoti deodată şi ea îşi înclină capul într-o parte pentru a-l privi.

— Mă gândeam, spuse el, la mamele noastre. Dacă nu a fost cu adevărat un concurs de bridge, s-ar putea să se fi plictisit şi să-şi fi încercat norocul la schi.

— Oh, te rog, nu spune aşa ceva. N-aş putea suporta aşa ceva.

— Sunt într-adevăr o figură, nu-i aşa?

— Michael, cum a murit tatăl tău?

— Un accident de avion. O furtună nenorocită s-a produs pe neaşteptate în munţi, când el zbura spre casa de la Denver. Avionul s-a prăbuşit. Vocea lui era lipsită de orice emoţie, ascunzând durerea pe care el o simţea de pe

urma acestei pierderi.

— Îmi pare rău, Michael, zise ea, atingându-i braţul. El oftă.

— Da. Dar tatăl tău?

— Cu mulţi ani în urmă, înaintea zilei de naştere a mamei mele, a trebuit să meargă cu nişte afaceri la Phoenix. Era hotărât să-şi petreacă cu ea acea zi, aşa că a pornit înapoi în timpul nopţii. Nici nu ieşise din oraş, când a fost lovit de un şofer beat. Poliţia a sunat-o pe mama şi ea a zburat imediat la spitalul din Phoenix. Aveam doar zece ani, aşa că m-a lăsat la o vecină.

— Şi?

— A mai trăit doar câteva ore după ce ea a ajuns la spital.

— La naiba, spuse Michael, clătinând din cap. Amândoi au murit pe drumul spre casă, în timp ce se întorceau la familiile lor. Şi soţiile lor au rămas singure. Se ridică în picioare şi rămase în faţa focului, îndesându-şi mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor. Privi fix focul ce ardea în cămin.

— Există diferite riscuri în dragoste, Michael, atât fizice, cât şi emoţionale. Dar sunt convinsă că nici părinţii tăi, nici ai mei, n-ar proceda altfel, dacă ar lua-o de la început. El nu răspunse, ci continuă să privească focul.

— Oh, nu înţelegea? se gândi ea. Îşi riscase o dată sentimentele, atunci când făcuse dragoste cu ea. Şi acum, toate spaimele lui erau mai aproape de suprafaţă, reflectându-se în durerea care îi era întipărită pe faţă şi în ochi.

Cât de mult ar fi dorit să-l ia în braţe, să-l liniştească şi să-l asigure de dragostea ei. I-ar fi spus că-l iubeşte, o dată şi încă o dată, i-ar fi spus că bucuriile pe care le-ar putea trăi împreună ar fi cu mult deasupra riscurilor. Dar acestea erau numai cuvinte. Cuvinte ce puteau fi strivite de îndoielile şi spaimele lui. Sentimentele lui faţă de ea erau situate undeva adânc şi trebuiau protejate cu grijă şi răbdare, ţinea la ea, ştia acest lucru. Dragostea pentru ea era în inima lui, aşteptând ocazia să se dezvolte. Dar lăsată

singură şi neglijată, ar fi murit.

— Mallory, spuse el cu o voce încordată, întorcându-se cu faţa spre ea.

— Da?

— Vrei o baclava?

— Vreau mai multe chiar, spuse ea, zâmbindu-i.

— Mă duc să le aduc, zise el, pornind spre bucătărie. Aduc şi nişte furculiţe ca să le putem mânca. Ea îl privi, mergând prin cameră, înţelegând că el împingea din nou totul undeva, în adâncul minţii lui. Aşa să fie! Va aştepta şi nu va renunţa la el fără să lupte. Îşi va avea propria panglica roz de satin. Încrederea în ea însăşi. Avea clasă. Avea o inimă plină de dragoste pentru Michael Patterson.

El se întoarse cu baclavalele şi două furculiţe lungi, declarând că era campionul baclavalelor din statul Arizona. Ea îi scoase limba şi-i spuse că îl întrecea cu ochii închişi.

— Arma dumneavoastră, doamnă, spuse el, întinzându-i furculiţa. Vreau numai să te avertizez că eu am vorbit serios. Crocante la exterior, zemoase în interior, baclavalele mele vor fi catalogate o adevărată artă culinară.

— Îmi pare rău prietene, spuse Mallory. Ţi-ai găsit naşul. Am fost campioană la baclavale când aveam paisprezece ani, în echipa de cercetaşi. Te întreci cu o profesionistă, Patterson.

— N-ai nicio şansă, Carson. În următoarea oră se distrară de minune. Se acuzară unul pe altul că a trişat, râseră încântaţi când unul din ei nu nimerea baclavaua direct în gură şi se îndopară, până nu mai putură, cu prăjiturile însiropate.

— Declar scorul egal, spuse Michael în cele din urmă. Simt că mor. De ce am mâncat atât de multe? Mă doare stomacul de mor!

— Da? spuse Mallory. Eu nu am nimic.

— Ah, da? întotdeauna ai tenta asta verzuie, ha?

Ea râse şi se trânti pe pătură, ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Ceea ce ne trebuie acum, spuse el, lăsându-şi uşor corpul peste al ei, este ceva care să ne abată gândurile de la starea precară a burţilor noastre. Zâmbi spre ea. Ai vreo propunere?

— Păi, să vedem. Am putea vorbi despre vreme sau despre situaţia economiei.

— Două propuneri, zise el, aplecându-şi încet capul spre al ei. Încă una şi e rândul meu.

— Am găsit. Legea aceea tâmpită în legătură cu menţinerea cailor înăuntrul limitelor oraşului.

— Ai terminat.

— Oh, bine, admise ea, încercuindu-i gâtul cu braţele. Nu sunt trimisă la duş acum?

— Mai târziu, după un lung, lung popas în patul meu.

— Nu vrei să faci şi tu nişte propuneri?

— N-aş pierde asta pentru nimic în lume, şopti el, apoi îi acoperi gura cu a lui.

Pasiunea izbucni în interiorul lor ca un chibrit aruncat peste o căpiţă de fân uscat. Inima lui Mallory bătea cu putere când îţi împleti limba cu a lui Michael. Îi simţi excitarea, presându-se de corpul ei, tare şi completă. Un geamăt îi răsună în urechi şi nu ştiu dacă scăpase din gâtul lui sau al ei, dar nu-i păsa. Nu-i păsa decât să-l aibă pe Michael. El se rostogoli de pe ea şi se ridică, apoi îi întinse mâna. Ea i-o dădu şi se lăsă ridicată în picioare. Buzele li se întâlniră din nou.

— Te doresc, spuse el răguşit.

— Da, fu tot ce reuşi ea să spună. El o conduse în dormitor şi aprinse o veioză mică de pe noptieră. Apoi o trase pe Mallory în braţele lui şi o ţinu, doar o ţinu, pentru o clipă infinit de lungă. Ea îşi puse capul pe pieptul lui şi-i auzi bătăile inimii. Îşi strecură apoi mâinile sub tricoul lui şi-şi băgă degetele sub cordonul blugilor, simţindu-i muşchii, încordându-i-se sub atingerea ei. Îi trase tricoul în sus, ridicându-se pe vârfuri pentru a putea să-l scoată peste cap. Când el îşi duse mâna la catarama curelei îl opri, cerându-i să facă ea acest lucru. Apoi, la fel cum făcuse el în faţa focului, îi coborî încet blugii peste şolduri

şi coapse. El rămase gol în faţa ei şi Mallory îngenunche. El întinse mâna după ea, dar ea îşi scutură capul.

— Lasă-mă să te iubesc, şopti ea, plimbându-şi degetele pe picioarele lui goale. Sărutările ei fierbinţi şi mângâierile dulci îl făcură să-şi încleşteze pumnii. Respiraţia i se accelera, pe măsură ce atingerile ei deveneau mai intime şi începu să tremure din tot corpul.

— Nu pot... să mai... rezist mult timp, spuse el, gâfâind.

— Nu-ţi place? întrebă ea cu o voce neliniştită.

— E fantastic. Tu eşti fantastică. Dar... Ea se ridică şi-şi scoase repede hainele, apoi îşi lipi corpul gol de al lui. Amândoi oftară simţindu-se unul pe altul şi mâinile lui Mallory începură să alunece seducător pe pieptul lui, mai jos şi mai jos şi...

— Destul! spuse Michael, apucându-i braţele. O ridică şi o duse la pat, aşezându-se lângă ea. Fără să mai aştepte, ea se deschise pentru a-l primi. O pătrunse cu o forţă care îi luă pentru o clipă respiraţia. El înaintă adânc, tot mai adânc, până ce ea începu să tremure. Făcură dragoste sălbatic, dar nu cu mai puţină dăruire. Căutară împreună eliberarea şi când sosi momentul, ceva explodă în interiorul lor ca o furtună dezlănţuită. În liniştea care urmă, se agăţară unul de celălalt, revenind treptat la realitate.

— Oh, Michael, şopti Mallory.

— Ştiu.

— Minunat.

— De necrezut. Trebuie să mă dau la o parte de pe tine.

— Nu pleca. Stai exact unde eşti.

— Tu ai vrut-o. Mă simt atât de bine unde mă aflu.

— Şi eu la fel.

— Am fost prea sălbatic cu tine, Mallory.

— Nu. Nu, a fost fantastic.

— Mă scoţi din minţi. Unde ai învăţat să... Las-o baltă, nu vreau să ştiu.

— Tu m-ai învăţat ieri, în faţa focului. N-am mai făcut

niciodată până acum aşa ceva. Am vrut să-ţi dărui exact ce mi-ai dăruit tu mie.

— Înveţi repede.

— Ţi-a plăcut?

— Aproape am murit, dar cred că m-ar fi găsit zâmbind cu gura până la urechi. Acum înţeleg expresia „Paradis şi Iad”. Şi eu înţeleg ce înseamnă să faci dragoste. Am făcut-o! Am făcut dragoste.

— Ţi-am spus că vom face, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc.

— Chiar că trebuie să ies din tine. Eu… Mallory, încetează să te mai mişti aşa sau mă vei face să încep ceva ce voi fi foarte fericit să termin.

— Mă mişc? Aşa? Sau aşa? Care dintre aceste mişcări vrei să încetez?

— Prea târziu.

— Oh, slavă Domnului. Mult, mult mai târziu adormiră, cu capetele pe aceeaşi pernă, Mallory dedesubtul bărbiei lui Michael. Când ea se mişca el îşi întărea automat strânsoarea în jurul ei, deşi niciunul nu se trezea. Deodată, o rafală de vânt se izbi de fereastră de parcă ar fi căutat un loc pe unde să intre la căldura din interior. Dar imediat plecă mai departe, de parcă nu voia să deranjeze perechea ce se odihnea fericită în liniştea camerei.

Primul lucru pe care Mallory îl percepu când se trezi fu mirosul. Cafea. Aroma puternică o făcu să deschidă un ochi, suficient pentru a vedea o mână bronzată ce ţinea o cană direct sub nasul ei.

— Cafea, mormăi ea, deschizând şi celălalt ochi.

— Adusă la pat, spuse Michael. Nu vreau să fiu lovit a doua oară de o cărămidă ca să pricep ce se întâmplă. Doamna mea, nu e ea însăşi până nu-şi bea cafeaua. Doamnă, cafeaua dumneavoastră. Ea îşi plimbă încet privirea, hotărând în mintea înceţoşată încă de somn să amâne plăcutul moment, când dădu cu ochii de Michael. Privirea îi căzu pe pieptul lui gol, acoperit de cârlionţi întunecaţi, pe umerii largi, gâtul puternic şi apoi pe faţa

frumoasă care îi zâmbea.

Amintirile nopţii de dragoste îi reveniră în minte şi ea îi zâmbi la rândul ei, simţind crescând în adâncul ei senzaţia deja familiară a dorinţei, întâlni privirea lui Michael. El respiră adânc.

— Aceasta este o privire foarte aprinsă, foarte sexy, pe care mi-o arunci, iubito.

— Îmi amintesc doar… spuse ea, căscând… nişte lucruri foarte aprinse şi sexy, pe care le-am făcut.

— Ce ruşine! Ce face o fetiţă cuminte ca tine cu amintiri atât de îndrăzneţe?

— Savurează fiecare detaliu, spuse ea, ridicându-şi perna la spate şi sprijinindu-se de ea. El luă aşternutul şi-i acoperi sânii goi. Când luă mâna, aşternutul alunecă din nou până la talie. El gemu.

— Dă-mi o pauză, Mallory.

— Hmmm? spuse ea, numai inocenţă.

— Uite. Bea asta. Eşti foarte ciudată până îţi iei porţia de cofeină, încât ar fi păcat.

Ea râse uşor. El o sărută repede şi apăsat, apoi începu să meargă prin cameră. Ea admiră priveliştea, pentru că el era îmbrăcat numai cu nişte blugi strâmţi, coborâţi jos pe şolduri. Oftând mulţumită, sorbi o înghiţitură din cafea.

— Doamna mea, repetă ea încet. Aşa o numise Michael. Doamna lui. Probabil că pentru el nu însemna ceva deosebit, dar ei îi sunase minunat. Doamna lui Michael, dragostea lui, femeia lui, soţia lui, mama… Opreşte-te! Se lăsa purtată mult prea departe de imaginaţie. Nu trebuia să se gândească la nimic înainte de a-şi bea cafeaua. Privi spre ceas şi se încruntă când văzu că era trecut de zece. Timpul zbura foarte repede şi curând vor trebui să plece de pe munte şi să se întoarcă la realitate. Şi mâine, Michael pleca în California pentru trei zile. Şi nopţi.

— Uh, suspină ea. Şi ce va fi când se va întoarce din California? se întrebă ea. Va folosi timpul cât se va afla departe de ea, pentru a-şi pune ordine în gânduri, pentru a

analiza ceea ce se întâmplase între ei şi pentru a hotărî ce va face în viitor? Iar începea să se gândească ca o cobe. Trebuia să se concentreze şi să fie înfierbântată, sexy. Să fie doamna lui Michael. Fără tristeţe astăzi. Nu astăzi.

— Micul dejun e gata în zece minute, strigă Michael.

— Vin, răspunse ea. Îşi luă cana, apoi dădu la o parte aşternuturile şi se îndreptă spre duş. Câteva minute mai târziu, când intră în bucătărie, Michael aşeza pe farfurii ouă, şuncă şi pâine prăjită.

— Exact la timp, spuse el, întorcându-se spre ea. O luă în braţe. Ai băut toată cana? Te simţi mai omeneşte acum? Miroşi bine şi arăţi fantastic. Voi verifica ce gust ai. Îi dădu un sărut lung şi nespus de dulce şi ei îi tremurară picioarele când îi dădu drumul.

— Toate sistemele îţi funcţionează, zise el. Bună dimineaţa, Mallory Carson.

— Bună, Michael Patterson.

— Hai să mâncăm cât mâncarea e caldă. Apoi vom face un om de zăpadă. Unul mic, ţinând cont că cea mai mare parte a zăpezii s-a topit. Aşază-te.

În timp ce mâncau, Mallory îl întrebă despre conferinţa la care urma să ia parte. El îi spuse că se va ţine la *Hilton Hotel*, în Los Angeles şi că vor lua parte avocaţi din toată ţara. Da, adevărat, el era vorbitorul principal şi dacă se purta frumos cu el îi promise să-i dea un autograf. Ea îi trânti o grămăjoară de gem de căpşuni pe vârful oului lui. El îi mulţumi politicos şi mâncă până la ultima bucăţică. Afară, era senin şi rece. Mallory îşi începu alergatul pe loc, în timp ce Michael îşi rotea ochii în jur pentru a descoperi peticele de zăpadă rămase la baza copacilor. Omul de zăpadă fu mic de înălţime şi se topi repede când soarele începu să încălzească mai puternic. Când capul ajunse la picioarele lui Mallory aceasta strigă, deznădăjduită. Începură o bătaie cu bulgări de zăpadă, declarându-se amândoi câştigători şi, în cele din urmă, se întoarseră amândoi în casă, uzi până la piele.

— Un duş fierbinte, spuse Michael, clănţănind din dinţi.

— Şi eu. Eu mai întâi, zise Mallory, dându-şi jos jacheta udă. Ohhh, ce frig îmi e.

Mi-a îngheţat sângele. Sunt sigură de asta. Pa. Fugi în baie şi nici nu intră în duş, când un Michael în pielea goală i se alătură. Ea fu surprinsă, dar apoi îi zâmbi.

— Să te spăl pe spate, doamnă? întrebă el.

— Bine. Şi apoi eu te spăl în faţă.

— U-hu, zise el chicotind. Cred că am dat de bucluc.

— Paradis şi Iad, Michael. Paradis şi Iad.

— Sunt dur. Mă pot descurca. Eu… Mallory! Ultimul lucru pe care reuşiră să-l facă fu să se şteargă unul pe altul cu prosopul. Se rostogoliră apoi în pat şi se căutară cu o dorinţă nestăpânită. În timp ce zăceau unul în braţele celuilalt, Mallory îi trasa mici cerculeţe pe piept, în timp ce Michael o mângâia pe spate.

— Cred că ar fi timpul să ne pregătim de plecare, spuse el. Trebuie să închidem casa şi să împachetăm mâncarea care a rămas.

— Şi să ne luăm mamele.

— Mda. Nu vreau, pur şi simplu nu vreau să mă gândesc în ce s-ar fi putut băga de data asta.

— Poate chiar au jucat bridge.

— Nu pun pariu.

— Ne vor examina ca nişte ulii, căutând un indiciu despre cum ne-am înţeles împreună.

— Calmează-te, iubita mea, spuse el. Ea râse.

— Oh, bunule Dumnezeu! Le luă mai mult de o oră să împacheteze şi să închidă casa. După ce încărcară ultimul bagaj în maşină, Michael încuie uşa din faţă.

— Îmi pare rău că plec, spuse Mallorvă fost minunat… totul, fiecare clipă.

— Într-adevăr, a fost, zise Michael, sărutând-o repede. Gata?

— Da, spuse ea. Nu, gândi ea. Voia să-l audă spunând că vor mai veni din nou. Ce însemnase acest weekend pentru Michael? O vedea oare ca pe o parte componentă a viitorului lui, ca pe doamna lui? Sau îşi dusese la bun sfârşit tratamentul acela blestemat şi acum îi va spune la

revedere? îl iubea atât de mult, şi lucrul cel mai potrivit, pe care el îl putea face, era s-o iubească la fel Doamne, simţea că devine isterică. Când se opriră pentru a-şi lua mamele.

Michael puse în spate bagajele Clarissei şi ale lui Mary Louise, iar ele se urcară pe locurile din spate.

— Bună, draga mea, îi ură Clarissa lui Mallory.

— Bună, spuse Mallory, în timp ce Michael se urcă din nou în maşină. Cum a fost concursul de bridge?

— Epuizant, zise Mary Louise. Voi dormi o săptămână. Începând de acum. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

— Trezeşte-mă când ajungem acasă, spuse Clarissa, închizând şi ea ochii.

Mallory şi Michael se priviră şi ridicară din umeri, apoi continuară drumul care cobora în serpentine. Cu fiecare milă care trecea, nodul din gâtul lui Mallory se accentua. Privi deseori spre Michael, dar nu reuşi să-şi dea seama la ce se gândea. Drumul decurse într-o linişte deplină, apăsătoare.

CAPITOLUL 9

Luni, Mallory se simţea de parcă în capul ei se derula un film. Nimeni de la Honey Bee n-o întrebă dacă îşi pierduse minţile, aşa că presupusese că, aparent, se comporta normal. Totuşi, evenimentele sfârşitului de săptămână se derulau neîncetat în mintea ei, făcând-o deseori să roşească, simţindu-se cuprinsă de dorinţă. Apoi, mai era şi acea ultimă scenă care avusese loc la ea în apartament. Clarissa şi Mary Louise fuseseră lăsate la casele lor şi Michael o condusese pe Mallory la apartamentul ei. În living-room îi refuzase oferta de a mânca sau de a bea ceva. Refuzase chiar să-şi scoată jacheta de pe el. Motivase că trebuie să meargă acasă şi să-şi împacheteze bagajele pentru călătoria de a doua zi. Părea un motiv întemeiat, dar Mallory îl simţise din nou încordat la maximum. Tensiunea din interiorul lui, sărutul rapid de rămas-bun nu-i calmaseră în niciun fel nervii şi aşa greu încercaţi.

Ziua de luni se scurse îngrozitor de lent. Singura bucurie fu atunci când mama lui Amy îi spuse că Amy petrecuse un weekend fericit împreună cu tatăl ei. Dar atunci Patty comentă ce minunat fusese acel Mikey Patterson şi filmul începu din nou să se deruleze în mintea lui Mallory.

Faptul că ploua, atunci când plecă de la Honey Bee, i se păru potrivit pentru starea ei de spirit, la fel i se păru şi faptul că nu avea nicio umbrelă, înfrigurată şi udă, intră în apartamentul ei şi se îndreptă spre baie pentru a face un duş fierbinte, înfofolită apoi într-un halat, care cunoscuse cu siguranţă şi zile mai bune, şi încălţată în papucii ei preferaţi, îşi pregăti cina, care consta din spaghetti şi o portocală. După ce îşi aminti, pentru a suta oară, cum făcuse dragoste cu Michael în faţa focului din cămin, hotărî că trebuia să înceteze. A-ţi aminti de clipele fericite era foarte plăcut, dar nu rezolva în niciun fel problema. Se întreba dacă îl va mai vedea vreodată pe Michael Patterson. Doamne, ce gând cumplit şi deprimant! Când telefonul sună, se grăbi să răspundă, sperând să fie Michael.

— Alo?

— Bună, draga mea, spuse mama ei. La naiba, gândi Mallory.

— Bună, mamă. Te-ai refăcut după weekend?

— Da, m-am odihnit. Mallory, vreau să vorbesc cu tine despre Michael.

— Ce-i cu el? întrebă ea, aşezându-se pe canapea şi simţind inima, bătându-i puternic.

— Sunt îngrijorată din cauza relaţiei tale cu el.

— Îngrijorată? Credeam că eşti entuziasmată.

— Păi, am fost, până am avut o discuţie cu Mary Louise. Michael se opune total căsătoriei, în general. Nu are nici cea mai mică intenţie de a se lega de o femeie, Mallory.

— Ştiu, spuse ea încet. Are un punct de vedere de nezdruncinat asupra acestui capitol.

— Care e total opus punctului tău de vedere, dragă,

în afară de faptul că te-ai răzgândit în privinţa căsătoriei.

— Nu, nu m-am răzgândit.

— Mă îngrijorează că tu şi Michael sunteţi atât de diferiţi în ceea ce doriţi fiecare. Vei suferi îngrozitor, dacă te îndrăgosteşti de el. Îmi dau seama că mă bag în viaţa ta, dar trebuie să-ţi spun ce gândesc. Ai grijă, draga mea, te rog. Nu vreau să te văd cu inima frântă.

— Îţi mulţumesc pentru grija ta, mamă. Te iubesc, ştii doar. Nu-ţi face griji despre asta. Ştiu perfect care e punctul lui de vedere. Şi de vreme ce ştiu, nu am cum să sufăr, aşa-i? Aşa-i!

— Oh, asta mă linişteşte. Ei, acum trebuie să plec. Mary Louise şi cu mine mergem la un club să vedem bărbaţii dezbrăcându-se.

— Ce? E absurd! De ce?

— De ce mergem? Pentru că n-am fost niciodată la aşa ceva. Viaţa este o aventură fără sfârşit. Şi nu e nimic absurd. Va fi, sper, deosebit de sexy!

— Mamă!

— Pa, pa, draga mea.

— Pa, pa, spuse Mallory, clătinând din cap, în timp ce punea la loc receptorul. Mama ei mergea să vadă bărbaţi dezbrăcându-se? Care va fi lucrul următor pe care îl va face femeia asta? Cel puţin reuşise s-o convingă că totul era în ordine. Mallory ştia că Michael era un burlac convins, aşa că nu era nicio problemă. Nicio problemă? Ha!

Telefonul mai sună de două ori în acea seară. De fiecare dată era câte un bărbat cu care Mallory se întâlnise de câteva ori în trecut, întrebând-o dacă va fi liberă în acest sfârşit de săptămână. Ea spuse că nu, că avea alt program, deşi Michael nu pomenise nimic despre când se va întoarce din California. Oare deja începuse să pună distanţă între ei? se întrebă ea. Îi era chiar atât de teamă de intimitate? Sau... Se îndreptă brusc spre canapea, uimită de gândul care-i trecuse prin cap. Michael se gândea poate că ea evită orice angajament mai serios, că îşi plănuise deja viaţa, aşa cum dorea. De ce ar încerca el

să scape de cineva despre care ştia că gândeşte la fel ca el? Pentru că o iubea.

O iubea, era sigură de asta şi era probabil speriat de moarte. Trebuia să-i arate că îl iubeşte, că acceptă orice fel de relaţie doreşte el, că nu va cere mai mult decât era el dispus să dea. Devenind dintr-odată încrezătoare că totul se va rezolva cu bine, merse la culcare şi adormi cu zâmbetul pe buze.

Mallory era încântată de buna dispoziţie cu care se trezi în dimineaţa următoare. Gândul la Michael îi aduse un zâmbet pe buze şi un val de căldură în adâncul inimii. Era pregătită să facă concesii majore în ceea ce priveşte viaţa ei, dar panglica roz de satin, încrederea în ea însăşi era la locul ei. Era dispusă să renunţe la o parte din visurile ei pentru dragostea lui Michael Patterson.

La ora zece, în acea seară, el sună.

— Bună! exclamă ea când îi auzi vocea. Cum e Los Angeles-ul?

— Fumuriu. Uite, vorbesc repede, pentru că trebuie să mă întâlnesc cu nişte persoane la o cină târzie. Plec mâine cu un avion, devreme. Poţi să mă aştepţi la mine acasă la… să spunem, ora şapte, mâine seară? Găseşti o cheie sub preşul de la uşa din faţă.

— Păi, da, bine, dar de ce?

— Trebuie să stăm de vorbă. Plec de aici cât pot de repede. Ai o hârtie şi un creion? Îţi explic cum să ajungi la locuinţa mea.

— Da, spune. În timp ce nota indicaţiile lui, văzu că mâna îi tremura. Am notat, zise în final.

— Atunci, la şapte. Dacă întârzii, aşteaptă-mă. Bine?

— Da, sigur. Dar…

— Bun. Ne vedem acasă. Mallory…

— Da?

— Nimic. Pa.

— Noapte bună, Michael, spuse ea încet, apoi puse jos receptorul.

Mallory se lăsă pe marginea canapelei şi-şi lipi degetele ce-i tremurau de buze. Nu voia să vorbească cu

Michael! gândi ea disperată. Voia să-l vadă, să-l sărute, să facă dragoste cu el, dar nu voia să audă ceea ce el avea să-i spună. Păruse atât de tensionat la telefon. De ce insistase să se întâlnească la el acasă, mai degrabă decât la ea în apartament? Şi, oh, Doamne, ce avea de gând să-i spună? Era oare acesta, sfârşitul?

— Oh, Michael, şopti ea în camera goală, nu vom avea parte de şansa de a înfrunta riscurile împreună şi de a ne iubi unul pe altul?

Noaptea fu lungă. Mallory se foi şi se răsuci în pat, încercând cu disperare să adoarmă. Nu putea scăpa de gândul ridicol că dacă nu se va duce acasă la Michael, el nu-i va putea spune ce avea de spus şi astfel, ea nu va auzi ce nu dorea să audă. În cele din urmă aţipi, pentru a fi năpădită de vise legate de Michael Patterson.

A doua zi la prânz Mallory nu mai putu suporta zgomotul şi agitaţia de la Honey Bee. Pretextă o durere de cap, ceea ce nu era departe de adevăr şi o lăsă pe Patty să aibă grijă de copii. Merse fără ţintă prin magazine, mâncă un prânz lipsit de orice gust şi-şi cumpără două bluze de mătase şi o fustă, pe care, de fapt, nu le dorea. Dar orice era mai bine decât să stea singură în apartamentul ei!

La ora şase şi jumătate plecă spre locuinţa lui Michael. Casa lui era situată în aglomerata zonă de la poalele dealurilor şi ea se pierdu de două ori, până s-o găsească.

Luă cheia de sub preş, aşa cum îi spusese Michael şi se gândi că nu era locul tocmai potrivit unde să laşi dublura cheii. Odată intrată înăuntru, se îndreptă spre living-room. Găsi comutatorul şi aprinse lumina. Imediat patru lămpi prinseră viaţă.

— Oh, spuse ea cu ochii mari. Camera era mare şi frumos aranjată, în culori plăcute şi mobilă confortabilă. Mocheta, de culoarea ciocolatei, era pufoasă sub picioarele ei. Pe un perete se aflau rafturi cu cărţi ce se înălţau până la tavan. Ea însă se trânti fără vlagă într-un fotoliu, cu inima bătându-i dureros, aşteptându-l pe Michael. Când telefonul sună, tresări speriată.

— Acum ce fac? bombăni ea. Să răspundă? Nu, sigur că nu. Nu era casa ei, nu era telefonul ei. Dar dacă Michael voia să se asigure că ea ajunsese cu bine? Poate că mai întârzia. Oh, la naiba! Smuci receptorul.

— Alo?

— Mda. Mike e acolo? întrebă o voce groasă şi aspră.

— Mike? Vreţi să spuneţi Michael? Michael Patterson?

— Da. E acolo?

Ceva în vocea bărbatului o tulbură pe Mallory, dar răspunse simplu:

— Nu, dar îl aştept dintr-o clipă în alta. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

Urmă o tăcere lungă şi ea putu să audă respiraţia grea a bărbatului. Ceva nu era în ordine, gândi ea. Cine era acest bărbat?

— Dacă îmi spuneţi cum vă numiţi… începu

— Unde dracu' e? explodă dintr-odată bărbatul. Trebuie să vorbesc cu el.

— Oh, Doamne, zise Mallory, respirând agitat, dorind ca inima să-i bată mai încet. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, spuse ea cât putu de calm, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să închidă. Dar bărbatul ăsta îl cunoştea pe Michael. Poate era unul dintre clienţii lui. Da, de aceea era probabil atât de disperat. Era supărat şi voia să vorbească cu avocatul lui.

— Domnule, începu ea, dar el o întrerupse.

— Trebuie să stau de vorbă cu el, spuse bărbatul şi nerăbdarea din vocea lui deveni şi mai înspăimântătoare. Unde e? Am sunat şi la birou.

— A fost plecat… Oh, aşteptaţi, cred că îl aud. Lăsă receptorul pe masă şi alergă la fereastră, unde îl văzu pe Michael dându-se jos din maşină. Alergă la uşa din faţă şi îl întâmpină.

— Bună Mallory, spuse el încet, lăsându-şi jos bagajul.

— Michael, e un bărbat la telefon care vrea să vorbească cu tine. Pare… pare foarte supărat. Michael se

încruntă şi trecu repede pe lângă ea, îndreptându-se spre living.

— Aici e Michael Patterson, zise el în receptor. Mallory îl studie în timp ce asculta ceea ce-i spunea bărbatul. Era atât de frumos, dar părea epuizat. Deodată, sprâncenele i se uniră de consternare şi întreg corpul i se încordă.

— Nu! strigă el în receptor. Nu face nimic. Nu-i face niciun rău. Vin imediat! Se opri pentru a asculta ce-i spunea bărbatul, apoi zise: Am reţinut adresa. Ajung acolo în douăzeci de minute. Nu face nimic! Închise telefonul şi se întoarse spre ea.

— Mallory…

— Michael, ce s-a întâmplat? Cine era bărbatul?

— Un client de-al meu, Tom Brewster. El… nu a suportat bine divorţul. Oh, Doamne. Îşi trecu mâinile peste faţă. Trebuie să ajung acolo, repetă el. Şi-a reţinut fosta soţie în casa ei şi e înarmat. Mallory se încruntă îngrozită. Înarmat? Şi Michael se ducea acolo?

— Michael! Nu te poţi duce. Ar… ar putea să te omoare.

— Mallory, trebuie să mă duc. E clientul meu… dar e mai mult decât atât. Făcu o pauză, apoi spuse încet: Trebuie să mă duc. Timpul păru să se oprească în loc pentru Mallory. Riscuri, se gândi Mallory. Niciunul nu era prea mare când era vorba de dragoste. Un bărbat trebuia să fie devotat convingerilor lui şi femeia care îl iubea trebuia să înţeleagă.

— Da, Michael, spuse ea încet, realizând că era vorba de ceva ce el trebuia să facă.

El era un astfel de bărbat. Trebuie să te duci. Înţeleg. El o privi uimit.

— Eu merg acasă, continuă ea, şi te aştept acolo.

— Mallory… Făcu un pas spre ea. Mallory, îţi mulţumesc. Vin la tine cât pot de repede. Apoi se întoarse şi ieşi grăbit pe uşă.

— Te iubesc, spuse ea camerei goale. Te iubesc, Michael.

Telefonul sună şi Mallory aproape căzu de pe canapea. Privi în jur, încercând să-şi dea seama unde se afla. În timp ce se întindea după telefon, îşi dădu seama că probabil adormise, aşteptându-l pe Michael. Cât era ceasul? se întrebă ea.

— Alo? spuse ameţită în telefon.

— Mallory? Aici e Patty.

— Patty? Cât e ceasul?

— În jur de şase.

— Dimineaţa? Da, bineînţeles, dimineaţa, zise Mallory, chinuindu-se să se ridice. S-a întâmplat ceva?

— Andy are puţină febră şi îl doare gâtul. Trebuie să stau azi acasă cu el. Te simţi bine? Ieri ai plecat devreme pentru că te durea capul.

— Mă simt bine. Mă duc eu la Honey Bee. Tu ai grijă de Andy.

— Îmi pare rău, Mallory.

— N-ai de ce. Sărută-l pe Andy din partea mea.

— Aşa voi face. Şi mulţumesc. Sper că până mâine se va simţi bine. Vorbim mai târziu.

— Bine. Pa.

— Pa, şefa. Eşti o scumpă. Mallory privi lung telefonul, după ce-l închise. Unde era Michael? De ce nu sunase sau nu venise? Ce se întâmplase cu acel bărbat, Brewster? Nu voia să meargă la Honey Bee. Îi spusese lui Michael că va sta acasă şi-l va aştepta. Dar trebuia să meargă, dacă Patty nu se ducea. Tot ce putea face era să-i lase lui Michael un bilet în uşă şi să-i spună unde plecase. La naiba, unde era? Brewster fusese înarmat şi… Nu, fără gânduri sinistre. Telefonul sună din nou.

— Oh, Doamne, spuse ea, apoi ridică receptorul. Da?

— Eu sunt, Michael.

— Slavă Cerului, spuse ea, închizându-şi ochii. Eşti teafăr?

— Da, stau pe picioarele mele.

— Ce… Ce s-a întâmplat? L-ai convins pe Brewster să nu facă rău nimănui, Michael? El oftă obosit.

— Nimeni n-a păţit nimic. Am vorbit cu Brewster ore

în şir şi până la urmă s-a liniştit. Acum e în grija poliţiei. Mallory, sunt atât de obosit, încât nu ştiu cum mă cheamă. N-ar avea niciun rost, dacă aş încerca să-ţi vorbesc în dimineaţa asta. Te duci la Honey Bee?

— Trebuie. Patty stă acasă pentru că fiul ei este bolnav.

— Bine. Uite cum facem. Acum mă culc şi vin diseară la tine.

— Da, bine, spuse ea, simţind din nou nodul din gât.

— Trebuie să stăm de vorbă. E important.

— Ştiu, spuse ea încet. Ne vedem diseară. Odihneşte-te, Michael. Pari epuizat.

— Sunt. Pe diseară.

— La revedere, spuse ea tonului din receptor. Fusese, gândi Mallory în timp ce mergea pe holul ce ducea spre apartament, cea mai lungă zi din viaţa ei. Acele ceasornicului păruseră să refuze să se mişte mai repede şi s-o aducă mai aproape de momentul în care urma să-l vadă pe Michael. Dar când se gândea că îl va vedea, începea din nou să se teamă de ceea ce el îi va spune, şi dorea să amâne întâlnirea. Era sfâşiată de dorinţe contradictorii şi de o cumplită durere de cap. Se simţea de parcă avea nouăzeci de ani. Oftând slab, băgă cheia în broască şi intră în apartamentul ei. Închise uşa, apoi se întoarse şi rămase înlemnită.

Fiecare centimetru pătrat al living-room-ului era acoperit de… lucruri.

Văzu un flamingo de plastic, de un roz strălucitor, care stătea într-un picior, înalt cam de un metru şi jumătate, o colivie fără uşiţă, o mulţime de figurine, bomboniere şi vase de ceramică. Un Budha din bronz, cu un ceas în dreptul burţii îi rânjea, iar o familie de răţuşte din ceramică erau înşiruite pe mochetă.

Privirea ei îngrozită se mută la o pernă în formă de inimă, din satin roşu pe care era scris numele „Zelda”, apoi la trei caschete de baseball şi la şase vaze, care erau cele mai urâte pe care le văzuse ea vreodată. Un Venus din Milo fără cap şi braţe şi o rochie indiană din pene colorate

se sprijineau de rafturile cu cărţi. Fusese jefuită, se gândi ea. Un tâlhar… Nu, nu. Tâlharii iau lucruri, nu le aduc. Nimerise greşit apartamentul. Oh, Doamne, te rog, să-i spună cineva că greşise apartamentul. Nu, cheia se potrivise perfect în broască. Acolo locuia ea. Deci, aşa era când îţi ceda nervii. Când o luai razna, o luai razna de tot.

— Bună, Mallory, zise o voce groasă.

— Bună, Michael, spuse ea, făcându-i un semn scurt cu mâna, când el ieşi din bucătărie. Un chicotit isteric îi scăpă din fundul gâtului. Asta chiar că-i bună, continuă ea cu glas tare. Acum mi se pare că şi Michael este aici. Fascinant. Colapsul total este absolut fascinant.

— Mallory, sunt cu adevărat aici şi la fel este tot ceea ce vezi în cameră.

Ea pufni pe nas indignată.

— Nu fi absurd.

— Am împrumutat cheia de la Clarissa, spuse Michael. Înainta spre ea, păşind peste familia de răţuşte, un vas care îşi pierduse luciul şi o grămadă de volume cu colţurile îndoite din National Geographics. Ea îl împinse în piept cu vârful degetului.

— Eşti adevărat, spuse ea. Fir-aş a naibii!

— Deci am stabilit că nu ţi-ai pierdut minţile?

— Ce Dumnezeu ai făcut din apartamentul meu? ţipă ea.

— Bun. Te-ai întors la normal. Realizez că e un pic şocant, dar…

— Şocant! E un dezastru. N-am văzut niciodată atâtea vechituri adunate într-un singur loc. Credeam că vrei să stăm de vorbă, nu să deschidem un magazin de vechituri!

— Stai jos.

— Unde?

— Voi lua bocancii şi undiţele de pe canapea. Vino aici.

— De ce nu? zise Mallory, aruncându-şi braţele în sus.

Michael eliberă canapeaua şi se aşează, bătând cu

mâna pe locul de lângă el.

Ea se trânti lângă el şi se uitară unul la altul.

O studie o clipă lungă, apoi îşi trecu degetele prin păr.

— Vreau atât de mult să te sărut, spuse el, dar trebuie să vorbim mai întâi.

— Despre vânzarea de vechituri?

— Despre noi! Mallory, am adus toate lucrurile astea aici, sperând să demonstrez ceva. M-am gândit la tot, de o mie de ori, sperând să găsesc o soluţie. M-ai dat gata din prima clipă când te-am văzut, ştii asta.

— Şi nu ţi-a plăcut acest lucru.

— Nu, nu mi-a plăcut. Viaţa mea se desfăşura pe un anume făgaş, exact aşa cum doream, la fel ca şi a ta.

— Dar ai înţeles greşit cum… Nu contează. Continuă.

— Am crezut într-adevăr că dacă voi petrece foarte mult timp cu tine, într-o pseudolegătură, îmi voi reveni, îmi voi reconfirma că nu doresc o legătură permanentă, de lungă durată cu o femeie. Ai fost de acord cu planul meu şi l-am pus în aplicare. Problema e, Mallory, că n-a mers.

— Ce vrei să spui?

— După ce am făcut dragoste prima dată şi te-ai dus să faci duş, am avut un sentiment ciudat. Tocmai ieşiseşi din cameră, erai doar la câţiva metri distanţă de mine, dar mi-am imaginat dintr-odată cum ar fi dacă nu te-ai mai întoarce. Nu m-am simţit niciodată atât de gol, atât de singur. În acel moment, Mallory, am realizat, am ştiut că eu… că te iubesc.

— Oh, Michael, zise ea cu ochii plini de lacrimi.

— N-am ştiut ce să fac. Ştiam că îţi ai viaţa aranjată, aşa cum ţi-o doreşti, ceea ce era departe de a include un soţ şi copii. Într-un timp atât de scurt, mintea mea a mers atât de departe. Voiam totul, cu tine. Cât am fost la Los Angeles m-am tot gândit, iarăşi şi iarăşi. Mallory, cred că şi tu ţii la mine.

— Da. Da, sigur că ţin.

— N-ai fi făcut dragoste cu mine, dacă nu ţineai. M-am agăţat de gândul ăsta, ca de un fir ce mă ţinea în viaţă.

Apoi, noaptea trecută, la mine acasă, am văzut chiar ceva mai mult. Ţi-am cerut să mă aştepţi acolo, ca să-mi poţi vedea casă, ca să poţi descoperi şi cealaltă parte a mea, dar totul s-a dat peste cap din cauza lui Brewster. Ştiam că vei fi înspăimântată la gândul că voi trece printr-o situaţie periculoasă. Dar deodată, tu ai părut atât de calmă, atât de înţelegătoare. Erai dispusă să accepţi riscul. Mă rog să nu te fi înţeles greşit. Sper, mă rog, să fii îndrăgostită de mine.

— Oh, Michael, murmură ea, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Eşti? o întrebă el. Vocea i se frânse. Mă iubeşti?

Ea se lipi de el, petrecându-şi braţele în jurul lui şi îngropându-şi faţa în căldura gâtului lui. Braţele lui o înconjurară şi o strânseră cu putere.

— Da, te iubesc, spuse ea. Te iubesc atât de mult, Michael.

— Slavă Domnului. O strânse mai tare. Ne vom descurca într-un fel. Ştiu că nu pot avea totul. Vreau să ne căsătorim, dar dacă tu nu vrei, putem doar să trăim împreună. Numai să fiu cu tine, Mallory, spuse el cu voce răguşită. Am nevoie de tine, te iubesc. Vreau să-mi petrec viaţa alături de tine. Ea îşi înălţă capul şi îl privi.

— Ascultă-mă, zise ea. Imediat după ce te-am cunoscut am devenit derutată în legătură cu cine eram şi ce voiam.

— Ai spus că erai ameţită şi zăpăcită.

— Da, eram, dar asta n-a durat mult. Cumva, în toată ceaţa în care mă aflam, tu ai crezut despre mine lucruri care nu erau adevărate. Michael, doresc foarte mult să mă căsătoresc şi să am copii. Dar m-am îndrăgostit de tine, care spuneai că nu vrei nimic din toate astea. Am tot sperat că vei ajunge să mă iubeşti şi că atunci poate te vei răzgândi.

— Vrei să spui că te căsătoreşti cu mine? întrebă el, apucând-o de umeri.

— Da, da, da, spuse ea, zâmbindu-i printre lacrimi.

— Te iubesc, Mallory, strigă el. Apoi o sărută. Sărutul

vorbea despre dragoste, despre marea capacitate de înţelegere, despre sfârşitul îndoielilor şi despre promisiunea începuturilor. Mallory simţi că se topeşte în braţele lui, în timp ce pasiunea din interior creştea. În cele din urmă el se depărtă.

— Vreau să fac dragoste cu tine, şopti el.

— Da, şi eu vreau. Am… aşteaptă o clipă! îl împinse cu degetul în piept. Ce-i cu toate vechiturile astea? Ai spus că ai vrut să demonstrezi un lucru. E clar că mi-a scăpat acel lucru.

— Oh, am pornit de la ideea de a crea puţină dezordine în livingul tău atât de ordonat. Apoi voiam să-mi pledez cauza şi să-ţi spun că iubindu-mă nu însemna să-ţi tulburi mai mult viaţa decât ar face-o câteva vechituri aduse în livingul tău atât de ordonat. Deştept, nu-i aşa?

— Asta, domnule Patterson, spuse ea, făcând un gest cu braţul, nu înseamnă câteva vechituri.

— Dar, Mallory, nu m-am putut abţine. Arată nemaipomenit! Am adus lucruri pentru fiecare încăpere din casă, pentru fiecare fel de activitate, îţi spun, toate sunt nişte chilipiruri. Undeva, printre lucrurile astea se găseşte o învelitoare pentru nasul tău pentru când vom merge la Lemon. Oh, şi mai este un…

— Michael, îl întrerupse ea, punându-i mâinile pe faţă şi zâmbindu-i cald. Îţi iubesc vechiturile şi te iubesc pe tine. Fă dragoste cu mine, Michael. Te rog.

Cu un geamăt înfundat el o ridică în braţe şi începu să păşească cu atenţie prin cameră, călcând peste sau ocolind acele comori strânse la un loc.

Făcură dragoste încet, dulce, senzual. Mâinile lor rătăceau, buzele şi limbile trasau linii de foc peste corpurile lor pline de pasiune. Era culoarea focului şi a pământului. Era culoarea abanosului şi a cerului în asfinţit. Erau unul singur, un caleidoscop de culori vibrante ce se amestecau una cu alta.

Mai târziu, rămaseră liniştiţi, ţinându-se unul pe altul în braţe.

— Te iubesc, Mallory, spuse Michael.

— Şi eu te iubesc. Cu toate astea, cred că mi-am pierdut minţile. Tocmai am fost de acord să devin o parte din „cei doi M”. El chicoti şi îşi băgă degetele prin cascada ei de păr.

— Mamele noastre vor fi al naibii de încântate de ele. Sunt sigur că vor pretinde că datorită lor, noi am ajuns să fim împreună.

— Nu face nimic, spuse Malory.

— Mâine cumpărăm verighetele. Ea îşi înăbuşi un căscat.

— Bine.

— Şi, continuă el, cred că ar trebui să-mi plăteşti ceea ce îmi datorezi.

— Ce? spuse ea, trezindu-se dintr-odată.

— Oamenii trebuie să-şi înceapă căsnicia cu tabla de materii curată. Fără secrete şi, mai ales, fără datorii. Da, trebuie să-mi plăteşti ce-mi datorezi, Mallory Carson.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Michael Patterson. El rânji.

— Îmi datorezi o bucată de plăcintă cu nuci! Ea râse şi îl sărută zgomotos pe gură.

— Îţi voi face o sută de bucăţi, spuse ea. Oh, Michael, avem atât de multe lucruri în comun, atât de multe! Pentru restul vieţii mele, colorează-mă în culorile fericirii!

SFÂRŞIT

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului

Loveswept

Mama lui Mallory Carson știa exact ce-i trebuie fiicei sale... un bărbat sexi, viril, un bărbat trăznet în pat! Dar Mallory nu-și găsește nicăieri unul, așa că ea hotărăște să ia problema în propriile-i mîini... chiar dacă asta presupune amestecul poliției din Tucson! Cînd Mallory îl întîlnește pe candidatul mamei sale, blondul și frumosul Michael Patterson, ea rămîne șocată, dar frumosul avocat specializat în divorțuri nu vrea o soție, nici chiar una frumoasă și seducătoare ca Mallory. Convinși că se înșeală unul în privința celuilalt, ei riscă un sărut de moment și o dragoste în culorile curcubeului explodează în interiorul lor.

Va îndrăzni această pereche, care se crede atît de nepotrivită, să riște totul pentru ca visurile să i se împlinească?

2059 lei
41 lei T.L.
2100 lei Total